



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 10

Ple del Parlament

Sessió 9, primera reunió, dissabte 12 de maig de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Quim Torra i Pla, candidat proposat a la presidència de la Generalitat

201-00005/12

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 9.1

La sessió s'obre a les dotze del migdia i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat major.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat del programa i votació d'investidura del diputat Quim Torra i Pla, candidat proposat a la presidència de la Generalitat (tram. 201-00005/12).

El president

Bon dia a tothom, comença la sessió.

Abans d'iniciar l'ordre del dia, però, em plau saludar en nom de la cambra els expresidents del Parlament, l'expresident de la Generalitat, exdiputats, autoritats que avui ens acompanyen.

Debat del programa i votació d'investidura del diputat Quim Torra i Pla, candidat proposat a la presidència de la Generalitat

201-00005/12

Com saben, l'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària és el debat del programa i votació d'investidura del diputat Quim Torra i Pla, candidat proposat a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

D'acord amb l'article 149.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, el debat d'investidura comença amb la lectura de la resolució del president del Parlament en què es proposa el candidat a la presidència de la Generalitat. Prego en aquest cas al secretari primer que doni lectura a aquesta resolució.

El secretari primer

Senyor president... «Proposta de candidat a la presidència de la Generalitat, presidència del Parlament, d'acord amb l'article 4 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern. Havent consultat novament els representants dels grups i subgrups parlamentaris, proposo com a nou candidat a la presidència de la Generalitat el diputat Quim Torra i Pla, i deixo sense efecte la proposta de candidat del dia 9 d'abril de 2018.

»El molt honorable president del Parlament de Catalunya, Roger Torrent i Ramió, Palau del Parlament, a 11 de maig de 2018.»

El president

Gràcies, secretari primer. Per tant, té la paraula el candidat proposat, el senyor Quim Torra i Pla.

El candidat a la presidència de la Generalitat (Quim Torra i Pla)

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, molt honorable president Mas, molt honorable president Benach, molt honorable presidenta De Gispert, excel·lentíssima senyora Conesa, representants electes al Congrés i al Senat, consellera Borràs –benvinguda–, autoritats, senyores i senyores que ens segueixen des de l'hemicycle i des de la resta de sales habilitades i els que ens segueixen a través dels mitjans de comunicació arreu del país... També una salutació molt afectuosa, més afectuosa que mai, als familiars dels presos i dels exiliats. Tanben as aranesi que mos seguissen dera Val d'Aran.

Jo avui no hauria de ser aquí, jo no hauria d'estar fent aquest discurs d'investidura, ni tampoc no hauria de demanar-los la confiança per un programa de govern; avui, aquí, ara, hauria de ser-hi el president legítim de Catalunya, el molt honorable senyor Carles Puigdemont. I hauria de ser ell, adreçant-se amb llibertat a aquesta

cambrà, qui els exposés el programa de govern per al nostre país. I a ell l'haurien d'acompanyar tots els presos polítics i exiliats, que tampoc poden ser aquí. També ells, lliures i amb nosaltres, i amb les seves famílies, haurien de poder-lo escoltar.

Siguin, doncs, les meves primeres paraules per enviar un record emocionat a tots els qui, pel simple fet de permetre votar al poble de Catalunya, són avui privats dels seus drets, privats de llibertat sense sentència, hostatges d'un estat que ha vulnerat les regles democràtiques més elementals. No poden ser aquí ni els nostres companys diputats, el president Puigdemont, el vicepresident Junqueras, els consellers Jordi Turull i Josep Rull, ni el president del nostre grup parlamentari, Jordi Sànchez; com tampoc poden ser aquí la presidenta Carme Forcadell ni els consellers Toni Comín, Lluís Puig, Joaquim Forn i Raül Romeva, ni les conselleres Clara Ponsatí, Dolors Bassa i Meritxell Serret. I encara, també a la presó i a l'exili, l'amic enyorat Jordi Cuixart, la secretària general d'Esquerra, Marta Rovira, i l'exdiputada de la CUP Anna Gabriel. Ho repetirem totes les vegades que calgui, mai ens cansarem de recordar-los, perquè mai ens cansarem de lluitar per la seva llibertat. (*Aplaudiments perllongats.*)

A l'hora de començar aquest debat d'investidura, vull deixar ben clar que: el nostre president és Carles Puigdemont; serem lleials al mandat del primer d'octubre, construir un estat independent en forma de república, i el nostre programa de Govern és la cohesió social i la prosperitat econòmica de Catalunya. Presento la meua candidatura a la presidència de la Generalitat al servei d'aquests tres propòsits, amb determinació, perquè la millor manera de refer el nostre país de l'atac del 155 és tenir govern, perquè la millor manera de protegir i defensar els interessos dels presos polítics i dels exiliats és tenir govern, perquè la via més potent perquè el país avanci, republicanament, en tots els seus fronts és un govern treballant per aconseguir-ho. Si voleu, podríem resumir-ho dient-ho com ho diria segurament Joan Fuster: «Tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres.» Per tant, fem-la nosaltres.

Permetin-me, abans d'entrar a fons en els blocs que configuren el programa de govern, que a tall d'introducció els detalli on som. Doncs som en una etapa d'excepcionalitat. Avui a Catalunya la democràcia està en entredit. S'han detingut persones innocents, s'han hagut d'exiliar polítics honorables, s'investiguen professors i mestres, alcaldes i funcionaris, activistes socials dels CDR i còmics o periodistes. Avui, a Catalunya, el dret universal de qualsevol poble a autodeterminar-se està criminalitzat. Els drets cívics d'expressió, de manifestació i de pensament són trepitjats i amenaçats.

Aquests fets situen Catalunya en una excepcionalitat política inimaginable en cap país europeu del nostre entorn. Res no serà normal a casa nostra fins que no recuperem les nostres institucions, res no serà normal a casa nostra fins que recuperem la democràcia, res no serà normal a casa nostra fins que, senzillament, la gent que va defensar i va exercir la democràcia perquè nosaltres poguéssim votar en el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre siguin lliures.

Alguns voldrien fer-nos creure que vivim en un país normal. Doncs no, ben al contrari: ens trobem en un moment polític excepcionalment anormal, d'una enorme gravetat. I, naturalment, aquesta excepcionalitat afecta de manera directa i profunda la legislatura i tot el que se'n pugui derivar; en primer lloc, aquesta mateixa investidura.

Si em permeten una referència personal, vull dir-los que penso que ningú està tan dolgut com jo que haguem arribat a aquesta investidura, els puc assegurar-ho. I crec que és necessari aturar-me un moment i parlar-los de les quatre investidures que s'han intentat materialitzar aquests últims mesos. Fer-ho, personalment, em sembla un deure de justícia política, però és també rellevant a l'hora de veure fins a quin punt s'han conculcat i atropellat els drets dels nostres col·legues diputats, vulneració que, no en tinc cap dubte, acabarà resolent-se al seu favor en els tribunals internacionals.

En primer lloc, la del president Puigdemont, el 30 de gener, barroerament impossibilitada per un treball combinat del Govern espanyol i el Tribunal Constitucional, amenaçant les nostres institucions.

En segon lloc, la del company Jordi Sànchez, inviable perquè un jutge va impedir-li exercir els seus drets com a diputat.

En tercer lloc, la investidura del conseller Jordi Turull. Algú pot plantejar-se que en cap país de la Unió Europea, enmig d'un debat d'investidura, al diputat que la defensa se'l pugui arribar a posar a la presó? Algú pot imaginar-se que això realment pugui passar en un estat democràtic? Realment aquesta escena, creuen vostès, seria possible a Noruega o al Regne Unit? Doncs va passar aquí, a Catalunya, en la que ha estat probablement una de les més grans indecències que ha viscut el nostre Parlament i que personalment no em puc treure del cap.

I, finalment, l'intent de la nova investidura de Jordi Sànchez, en base a les mesures cautelars aprovades pel Comitè de Drets Humans de les Nacions Unides; com diu la professora Neus Torbisco, professora de drets humans a Ginebra, unes mesures d'una importància extraordinària, atès que en molt poques ocasions s'han concedit. Doncs bé, tampoc al senyor Llarena va semblar-li que les Nacions Unides poguessin tenir cap importància. I quan ni una resolució de les Nacions Unides ja no t'afecta, aleshores fins on pot arribar, l'arbitrarietat? En mans de qui està, la justícia, a Espanya?

Quatre intents d'investidura. Algú ha arribat a afirmar, frívolament, que ha estat un temps perdut. I jo em pregunto: perdut?, de debò perdut? Doncs, si fos així, com guanyarem la batalla en els tribunals internacionals, si no és al·legant totes i cadascuna de les barbaritats processals i judicials que s'han comès? Per això ha estat tan important l'itinerari seguit aquests mesos a Catalunya, de la mateixa manera que ha estat vital l'itinerari seguit en les extradicions a Alemanya, Bèlgica, Escòcia i Suïssa. Així és com, dia a dia, hem pogut constatar a l'Estat espanyol els gravíssims atemptats contra els drets cívics i civils dels nostres conciutadans i representants polítics i socials. Així és com, dia a dia, hem posat des de l'exili els fonaments que ens han de permetre guanyar finalment contra la injustícia.

Els deia, en començar, que havia de ser el president Puigdemont qui fes avui aquest discurs, i haurà de ser el president Puigdemont qui, al més aviat possible, el faci. Fins en dues ocasions, aquest Parlament ha reconegut que és ell qui compta amb el vot favorable de la majoria absoluta de la cambra; però contra aquesta realitat l'Estat ha mobilitzat tots els seus tentacles de poder per evitar-ho, tots, els imaginables i els inimaginables. En una frenètica cursa vers l'abisme de la repressió, l'Estat ha impedit que puguem escollir la persona que legalment i legítimament encapçalava una candidatura electoral. Qualsevol rastre de respecte pels ciutadans de Catalunya i per la voluntat expressada pels ciutadans de Catalunya ha estat eliminat.

Però la nostra resposta no es mourà mai d'aquí; persistirem, hi insistirem i l'investirem. Aquesta és, si em permeten, una de les idees centrals del projecte republicà que els presento. És més, he de confessar-los que he acceptat la responsabilitat de tirar endavant aquesta investidura, primer, perquè entenc que el moment exigeix de tots nosaltres tota la responsabilitat i actitud de servei al país de què siguem capaços, i segon, he acceptat la responsabilitat de tirar endavant aquesta legislatura per la situació de provisionalitat que viu el país, que només pot acabar-se amb la llibertat dels presos, el retorn dels exiliats i el reconeixement i acceptació de la voluntat democràtica dels catalans.

Certament, davant de la situació creada hi havia altres sortides possibles. Les hem estudiat a fons i, en la nostra opinió, fer govern és la que millor aprofita el fil republicà que arrenca del referèndum del primer d'octubre, passa per la declaració política d'independència del dia 27 i es revalida en les eleccions del 21 de desembre. Però amb això no n'hi ha prou; cal un govern que expressi, en la seva mateixa configuració, la nostra inalterada voluntat de continuar el mandat republicà rebut de la ciutadania.

Iniciem, doncs, sí, una etapa de transició que ens permet avançar en el nostre projecte amb tota l'empenta, tota la força i tots els recursos, alhora que assenyalava un marc provisional, efectivament, un marc de compromís i de repte per a la nació sencera. Perquè ens caldrà un govern fort; més que jo, sobretot ens caldrà un país fortíssim i unit, per encarar junts els reptes que se'ns presenten.

D'aquí uns dies s'aixecarà formalment l'aplicació de l'article 155. *(Veus de fons.)* Ja que veig que vostès em diuen que no... Així hi està obligat el Govern de l'Estat. Ja no hi haurà cap motiu perquè continuï vigent si vostès, diputats i diputades, voten a favor de la meua candidatura. Però tampoc no tindrem aleshores cap excusa per treballar sense descans per la república.

I, arribats a aquest punt, he de fer-los aquest cop, no una confessió, sinó una constatació. Si obtinc la vostra confiança i, per tant, iniciem aquesta legislatura, tant jo com el govern que tingui l'honor de presidir assumim des d'aquest mateix moment tota la responsabilitat que es derivi dels nostres actes. Només a nosaltres, al Govern que sorgeixi d'aquesta investidura, se'ns poden demanar comptes del que farem; mai i de cap manera a ni una de les persones que són avui a presó, a l'exili, processades o en risc de ser-ho. El com i de quina manera ens proposem avançar en la construcció de la república és la nostra exclusiva responsabilitat.

Per tant, tres paraules importants que defineixen l'etapa que encetem: excepcionalitat –presó, exili, manca de drets, manca de democràcia–, provisionalitat –aquesta situació no pot continuar així–, responsabilitat –fer govern.

I tanmateix permeteu-me afegir encara dues paraules més: diàleg i vida. Per parlar-los de diàleg em cal agafar el discurs d'investidura del conseller Turull. En un moment determinat, assenyalava un dels valors més importants que ens fan poble: el pacte, el diàleg, l'entesa. Deia el conseller: «Som gent d'entesa i que vol arribar a acords. El pacte i la paraula donada ho són tot en aquest país, que sempre busca ansiosament els grans consensos. Ho hem fet sempre i ho volem continuar fent, perquè, si deixéssim de fer-ho, no seriem nosaltres. I avui, solemnement, després de la victòria incontestable de les forces independentistes en les passades eleccions, tornem a oferir la mà estesa al Govern espanyol; demanem seure en una mateixa taula per a resoldre políticament els problemes polítics que ens tenallen, de govern a govern.»

Comparteixo plenament les paraules del conseller. I em plau recordar avui les paraules textuais que l'actual rei, Felip VI, aleshores príncep de Girona, va pronunciar el 21 d'abril del 1990 aquí mateix, en aquest Parlament de Catalunya. Va dir llavors l'aleshores príncep: «Catalunya serà el que els catalans vulguin que sigui.» I l'endemà, a Girona, va seguir dient: «La ben estructurada Constitució amb els estatuts d'autonomia i el caràcter democràtic que manifesta la societat permeten l'exposició absolutament lliure de qualsevol projecte; la democràcia expressa els seus projectes per mitjà de les urnes.»

Pues resulta, majestad, que hay presos políticos en este país; resulta que hay exiliados en este país; resulta que hay centenares de catalanes investigados por haber expuesto libremente su proyecto –un proyecto democrático: la independencia–; resulta que votamos el primero de octubre y el 21 de diciembre, pero no se respeta la voluntad expresada en las urnas. Majestad, así no. *(Aplaudiments forts i perllongats.)*

Por lo tanto, ¿hablamos, señor Mariano Rajoy?, ¿nos sentamos de una vez juntos en una misma mesa su Gobierno y el Gobierno de Cataluña? Nosotros estamos dispuestos a dialogar mañana mismo: sin condiciones, sin vetar nada, con el respeto institucional debido entre gobiernos y la necesidad urgente de reconducir la política a la política. Por nosotros no quedará. No renunciamos a nada, ni tan siquiera a ponernos de acuerdo con el Gobierno de España.

Però, si parlem de diàleg, també em cal adreçar unes paraules al president de la Comissió Europea. *I would also like to address a few words to mister Jean-Claude Juncker, president of the European Commission.*

Dear Mister Juncker, we appreciate your words this week, regarding the Catalan crisis. As you probably know, the 25th of April, members of the European Parliament introduced in Barcelona the European Union - Catalonia Dialogue Platform and regretted the «unacceptable silence» of the European institutions over the situation in the country, urging them to be engaged in the Catalan crisis and mediate in order to find a political solution.

«Democracy is all about understanding each other, speaking to each other, finding the way of compromise», said Ivo Vajgl, on behalf of the platform. The Catalan crisis cannot go on for one more second. Catalan people, as European citizens, deserve the support and mediation of the European Community. There are Catalan democratic politicians in prison and in exile, as well as the leaders of two of the largest civic organizations in Catalonia. All of them charged with rebellion, risking from fifteen to twenty-five years in prison. This is not acceptable in the Europe we aim, the democracy we expect and the land of the human and civil rights we dream.

He demanat diàleg a l'Estat espanyol i a la Unió Europea i també demano diàleg entre nosaltres. Crec que no es pot mantenir l'insult com a manera de referir-nos ni la justificació que portar un llaç al pit (*aplaudiments*), sigui del color que sigui, signifiqui una provocació. (*Persisteixen els aplaudiments.*)

El president

Un moment; un moment, senyor Torra.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Per això, a banda de diàleg, vull parlar-los de vida. Tots aquests processos que es construeixen en llibertat i per a la llibertat de tots sempre tindran el gran desafiament d'aconseguir que prevalgui la raó i la pau. Per això porten en ells mateixos la llavor d'un desafiament ineludible i una justificada esperança.

Diu la cançó dels Txarango: «Ho tindrem tot i es parlarà de vida.» I sí, és veritat, ens cal; volem parlar de vida! També ho ha titulat així, un llibre de l'Anna Gabriel, recentment: *I parlarem de vida!*

García Márquez, en un brillant assaig titulat «Por un país al alcance de los niños», parla de que «la inmensa energía creadora que durante siglos hemos despilfarrado en la depredación y en la violencia nos abrirá al fin la segunda oportunidad sobre la tierra que no tuvo la estirpe desgraciada de Aureliano Buendía, por el país próspero y justo que soñamos al alcance de los niños». Potser és veritat; potser no, mes és a través de la mirada dels nostres fills, neta i clara, que hem de saber trobar la via de sortida. El que es va trencar amb les detencions i l'exili és la vida de moltes famílies. I el que s'ha de reparar és la vida robada de tots aquests catalans. Hem de superar aquesta injustícia, i l'hem de superar com a país. Hem de dedicar tots els esforços que calguin perquè a Catalunya reconeguem la vida lliure dels homes i dones en la seva condició més alta.

Saben quantes cartes s'han enviat als presos i exiliats en aquests últims sis mesos? Mig milió; mig milió de cartes. Ho feia públic fa pocs dies el diputat Ferran Civit. La xifra –la xifra– és estratosfèrica i demostra fins a quin punt ens trobem davant d'un repte que ens ha interpel·lat a tots. I és per això que no ens en sortirem si no posem de manifest que la crisi política catalana és també una crisi humanitària. Per això ens cal fer-ho tot per passar de la presó i l'exili a la vida, per passar de la repressió i l'autoritarisme a que tots junts rescatem la vida.

Hem d'aconseguir donar una resposta política, veritable, sincera, per part de tots els ciutadans i per part de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra que afirmi per damunt de tot el respecte per l'altre i lluiti per ella en un «nosaltres» ciutadà.

Tingueu la seguretat, vosaltres i tots els ciutadans, que estem disposats a fer tot el que faci falta perquè en aquest país es parli de vida. No som tan lluny –o, millor dit, no ho hauríem de ser, tan lluny– de la revolució existencial que demanava Václav Havel, que infondria esperança per a la reconstrucció moral de la societat i la reha-

bilitació de valors com la confiança, la sinceritat, la responsabilitat o l'amor. Aquest és el camí, l'únic possible.

I sí, és veritat, tots haurem de prendre riscos. Però, com deia el professor Joan Vergés fa poc en un entrevista, si no hi ha riscos és senyal que no estàs lluitant.

Sovint, en els moments més difícils d'aquests mesos, m'he preguntat: «Com ho hem pogut superar, tots plegats? Com ens hem pogut enfrontar a una situació tan dramàtica com la que dia a dia vivim?» I la resposta només la trobo en que si Catalunya no fos un poble ancorat en els seus valors no ens n'hauríem pogut sortir. Els valors que el conseller Turull ens va explicar: de pau, d'acollida, de pluralitat, i de com ens revoltarem sempre contra la injustícia, la por i les amenaces. Recordant també unes paraules de l'estimada Patrícia Gabancho, el seu llegat perquè tiréssim endavant com qualsevol altre país normal: talent, projecte, lideratge i unitat.

Només puc afegir que ens demanem, que ens exigim més a nosaltres mateixos. Hem d'anar encara més lluny, posar el focus de manera més intensa allà on més necessari cal que el posem, com quan us he parlat de vida.

Permeteu-me que us posi un exemple. En el llibre *El meridià de París*, Lluís Calvo, el seu autor –un llibre excel·lent, un llibre europeu–, traça una cartografia de l'antic meridià que va acabar de fixar Francesc Aragó, un científic català d'Estagell, al Rosselló, i que va de Dunkerque a Ocata, tot passant per París, Occitània, Prats de Molló o Sant Joan de les Abadesses. En una entrevista que van publicar-li afirma: «El llibre acaba al far de sa Dragonera, per on passa el meridià. És una llum que encara pot guiar-nos, la llum dels drets col·lectius i la dignitat, la llum de l'esperit, de la cultura i la llibertat. Necessitem retornar de manera urgent a l'humanisme.»

Montserrat Roig ja ho havia advertit: «La cultura és l'opció política més revolucionària a llarg termini.» N'estic completament convençut: la república catalana només pot tirar endavant si gira a l'entorn, com del seu centre, de les persones. I que ens cal basar la lluita política, legítima, en la integritat i el respecte més profund a totes elles. Llibertat i cultura. Aquí, cap aquí, és cap on hem d'anar. (*Aplaudiments*.)

A continuació entro en el bloc del discurs destinat a explicar què farem a partir d'ara. I la resposta, venint de la majoria independentista, és que farem república basada en els valors republicans i els grans debats de país constituents; republicanisme entès com a societat de ciutadans lliures i iguals, no subordinats, no dominats, apoderats, participatius. És en ells, en els ciutadans, on rau la raó de ser de la república; sense ciutadans lliures no hi ha república.

I perquè això ho puguem aconseguir de debò ens són imprescindibles unes institucions lliures de corrupció, maximitzant la transparència en la gestió i la contractació, i que fomentin la participació i la col·laboració de la ciutadania per tal d'estar veritablement al servei dels ciutadans; ciutadans entesos, evidentment, com a actors polítics i no pas com a súbdits.

La construcció de la república de tots ha d'esdevenir una oportunitat de canvi real per tal que es produeixin millores en tots els àmbits de la nostra vida: garantia de drets polítics, personals, socials, econòmics i de sostenibilitat.

La igualtat com a eix central de les polítiques públiques, introduint la perspectiva de gènere i protocols contra la violència masclista i discriminació sexual en tots els àmbits, i un model de referència en el respecte a la pluralitat cultural, d'origen i lingüística. En definitiva, una societat irrenunciament inclusiva on ningú no en resulti exclòs per les seves característiques en cap dels àmbits de la vida. Igualtat que va de la mà de la fraternitat, entesa com a respecte escrupolós als drets humans i a la dignitat humana. És així, republicanament, que la nació torna a esdevenir més que mai un plebiscit quotidià, una unió voluntària de cada dia.

I, en paral·lel a aquesta actitud que ha d'emmarcar cada pas que prenguem en aquesta legislatura, impulsarem un procés constituent, participat per la ciutadania. Aspirem a que esdevingui un gran debat nacional català sobre el futur del nostre país, que traci el model social, econòmic i institucional que imaginem per a ell; un

debat que involucri de manera real a tota la ciutadania i que sigui capaç de formar grans pactes i consensos nacionals.

Tenim una oportunitat única que pocs països tenen a la seva història. Aprofitem-la. Dissenyem des de zero, entre tots, sense apriorismes, el país on volem viure i com hi volem viure. Fem-ho radicalment, anem a l'arrel dels problemes, amb una visió disruptiva del règim autonòmic, és clar, que ens arrossega a la residualització i que s'ha demostrat inviable per les ambicions d'un país que aspira a més, a més, a molt més. Aspira a tant que ho vol tot. Un procés participatiu que, hi insisteixo, hem de fer entre tots. Aquest és un procés de baix a dalt, i que després de la discussió ciutadana, que volem massiva, ha d'acabar esdevenint una proposta de constitució de la república de Catalunya.

Com diu el professor Jaume López, un procés constituent és una oportunitat per posar en pràctica els principis fonamentals d'un règim democràtic: el poder del poble, el poder de la ciutadania en la seva màxima expressió. I jo em pregunto: a qui pot fer-li por que el nostre país es construeixi sobre la màxima radicalitat possible?

En definitiva, senyores i senyors diputats, en aquesta legislatura volem anar de la restitució de les nostres institucions a la recuperació de la democràcia en la seva màxima expressió, l'elaboració d'un projecte de constitució. Aquesta és la via republicana per construir un país nou.

Però aquesta visió de legislatura està subjecta, ho deia al començament, a la provisionalitat en la qual ens mourem. Arrencar la legislatura, i d'aquí la importància, ens dona la força per posar en marxa totes les vies d'acció política republicanes; aquí i a l'exili: l'assemblea de càrrecs electes, a l'interior, i el consell per la república, a l'espai lliure d'Europa.

Però a ningú no pot escapar-se-li que tenim una primera fita essencial al nostre davant: la celebració dels judicis contra els polítics demòcrates catalans. El país es posarà a prova, i tots –Govern, institucions i ciutadania– haurem de saber estar a l'alçada del moment. Sapiguem fer-nos-en dignes i que el sacrifici de tants amics i companys privats de llibertat i a l'exili no sigui en va.

I encara tinguem en compte un segon gran moment, que seran les eleccions municipals, que hem de veure-les com una nova i magnífica oportunitat per reforçar la sobirania i per comptar amb els municipis per fer república, la república dels municipis.

Ara els voldria parlar dels que seran els principis inspiradors d'aquesta legislatura, i, per tant, els eixos que estructuraran el pla de govern. Primer: la restauració democràtica de les institucions catalanes, acompanyada d'un front comú contra la repressió. Segon: polítiques de progrés per a un país millor, que ens permetin contrarestar l'intent de fracturar la societat, amb la voluntat d'avançar cap a una república per a tothom. Tercer: polítiques de prosperitat econòmica, que ens permetin la creació de riquesa, el progrés del país i poder fer una bona política redistributiva. I quart: Catalunya al món i la internacionalització del cas català.

En primer lloc, doncs, tindrem com a principi inspirador, no pot ser d'altra manera, la democràcia; el valor màxim que ha de regir el país i les institucions per damunt de qualsevol altre. Són els ciutadans els que tenen la capacitat de decidir el futur i orientar la presa de decisions. I els que estem al capdavant de les institucions, els que representem la sobirania popular hem d'escoltar, hem d'obeir i hem de donar compliment al mandat que se'ns ha atorgat.

En aquest sentit, tinc la confiança que aquesta cambra deixi de ser un terreny fangós i abonat a l'àmbit judicial i recuperi la possibilitat de fer política, amb majúscules, entesa com l'art de discutir, confrontar idees i projectes i fer possibles les coses. Tots hi guanyarem.

I la primera prioritat del Govern, en aquest àmbit, serà, sens dubte, restaurar democràticament les institucions catalanes. És urgent, és legalment necessari que l'Estat accepti el mandat del 21 de desembre; és a dir, rectificar, reparar i restituir tot allò

que han destituït, sense el permís dels catalans, després d'uns mesos on hem assistit estupefactes, com a ciutadans europeus que som, a la repressió i retallada de drets fonamentals de manera generalitzada contra tota mena de persones i col·lectius.

I també ens cal recordar aquell setembre i octubre de l'any passat –el tenim ben present– i la violència i repressió dirigida i autoritzada pels màxims responsables del Govern espanyol, promovent el desplaçament i instal·lació a Catalunya de milers d'efectius de les forces policials. El mateix ministre Zoido quantificava en gairebé 100 milions d'euros el cost d'aquest desplegament. És inacceptable, és intolerable. Com pot justificar una democràcia europea, no tan sols la repressió, sinó també la malversació de fons públics, senzillament, per prohibir i per reprimir una idea?

I tota aquesta amarga realitat ha vingut acompanyada d'una tendència recentralitzadora de l'Estat espanyol vers les nostres competències. De la intervenció de les finances de la Generalitat i dels municipis i d'una indissimulada voluntat d'ofec de l'economia catalana, que va des d'un drenatge fiscal insuportable fins a una gestió ineficient de les infraestructures, un sistema energètic perjudicial per a la competitivitat i la rigidesa irracional d'un sistema judicial i burocràtic contra les pimes.

Però, en definitiva, atenen la voluntat del poble de Catalunya, recuperarem la legalitat i repararem els danys causats a la ciutadania. En aquest sentit, els anuncio que el Govern nomenarà un comissionat, adscrit al Departament de Presidència, que s'encarregarà d'elaborar un pla de xoc per avaluar i reparar els efectes de l'aplicació de l'article 155 no només a l'Administració, sinó també al conjunt del país. (*Remor de veus.*) Es fa difícil seguir. Em permeten? (*Veus de fons.*) No, ara, canvia la cosa.

I també els avanço una mesura concreta que prendrà el Govern de manera immediata: retirarem la ignominiosa demanda contra els impulsors del 9-N, que va presentar fa unes setmanes la Generalitat, obligat pel 155, i en contra del criteri del Gabinet Jurídic de la mateixa Generalitat, davant del Tribunal de Cuentas, en la qual se'ls demana el pagament de més de 5 milions d'euros. I aprofito l'ocasió: vull fer arribar el meu profund agraïment i reconeixement a Artur Mas, Joana Ortega, Irene Rigau i Francesc Homs per haver fet possible la consulta del 9-N, un dels moments decisius del procés que ha viscut Catalunya en aquests darrers anys. Moltíssimes gràcies. (*Aplaudiments.*)

Per altra banda, per nosaltres, democràcia és també apostar per una Catalunya digital, que ens situï, de debò, en el segle XXI, que defugui l'Estat analògic, anacrònic i burocràtic del segle passat. Hem d'impulsar una ciutadania digital catalana, que connecti govern i poble per aconseguir deixar enrere el concepte de «l'Estat soc jo», per passar a «l'Estat som nosaltres».

El segon principi que inspira el pla de govern que sotmeto a la cambra és la cohesió social; és a dir, el conjunt de polítiques públiques de progrés per a un país millor, que doni resposta a les principals demandes que ens fa la societat. No pot ser d'altra manera, per a tots aquells que volem una república per a tothom; justament perquè entenem la república com un instrument al servei del benestar de les persones i com una actitud de millora permanent. Cal fer feina i fer-la bé.

Som conscients que al nostre país hi ha molta gent que passa dificultats. Som conscients que a casa nostra hi ha pobresa, i per això volem tenir la capacitat de poder fer-hi front, de poder disposar d'instruments per combatre-la. Ja sabem que, si seguim com fins ara, no podrem fer-hi prou. Juguem amb els braços i les cames lligats i els ulls embenats. I així no ens en sortirem.

Volem un país on ningú no quedi enrere, un país que situï la persona en el centre de la decisió, que prioritzi la prosperitat i la cohesió. I l'Estat espanyol ens condemna a la residualització, a ser un país de segona, a perdre oportunitats, a deixar ciutadans enrere.

Durant la legislatura passada, el recurs i suspensió sistemàtics per part del Tribunal Constitucional de la majoria de les lleis aprovades pel Parlament han aturat el progrés social i material del poble de Catalunya. No ha estat un fre a uns o a uns

altres ciutadans, ha estat un fre a la prosperitat del país, de tota la ciutadania. Les lleis del progrés climàtic, econòmic, social, de l'àmbit de l'habitatge, entre d'altres, recorregudes i aturades per l'aparell de l'Estat espanyol han portat al límit l'estat del benestar. Per això hi farem front i ho farem des de la base, garantint unes polítiques públiques que arribin a tothom i recuperant tot allò establert i aprovat per aquest Parlament en les lleis suspeses.

El primer d'octubre vam apostar per ser lliures i ho vam fer pensant que ens implica als 7 milions i mig dels catalans. Volem construir un país millor, volem construir la república dels drets de tots i de tots els drets.

Una de les prioritats en matèria social serà la renda garantida de ciutadania, una de les principals fites socials de la darrera legislatura, i que suposa una esperança per donar oportunitats d'inclusió social i laboral a aquelles persones i famílies que s'han quedat enrere. Ens comprometem a resoldre les dificultats que ha provocat el 155, millorar el sistema i els canals d'atenció, desplegar el reglament i definir una cartera de serveis en polítiques d'integració i inclusió.

Tot i que no puc entrar en cadascun dels àmbits, sí que vull fer un esment a les polítiques de gènere i de diversitat d'orientació sexual i d'identitat de gènere, així com a la lluita contra la violència masclista, ja que són els fonaments de la construcció de la república justa, igualitària i feminista que volem. No ens podem permetre, per exemple, cap més sentència vergonyant, com la que vam viure fa unes setmanes, i que denigra el paper de la dona en tota la seva dimensió, intolerable per a qualsevol persona. Així mateix, ens hem de conjurar per aconseguir la igualtat entre homes i dones, en el món laboral, i acabar amb les diferències salarials, d'oportunitats i de promoció que no guarden cap justificació.

Serem especialment amatents i tindrem cura de l'àmbit de la salut pública catalana, de l'escola i de l'habitatge, pilars que apunten la cohesió social, perquè tots els ciutadans tenen dret al millor sistema de salut i a la millor escola possibles, i a un habitatge digne. I cal que el Govern de Catalunya vetlli perquè el model de salut i el model de l'escola catalana, dos models d'èxit, siguin els mateixos per a tothom i que també ho arribi a ser el dret a l'habitatge.

Naturalment, la protecció de l'escola ha d'anar lligada amb la protecció de la llengua, per tal de garantir que el català segueixi sent una eina d'inclusió social, perfectament compatible amb un país que aspira a l'ús fluid del multilingüisme.

Finalment, donarem tot el suport als mitjans de comunicació i d'informació públics i de gestió pública, com a eina necessària per a garantir el dret a la informació independent i al pluralisme polític i social.

El tercer principi és la prosperitat econòmica. Volem tenir un país pròsper i atractiu internacionalment, que creixi i generi riquesa, per després poder-la redistribuir. Perquè volem i necessitem un país amb una economia dinàmica i capdavantera. Volem una economia productiva, d'empreses que s'esforcen per innovar, per adaptar-se a les noves necessitats, per créixer, per aconseguir talent i per internacionalitzar-se. La nostra no és una economia de *pelotazos* ni enriquida gràcies a les influències que li atorga l'Estat.

Seràn les nostres màximes prioritats, les següents: el desplegament del Pacte nacional per a la indústria, que ens ha de permetre impulsar el teixit industrial de Catalunya i apropar el pes de la nostra indústria al 25 per cent del PIB en els propers cinc anys; la transformació del model empresarial i industrial de Catalunya, per tal que pugui liderar, des del sud d'Europa, la quarta revolució industrial —és a dir, la indústria 4.0—, i l'aposta per l'economia circular, que busca la màxima eficiència material i que no té residus, perquè no els reconeix com a tals, perquè els veu i els tracta com a recursos profitables.

Vull fer un apunt, també, en matèria d'energia, on hem d'apostar per una transició cap a les energies renovables, amb la voluntat que l'any 2050 tota l'energia gene-

rada a Catalunya provingui de fonts renovables. Aquesta és una peça fonamental en la lluita contra el canvi climàtic.

En matèria financera, és una obligació recordar i denunciar amb totes les nostres forces el dèficit fiscal de Catalunya, 16.000 milions d'euros anuals, que ens ofega i impedeix prestar els serveis públics que ens mereixeríem o construir les infraestructures que la nostra economia requereix per ser competitiva i estar a l'alçada de la resta dels països europeus. Sense resoldre aquest dèficit fiscal qualsevol demanda de millora de polítiques o d'inversions és un veritable brindis al sol.

I el quart i darrer principi inspirador de les mesures que proposarem per a aquesta legislatura es basa en continuar situant Catalunya al món i la internacionalització del cas català. Creiem –i s'ha fet evident al llarg de la legislatura passada– en la necessitat d'una política exterior activa, que doni veu pròpia de Catalunya i que fomenti la cooperació internacional i els valors de pau i de progrés. Per aconseguir-ho, ens proposem llançar i mantenir un diàleg permanent amb els sectors, institucions i organismes internacionals, des del convenciment que el poble català ha emès un missatge nítid i democràtic de ser escoltat i ser respectat.

En aquesta línia, els anuncio que procedirem a restablir, consolidar i ampliar la xarxa de les delegacions del Govern a l'exterior, per tal de promoure els interessos de Catalunya al món, que reforcin el seu rol com a motor econòmic, polític, de coneixement, de progrés social i ambiental i de creació cultural. Seguirem treballant per ajudar les nostres empreses a internacionalitzar-se i per aconseguir noves oportunitats d'inversió per al nostre país. I, a nivell cultural, consolidarem l'Institut Ramon Llull com a instrument fonamental de projecció exterior de la llengua i la cultura catalanes, a partir de la Declaració de Palma de 2017.

D'altra banda, també apellarem a la comunitat internacional, cada vegada que calgui, per denunciar la vulneració de drets que els ciutadans de Catalunya pateixin per actuacions il·legals per part de l'Estat espanyol. De la mateixa manera que vetllarem per tal que els catalans residents a l'exterior puguin gaudir de la plenitud de drets democràtics i ser perceptors de serveis que el Govern de la Generalitat els pugui oferir.

Tal com va aprovar el Parlament la setmana passada, vull manifestar l'adhesió als principis i els valors europeus, sense els quals no podríem entendre el que és Catalunya. Europa és una idea, representa uns valors de llibertat, de democràcia, de justícia i de respecte, inspirats en una llarga tradició humanista. La plenitud nacional del nostre país està lligada als valors europeus. No hi ha projecte europeu sense Catalunya, ni Catalunya sense Europa. Però necessitem unes institucions que representin i escoltin les persones, que no tanquin els ulls davant els drames humans, ni les injustícies, ni les violacions de drets fonamentals.

Deuen haver vist que no he entrat a detallar en molts àmbits el que serà el programa de govern. El passat 22 de març, el diputat Jordi Turull va descriure amb molta exactitud les principals mesures que volia dur a terme el govern que aspirava a encapçalar; uns compromisos, en definitiva, un programa que, com és obvi, jo també subscriu i que, per tant, volgudament, no els repeteixo avui.

Per acabar aquest apartat, vull posar de manifest que el que ha de guiar l'actuació del Govern que presidiré, si rebo el suport d'aquest Parlament, és pensar sempre i per damunt de qualsevol altre argument en les necessitats del país i de tots els ciutadans que l'integren. Aquesta és la nostra obligació, aquest és el nostre compromís.

I voldria adreçar-me ara, en aquestes paraules finals, al poble de Catalunya. Benvolgudes i benvolguts compatriotes, la llibertat de Catalunya no serà obra d'aquest Parlament ni d'aquest Govern; la llibertat de Catalunya us l'heu guanyat vosaltres. No renunciieu mai a la vostra llibertat personal, defenseu-la tal com l'heu defensat, pacíficament, radicalment. Així és com els pobles guanyen les victòries més belles. I la vostra victòria és el fracàs d'un estat que no només no ha volgut negociar mai, ni tan sols reunir-se per parlar, sinó que ha usat la violència contra el poble. Però el pri-

mer d'octubre va fracassar, i fracassaran si mai gosen tornar a emprar la violència, perquè sempre fracassarà qualsevol règim de força que pretengui destruir les idees i la dignitat de les persones. Sempre fracassarà. (*Aplaudiments.*)

Aquesta legislatura neix amb el deure fet d'haver frustrat la por i les gravíssimes amenaces que fins ara ens han llançat, però també amb la provisionalitat d'una etapa excepcional que demana el millor de tots nosaltres. L'encarem amb fermesa, tranquil·litat, seguretat. Goso demanar-vos, en nom del president Puigdemont i en el meu propi, responsabilitat i confiança. Us necessitem, ens necessitem. Cal seguir junts, esforçar-nos encara més a partir d'avui.

Tothom té el deure de treballar pel país, de servir-lo. Aquest és el compromís de l'hora que a nosaltres ens ha tocat. Us demano que el compliu, que sigueu conscients de l'hora greu i que us exigiu a vosaltres mateixos allò que només de nosaltres depèn. Sabeu que tot allò que estem fent, tot allò que ens pertocarà fer d'ara endavant, no hem d'esperar-ho de la concessió de ningú més que de nosaltres. Sigueu lleials al que Catalunya us demana, i aleshores tingueu la certesa que superarem tots els embats.

Potser de totes les persones que he conegut, fora de la meva família, cap m'ha ajudat tant a créixer com a persona com la Muriel Casals. Vaig tenir la sort de treballar-hi uns anys, colze a colze. Muriel no era només el somriure d'una revolució, era una revolucionària que somreia. Ella va sobrevolar una Catalunya en refundació, lligant tot allò que es podia lligar, fossin persones, sentiments, idees o temps. I, sobretot, el llegat de la Muriel és un llegat increïble, perquè Muriel ens va regalar esperança. En el seu darrer llibre, *La fam i l'orgull*, va deixar escrit: «L'esperança és la virtut que hauríem d'estimular en els moments actuals. El nostre futur depèn, d'una banda, de la fe en el nostre país, una fe que tenim més que provada, i de l'altra, el futur necessita que continuem practicant la virtut de la caritat, que és el que avui en diem "cohesió social". Ens cal estar convençuts que el futur que desitgem i que volem compartir amb persones de passats diversos és a les nostres mans. Si tenim esperança, ara és l'hora de l'obra.»

I a vosaltres, diputades i diputats, us dic: nostra és ara la feina. Ara és l'hora de l'obra. Avui ens desfem del passat, de l'article 155, i obrim al nostre davant un nou futur. Construïm-lo junts. Tan junts com els valors que Catalunya i república suposen, dos ideals per sempre inseparables.

Avui, Eivissa està de festa, perquè commemorem el setzè aniversari de la mort de Marià Villangómez, un dels grans escriptors i poetes de l'illa. Penso que no podia tenir un millor final com aquest, aquest discurs, si em permeten: «Voler l'impossible ens cal, / i no que mori el desig.»

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

El president

Gràcies, senyor Torra.

Un cop acabada la intervenció del candidat, suspenem la sessió fins a les tres de la tarda.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i nou minuts i es reprèn a les tres de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat major.

El president

Bona tarda, reprenem la sessió.

D'acord amb l'article 149 del Reglament, després de la intervenció del candidat, feta aquest matí, intervé ara un representant de cada grup parlamentari durant trenta minuts cadascun d'ells.

El candidat a la investidura pot fer ús de la paraula tantes vegades com ho demani, sense limitació de temps, i quan el candidat respongui individualment a un dels diputats que hagi intervingut aquest tindrà dret a una rèplica d'un temps igual a l'emprat pel candidat. Si hi hagués resposta a les rèpliques, que també serà sense limitació de temps, el grup pot tenir una contrarèplica, en aquest cas de cinc minuts.

Un cop superat el debat, la votació a la investidura del president de la Generalitat serà pública per crida, d'acord amb l'article 100 del Reglament del Parlament de Catalunya.

Per tant, ara, en primer lloc, té la paraula la senyora Inés Arrimadas, presidenta del Grup Parlamentari de Ciutadans, per un temps de trenta minuts. Senyora Arrimadas, quan vulgui.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Señores diputados, señoras diputadas, señor candidato, hoy estamos aquí en una sesión de investidura para supuestamente hacer presidente de la Generalitat al señor Quim Torra. Mucha gente dirá: «¿Y quién es el señor Torra? ¿Por qué le podemos conocer? ¿Qué piensa el señor Torra de todo lo que está pasando en Cataluña? ¿Qué piensa el señor Torra de la sociedad catalana?»

Pues bien, voy a recuperar algunos pensamientos, de las ideas, de la ideología del señor Torra. Atención, lo digo en..., lo voy a traducir al castellano para que se enteren aquellas personas a las que van dirigidos estos insultos: «Los españoles solo saben expoliar», «Vergüenza es una palabra que los españoles hace años que han eliminado de su vocabulario», «Sobre todo, lo que sorprende es el tono, la mala educación, el pijerío español, sensación de inmundicia, horrible», «Fuera bromas, señores, si seguimos aquí algunos años más, corremos el riesgo de acabar tan locos como los mismos españoles», «Los catalanes vamos en coches particulares y nos lo pagamos todo, no hacemos como los españoles», «Franceses y españoles comparten la misma concepción aniquiladora de las naciones que malviven en sus estados.»

Estos son tuits conocidos. La verdad es que lo habrán podido ver ustedes en redes sociales, en medios de comunicación. Pero es que hay cosas peores que estos tuits, que están pasando un poco desapercibidos. Vamos a ver cuándo el señor Torra tiene la tranquilidad de redactar tranquilamente en su casa un artículo, esas cosas que se revisan, que se leen tres veces antes de enviarlo a un medio. Vamos a ver qué piensa el señor Torra.

«España, esencialmente, ha sido un país exportador de miseria, material y espiritualmente hablando»; «No» –atención ¿eh?, atención, esta es...–, «no, no es nada natural hablar en español en Cataluña. No querer hablar la lengua propia del país» –es decir, de Cataluña– «es el desarraigo, la voluntad persistente de no querer asumir las señas de identidad de donde se vive»; «Si somos catalanes es que no podemos ser otra cosa. Si somos unos más que formamos la patria catalana es que no podemos ser de ninguna otra»; «Qué deterioro; sales a la calle y nada indica que esto sean las calles de tus padres y de tus abuelos; el castellano avanza, implacable, voraz, rapídísimo.»

El señor que ha dicho estas cosas, no en un calentón en un momento..., no, no, que ha escrito estas cosas en un artículo que ha releído antes de enviar a un medio de comunicación, es la persona que se somete hoy en el Parlament de Catalunya a una sesión de investidura. Cualquier persona que haya dicho cualquiera de estas barbaridades hacia otro colectivo, hacia cualquier otra nacionalidad, hacia cualquier raza, no podría sentarse hoy en este Parlament de Catalunya para ser investido presidente. (*Aplaudiments.*) En ningún país, en ninguno. Por no hablar de los homenajes a los que no ya asiste, sino dirige el señor Torra; homenajes a Estat Català y al señor Daniel Cardona, como uno de los fundadores de Estat Català.

Me produce una enorme pena –pena– estar hoy aquí ante el debate de investidura de un señor que ha sido capaz de decir esto de los catalanes, también. Porque

cuando él se refiere a los españoles que viven en Cataluña, se está refiriendo al 75 por ciento de los catalanes que nos sentimos catalanes y españoles. Y cuando usted insulta, nos insulta a todos. (*Aplaudiments.*) Quiero recordar también otro artículo del ex vicepresidente Junqueras: «Los catalanes tienen más proximidad genética con los franceses que con los españoles; más con los italianos que los portugueses.» Hemos ido de Guatemala a Guatepeor, con el señor Torra.

Y, además, no son tuits que se hacen en un momento, no, no; son consideraciones reiteradas, consideraciones sosegadas, escritas, revisadas. Es lo que reamente piensa el señor Torra, es lo que realmente piensa el señor que se va a someter a un debate de investidura en el Parlament de Catalunya. Y usted, señor Torra, hacía referencia al señor Juncker, y le hacía incluso, bueno, una declaración, ¿no?; se dirigía a él en inglés. ¿Por qué? Porque usted reconoce que en Europa no dan confianza al nacionalismo y no están apoyando al nacionalismo catalán.

Le voy a recordar algunas de las declaraciones que ha hecho el señor Juncker: «*Nationalisms are a poison that prevent Europe from working together. The European Union is based on the rule of law, and what my Catalan friends have done is the opposite, brake the law. I am with those who have respected the constitutional framework, I can't support those who violate it.*»

Esto es lo que piensa el señor Juncker. Pero no se preocupe, que voy a traducir todos sus artículos y todos sus tuits y el señor Juncker y el señor Tajani y todos los líderes europeos se van a enterar de qué es lo que piensa el que está siendo sometido a una sesión de investidura en Cataluña. (*Aplaudiments.*) Se lo garantizo –se lo garantizo.

Me voy a encargar *personalmente* de que en Europa se enteren de lo que piensa el que puede ser –ya veremos, señores de la CUP– el próximo presidente de la Generalitat de Catalunya. No nos extrañe luego que los únicos que le reciban en Europa sea la extrema derecha. Pues claro, pero si es que estos tuits... Cambien ustedes «españoles» por otra nacionalidad, cambien ustedes «españoles» por alguna raza. Cambian ustedes esa palabra por otra y se darán cuenta de la barbaridad que es lo que este señor piensa. Porque el problema no es que escribiera un tuit hace seis años; un día, que en una entrevista se te pueda..., un verbo en una rueda de prensa, que puedas improvisar y metas la pata... No, no, no: es que esto es reiterado, que es usted reincidente en este tipo de consideraciones.

Lo que usted representa es el nacionalismo identitario excluyente. Y me parece increíble que el independentismo, después de seis meses de bloqueo en Cataluña, seis meses, lo que nos traiga aquí para solucionar el tema sea al señor Torra de candidato. Yo les digo una cosa: si este señor hubiera hecho estos tuits de otra nacionalidad, este señor no estaría aquí. Pero humillar, vejar y menospreciar a los catalanes que nos sentimos españoles aquí sale gratis, señoras y señores, sale gratis. Y humillar al resto de españoles aquí sale gratis. Y es una auténtica vergüenza. Y me duele en el alma –me duele en el alma– que este señor pueda estar aquí hoy para ser investido presidente.

De todas formas, una cosa clara es que se les ha caído la careta definitivamente, al nacionalismo ya se le ha caído la careta. Ya sabemos lo que quieren, lo que son, lo que representan y el concepto que tienen de Cataluña, el concepto que tienen de nosotros. En el discurso que ha hecho hoy, señor Torra –yo le he escuchado muy atentamente; como verá usted, yo no traigo el discurso escrito y leído, me adapto a lo que usted haya dicho–, yo pensaba que después de decir estas cosas hoy iba a intentar modular un poco, iba a intentar disimular, iba a intentar tender una mano, iba a intentar compensar. Pero es que usted nos ha sorprendido a peor. Usted representa más leña al fuego. Cero autocríticas. ¿Ha hecho algo malo el señor Puigdemont, señor Torra? ¿Se ha equivocado en algo en los últimos años en Cataluña? ¿Han cometido ustedes algún error desde el Gobierno de la Generalitat? ¿Uno? ¿Algún tipo de autocrítica, le podemos escuchar a usted? ¿Podemos esperar de usted autocrítica?

¿Podemos esperar de usted algo diferente, para bien, del señor Puigdemont? Yo creo que no.

Usted se ha reafirmado aquí en todo lo que ha dicho. Y, de hecho, le digo: en su discurso vuelve a asumir el mantra nacionalista de que esto es España contra Cataluña, que lo que hace el Gobierno de España es contra el pueblo de Cataluña. No se han enterado ustedes todavía de que Cataluña está dividida por la mitad, y de que una mitad es tan catalana como la otra y viceversa. Ustedes todavía, de esto, no se han enterado. Yo esperaba de usted alguna apelación directa a esa mayoría social que no ha votado fuerzas separatistas. Le aseguro que esperaba esto, porque digo: «Hombre, algún disimulo tendrá que tener este señor.» No, no, es que ni uno –ni uno. Siguen con el mantra.

Objetivo: construir la república. Ayer: «Solo obedeceré al Parlament de Catalunya.» Es decir, no va a obedecer, como el resto de los mortales, ¿eh?, como el resto de personas que pagan impuestos, a los tribunales. No, no, él va a estar por encima, solo a lo que digan ustedes aquí con esta mayoría ficticia, porque es parlamentaria, pero no es una mayoría social.

Proceso constituyente. Dice hoy aquí: «No, una de nuestras prioridades será recuperar las leyes suspendidas.» O sea, la ley de transitoriedad, esa ley en la que se decía que Puigdemont va a nombrar a dedo a los jueces, esa es la que quieren ustedes recuperar. Muy bien vamos. Dice: «No, vamos a formar el *consell de la república*.» Es decir, a este Parlamento, que representa la pluralidad de Cataluña –que ya sé que a usted no le gusta, porque para usted Cataluña es solo esto de allí; pero Cataluña por suerte es todo, también ustedes, obviamente–, a este Parlamento ustedes no le quieren dar legitimidad y quieren hacer otro paralelo, el *consell de la república*, donde ustedes tendrán el cien por cien de los votos; será fantástico ir allí, ¿no?, señor Torra, ¡qué fácil! No mayoría absoluta, no: es «absolutisísima», ¡el cien por cien!, solo son ustedes. Es que nos quieren eliminar del debate, de la dialéctica, nos quieren eliminar de Cataluña, de su debate, del debate político. ¿Cómo nos van a eliminar, a los que también representamos a millones de catalanes? ¡No, hombre, no!, no nos expulsar del debate parlamentario y dialécticamente.

No, además dice: «Prioridades» –otro nuevo chiringuito, atención, ¿eh?; las arcas de la Generalitat, que se preparen–, «un comisionado para investigar el 155.» Para investigar el 3 por ciento, no, ¿eh?, que eso es de Pujol y eso (*aplaudiments*) mejor lo dejamos aparte. No, hombre: investigar el 155, reparar el 155. No reparar la huida de empresas, los problemas que hemos tenido... No, no, no: hay que reparar el 155. La corrupción, los enchufados, la mala gestión, los contratos dados a dedo, el 3 por ciento, ¿eso hay que investigarlo? No, eso no; vamos a hacer un comisionado para investigar el 155.

Otra de las cosas que ha dicho usted aquí: «Queremos acabar con el..., que las personas que se han implicado en este proyecto, pues, vayan ante la justicia», ¿no?; decía usted lo del 9-N, etcétera. O sea, viene aquí a ofrecer una ley de impunidad otra vez, como la ley de Puigdemont que vimos el otro día. Impunidad.

Y además creo que usted ha dejado ir, no sé si de manera consciente o inconsciente, para mí, una clave de su discurso, cuando usted ha apelado a que hay que esperar a las municipales y verlas como un plebiscito y un proyecto de país. O sea que vamos a tener un año hasta las municipales con estos señores, con estos señores aquí, con leña, con confrontación, con conflicto, con *procés*, hasta las próximas municipales.

Usted, permíname que se lo diga, no ha venido aquí a dirigir un gobierno, ha venido a dirigir un CDR (*rialles*), ha venido usted a dirigir aquí un CDR. (*Aplaudiments*.)

De su discurso –sigo refiriéndome a su discurso–, dice: «No, queremos...», me ha sorprendido una cosa: «No, queremos una república feminista.» Hombre, pues después de haber ganado las elecciones por primera vez en la historia una mujer, que

los cuatro candidatos que traigan ustedes aquí sean cuatro hombres, muy bien no empezamos, ¿eh? muy bien no empezamos. (*Aplaudiments.*) Pero, bueno...

Para el plan de gobierno y los temas sociales, para eso se remite usted al discurso del señor Turull. Que es sorprendente, porque quiero explicar que el candidato a una sesión de investidura no tiene límite de tiempo. Es decir, yo tengo un límite de tiempo, yo tengo que elegir muy bien lo que le digo, porque tengo solo treinta minutos. Usted tiene mucho más tiempo: ilimitado, el que quiera. No se ha tomado ni la molestia de intentar hablar un poquito más de políticas sociales; insisto, aunque sea para disimular. No, no, para nada. Usted, de lo que son los temas reales de los catalanes, lo que nos afecta a todos, a independentistas y no independentistas, de eso usted pasa por delante. Y no lo digo yo, es que a usted solo le interesa la independencia. Y no lo digo yo, lo dijo usted; lo dijo usted en un artículo –es que hay petróleo en sus artículos, ¿eh?, tengo que decir–, textualmente, ¿eh?: «He decidit que només m'interessa la independència del meu país i que no puc fer confiança a ningú que no ho tingui com a prioritat per a demà a les vuit del matí.» O sea que usted las políticas sociales y económicas ya sabemos que no; lo vamos a ver siempre en la independencia, en la independencia, en la independencia.

Yo le pregunto, señor Torra, si usted llega a ser presidente de la Generalitat, ¿qué piensa hacer con las listas de espera en sanidad? ¿Usted sabe que hay 160.000 personas en Cataluña, independentistas y no independentistas, que están esperando para una operación en la salud pública? ¿Qué va a pasar este verano? ¿Van ustedes a contratar sustitutos, de verdad, para ayudar a los profesionales a dar el servicio? ¿Van ustedes a recuperar el cien por cien de las DPOs? ¿Qué va a hacer usted en sanidad? No ha hablado ni una palabra hoy; qué pena, ¿verdad?

La deuda: 77.000 millones de euros, que se dice pronto; la deuda que todos los catalanes y nuestros hijos y nuestros nietos tienen sobre sus espaldas. ¿Qué va a hacer usted para mejorar lo que es la gestión de la deuda? ¿Qué va a hacer usted para enfrentarse a la situación en la que el *rating* de todas las comunidades autónomas está subiendo y el de Cataluña sigue bajando? Nadie nos deja dinero, fuera del FLA, señor Torra. ¿Qué va a hacer esa república imaginaria, qué va a hacer usted con esta deuda?

Pobreza, ha pasado por encima. Tenemos un verdadero problema interno en Cataluña –interno en Cataluña, interno– de pobreza. Pero no solo de pobreza, sino de desigualdad, que no ha hablado usted hoy en su discurso, la desigualdad social dentro de Cataluña. ¿Usted sabe que entre barrios de la misma ciudad podemos encontrarnos hasta diez años de diferencia en esperanza de vida? Diez años de diferencia en la esperanza de vida de la gente, en función del barrio donde viva. ¿Qué va a hacer usted para solventar la desigualdad social? Porque eso no es un problema de fuera; es que el problema es que aquí se reparte mal la riqueza. ¿Tiene usted algo pensado o «he decidit que només m'interessa la independència»?

Le voy a hablar de dependencia. Ya sé que no le interesa, le interesa la *independencia*. Le voy a hablar de *dependencia*. ¿Usted sabe que Cataluña tiene las peores listas de dependencia de toda España? ¿Usted sabe que comunidades autónomas con un peor sistema de financiación que el nuestro tienen listas de dependencia bastante más dignas que las que tenemos en Cataluña? ¿Qué va a hacer usted para solventarlo?

Infancia. No sé si ha tenido usted oportunidad de leer el informe Save the Children del año 2018, pero es demoledor –demoledor– en Cataluña. En Cataluña se destina únicamente el 0,8 por ciento del PIB, mientras en la media española –no vamos a compararnos con Europa– dedican 1,3 por ciento del PIB. ¿Esto también es culpa del resto de España? ¿Tenemos la culpa? ¿Tenemos la culpa o no tenemos la culpa de cómo repartimos y cómo priorizamos los recursos de nuestros presupuestos?

Educación. «Un model d'èxit» –«un model d'èxit». Vegem el model d'èxit. ¿Usted sabe que Cataluña es la comunidad autónoma donde el dinero de los padres más influye en el resultado académico de los hijos? ¿Eso es un *model d'èxit*? ¿Model

d'èxit para quién? ¿Para las familias con recursos? ¿Usted sabe que Cataluña es la comunidad autónoma donde los niños con origen de fuera de España tienen los peores resultados académicos? ¿Eso qué es, un *model d'èxit*? ¿Qué va a hacer para mejorar este *model d'èxit*? Porque, claro, si usted considera que es muy bueno, supongo que no lo tocará, ¿no? Lo quiere bloquear, porque es que va tan bien... Es que va tan bien, el *model d'èxit*, que resulta que tenemos que aprobar una moratoria, porque los que acaban los estudios universitarios, es decir, los catalanes y catalanas más formados de Cataluña, no pueden acreditar un B2 de inglés, ¡un B2! ¿Eso es un *model d'èxit*?

Industria. Usted ha apelado al Pacto por la industria. Trabajamos aquí muchísimo durante años y las entidades llevan años trabajando por este pacto. ¿Sabe lo que ha faltado? Voluntad política –voluntad política. Hay muchas medidas de este pacto –cuando tenga usted oportunidad, se lo mira– que no requieren de presupuesto, que son de coordinación interna, que son de mejora de la gestión, que son de mejoras de normativas, que son de mejoras de eliminación en trabas burocráticas. Su Gobierno, el anterior, no ha hecho nada. ¿Qué va a hacer usted para mejorar esto?

Seguimos. ¿Usted sabe que los catalanes que cobran quince mil euros, dieciséis mil euros, son los catalanes que más pagan impuestos de toda España? ¿Le parece bien a usted, esto? Eso es decisión de la Generalitat, porque con el tramo autonómico ustedes bajan o suben; es suyo. ¿Le parece bien, le parece justo, le parece razonable que los catalanes tengan que seguir pagando sus nuevos chiringuitos?, el comisionado más embajadas, ha dicho, ¿no?, que va a abrir. Porque, claro, es fundamental, es fundamental la internacionalización del *procés*. Que los catalanes paguen menos o mejorar la cohesión social dentro del modelo educativo y que los niños de las familias con menos recursos tengan mejores resultados, eso no es prioritario, no. Lo prioritario es el comisionado del 155.

Seguimos, porque no tengo mucho tiempo y yo sí que tengo limitación de tiempo. Medio ambiente; ni una palabra creo que ha dicho en su discurso. ¿Usted conoce los indicadores preocupantes –si lo ha dicho no me he enterado, ¿eh?, creo que no lo ha nombrado siquiera– de calidad de agua, de contaminación de acuíferos que tenemos en Cataluña? ¿Qué piensan hacer? ¿O también poniendo una frontera eso se soluciona? Con poner una frontera con Aragón, ya tenemos el aire más limpio, ¿verdad, señor candidato? ¿Qué piensa usted del medio ambiente? ¿Tiene algo previsto, o se ha remitido también a Turull, que creo que tampoco dijo mucho?

A ver qué podemos esperar más de usted. Yo le pregunto: ¿tiene usted respuesta para algunas de las preguntas que yo le he hecho que no sean independizarnos de España? ¿Tiene usted algo diferente? Porque, si va a salir aquí para decirnos que el medio ambiente, que la desigualdad, que la educación, que las listas de espera, que la dependencia, que la pobreza, que la deuda, que la infancia, que la industria, que el IRPF se solucionan solo con la independencia, se lo puede ahorrar. Porque no es verdad –porque no es verdad–, señor Torra. Porque aquí tenemos muchas competencias. Porque aquí catalanes, independentistas y no independentistas, comparten problemas, están en las mismas listas de espera –están en las mismas listas de espera–, con los mismos problemas, con la misma precariedad laboral, con la misma discriminación, con todo; compartimos problemas. ¿Por qué se empeñan ustedes en dividirnos, cuando tenemos mucho más que nos une que no que nos separa?

Esta realidad que yo le pongo de manifiesto es la realidad de los catalanes. No es la república imaginaria de Puigdemont, donde sabemos ahora que de momento viven dos personas: el señor Puigdemont y el señor Torra. ¡No! Tenemos problemas, como el 3 por ciento o la corrupción. Ni una medida –ni una medida– para luchar contra la corrupción. ¡Ah! ¡Ya! Cuando tengamos la independencia, aquí no robará nadie, ¿verdad? Aquí no habrá 3 por ciento con la independencia, porque los países independientes no tienen corrupción, ¿no?, supuestamente.

Con la descripción de la realidad social que yo le hago, yo creo, sinceramente, que lo que necesita Cataluña es un pacto por las políticas sociales y económicas. Y que todos los que estamos aquí, que representamos a todos los catalanes, dejemos a un lado nuestras diferencias y nos centremos en lo que nos une, y hablemos de infraestructuras, y hablemos de educación, y hablemos de lucha contra la corrupción, también de la de aquí, ¿eh?, no solo de la de ahí, que también de la de aquí: 3 por ciento y estas cosas que a ustedes no les gusta recordar. Que hablemos de dependencia, que hablemos de impuestos, que hablemos de mejora de la gestión de la Administración pública, que no es todo solo aumento de presupuestos, señor Torra. Y esa es una de las cosas que les quiero trasladar: es que no es solo cuánto dinero más ponemos en cada política, que también es importante, es cómo mejoramos, a veces, la eficiencia de las políticas. Y eso es voluntad política –eso es voluntad política. Pero yo, aquí, de verdad, le he escuchado atentamente y el discurso suyo, voluntad política de trabajar en Cataluña con las competencias que tenemos no se la he visto.

Por cierto, retorno de empresas –retorno de empresas. Dos mil quinientas empresas han confirmado ya, han finalizado todos los trámites para irse de Cataluña. ¿Tiene usted algún plan de retorno de empresas? Nosotros lo llevamos en el programa electoral y me parece que es fundamental. ¿Va su gobierno a poner en marcha un plan de retorno de empresas, diciendo que Puigdemont lo ha hecho todo muy bien y que seguimos, y que venga y que dale, y que más leña al fuego?

Usted dice: «No, diálogo; diálogo con el Gobierno de España». ¿Diálogo, exactamente –pregunto–, para qué? ¿Para ver cómo nos separamos? ¿Para ver cómo nos dividimos? ¿Para ver cómo repartimos los activos y los pasivos? Porque su discurso ha sido muy claro: no tienen otra prioridad que hacer la república. Ustedes van a retomar las leyes que se suspendieron. Ustedes van a ir más allá, van a hacer un *consell de la república*, eliminándonos de aquí del debate parlamentario, porque se van a hacer ustedes uno solo para..., se llevan el Scattergories, ¿no? Como no tienen aquí el poder..., pues, entonces, se lo llevan y forman uno suyo.

¿Dialogar, para qué? Y, además, se le olvida un pequeño detalle, señor Torra, si usted llega a ser presidente. ¿Usted sabe cuál es el primer diálogo que hay que iniciar urgente, ya, rápido? El diálogo entre los catalanes. Porque usted no ha venido aquí a reconocer que tenemos una sociedad partida por la mitad, que hay media Cataluña que siente que los que han pisoteado sus derechos no es el Gobierno de España, sino ustedes. ¿Lo entiende? Yo entiendo, y respeto, y sé y comprendo que haya millones de catalanes que tienen su visión, pero ¿usted entiende, respeta, sabe y considera que hay millones de catalanes que piensan opuestamente lo contrario a lo que usted piensa? Porque usted no ha hecho referencia a eso. (*Aplaudiments.*)

Diàleg, diàleg intern, reconciliació, acord, pacte, recosir ferides... Però, si vostè no reconeix que la societat catalana està dividida en dos, si vostè no reconeix que Catalunya és també la gent que se sent catalana i espanyola, si vostè no parla en tercera persona dels espanyols que viuen a Catalunya, que *tela marinera* també, té més articles, eh?, que en tindrem, jo ho crec, per a tota la legislatura... No sé quant durarà, però...

Vostè no és conscient de la responsabilitat que pot tenir a les seves mans en els propers mesos? Quina oportunitat perduda, de venir aquí al faristol del Parlament, després de sis mesos de bloqueig i després de tot el que hem patit, després de totes les empreses que han marxat, després de totes les famílies que s'han trencat, de totes les amistats que no tornaran a ser les mateixes mai més. Després de tot això, ve vostè aquí amb el mateix discurs o pitjor encara? L'independentisme..., no heu trobat un candidat que faci una miqueta més per intentar reconèixer el problema social que tenim? L'independentisme renuncia ja a tot això? És aquest el vostre candidat de veritat? De veritat que tots i cadascun dels que sou aquí, al Parlament, en els partits independentistes considereu que el senyor Torra és un bon candidat? Jo veig algunes cares que no sé si pensar que sí o que no, eh? (*Veus de fons.*) Però no hi haurà

una nova etapa sense reconèixer que el procés ha estat un fracàs, que el procés no va enlloc, que ha trencat la societat catalana i que s'ha de respectar a tots i a totes els catalans i les catalanes, i s'ha de respectar la gent independentista. Vostès han il·lusionat la gent independentista i no els donaran una república catalana. Haurien de ser els primers en reconèixer als seus votants que tot això ha estat una farsa que no va enlloc. Podrien començar per reconèixer que tots estarem dintre de la solució, quan vostès vulguin reconèixer l'error, baixar d'aquesta república imaginària, quan vostès reconeguïn que això no va enlloc. Tots, tots i totes, que el seu discurs és un altre cop Catalunya, catalans des de la seva perspectiva. No, senyor Torra, s'oblida de més de la meitat dels catalans.

I quan vostè, en els seus articles, diu «els espanyols que viuen a Catalunya», s'està referint al 75 per cent de la gent de Catalunya, que se sent catalana i espanyola. Hauria de fer un plantejament. S'hauria de fer un pensament en tot això. Vostès no volen..., conflicte ni que s'acabi el 155. El 155 s'ha aplicat perquè, precisament, hi va haver un govern que feia tot el que ha dit el senyor Torra que tornarà a fer. Llavors, clar, és que no volen que caigui el 155.

Sap per què crec que vostès no volen que caigui el 155? Perquè no té cap resposta per a cap de les preguntes que jo li he fet en l'àmbit social i econòmic, només la resposta imaginària màgica, aquesta vareta màgica, de la independència de Catalunya. Cap resposta, cap ni una; cap que no suposi un reconeixement del fracàs de l'independentisme en aquest procés. No, la culpa de tot és d'Espanya i dels espanyols, que vostè els té tanta estima, eh? La culpa de tot és d'ells, no? Perquè, aquí, total..., no ens equivoquem, som millors, som catalans, segons la seva ideologia.

Doncs bé, l'independentisme ha perdut avui una gran oportunitat –una gran oportunitat– i tots els catalans en patirem les conseqüències. Perquè, avui, hi havia una oportunitat: un candidat que pugui al faristol; que reconegui errors, també, de l'independentisme; que digui que tenim un problema social; que digui que s'ha de dialogar, primer, internament; que digui que hem de reconduir la situació; que digui que hem de posar-nos a treballar en allò que podem compartir, en educació, en sanitat, en infraestructures... Però el senyor Puigdemont és especialista en perdre oportunitats. Mira que n'ha tingut, eh?, el senyor Puigdemont, de reconduir la situació, de convocar eleccions quan podia convocar-les? Res de tot això. Ara tenia l'opció de dir: «Bé, jo que no me n'he sortit i que tot això ha acabat així, anem a veure si podem posar una persona que, almenys, pugui..., bé, reconduir la situació, corregir errors...» No, no..., el senyor Torra. El senyor Torra, aquí, a la sessió d'investidura. Una oportunitat perduda, perfecta per iniciar la reconciliació, perfecta per canviar el rumb a la Generalitat de Catalunya, perfecta per començar els acords, perfecta per bastir ponts de nou amb la resta d'Espanya, que vostès han trencat amb aquestes declaracions. Déu n'hi do! –déu n'hi do!, déu n'hi do!–, senyor Torra, déu n'hi do!

Amb vostè, què està garantit? Més unió? Més reconciliació? Més polítiques socials? Més polítiques econòmiques? Reformes? Canvis normatius per anar millor? No. Amb vostè, l'única cosa, si és que arriba a ser president, que està garantida és més confrontació, més conflicte i més procés. I per això està vostè aquí. Per això està vostè aquí, no està per a fer una altra cosa. Vostè no està aquí per governar Catalunya. Vostè està aquí per dirigir un CDR des de la Generalitat de Catalunya. És això. És la seva tasca. I l'he sentit molt atentament, eh? L'he sentit molt atentament, perquè pensava, dic: «Bé, avui, intentarà dissimular una mica.» No, leña al fuego.

Catalunya no es pot permetre perdre més temps, més recursos, més empreses, més amics, més oportunitats. I avui el que tenim, encara, és una altra oportunitat perduda.

Jo no sé si vostè acabarà sent el president de la Generalitat, senyor Torra. Crec que vostè tampoc ho té clar, però el que li puc assegurar és que vostè no pot ser mai el president de tots els catalans, li ho asseguro.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyora Arrimadas. Atès que el candidat ens ha notificat que faria rèplica conjunta al final de les intervencions dels grups, és ara el torn, per part del Grup Parlamentari Republicà, del senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Bona tarda, president. President del Parlament, diputats, diputades, senyors i senyores, no volien que féssim un referèndum, no volien que guanyéssim unes eleccions, no volien que investíssim un president, no volien que féssim un govern. Per no voler, no voldrien ni que penséssim com pensem, ni molt menys que ho expresséssim tan sovint com ho expressem. Per no voler, potser, no voldrien ni que hi fóssim, però la nostra existència també és la prova del seu fracàs.

Som aquí tossudament alçats, alçats per dignitat, per convicció, per tots aquells que ens han precedit. Sabem que abans que nosaltres, molta altra gent ha resistit perquè nosaltres fóssim avui aquí. I la seva victòria va ser donar-nos, a nosaltres, l'oportunitat de guanyar. Perquè nosaltres sí que podem guanyar, i, de fet, és el que estem fent. No som encara on voldríem ser, tan cert com que som més lluny que mai. I ara, que hi som a tocar, no defallirem, no ens rendirem, no ho hem fet mai, no ho vam fer quan érem molt pocs, no ho vam fer quan érem els únics, no ho farem ara que som més a prop que mai de l'objectiu. Per ells, per tots, hem de seguir avançant.

Però avui som aquí, molt especialment, pels companys i companyes que injustament no hi poden ser. Hi som per l'Oriol i hi som per la Marta, per la Carme, pel Raül, per la Dolors, pel Toni, per la Txell, pels Jordis, pel Quim, pel Josep, pel Jordi Turull, pel Carles, pel Lluís, per la Clara i per l'Anna, i no em vull oblidar tampoc el Lluís i el Josep Maria. Per tots ells i molts d'altres que injustament em deixo i que ho han donat tot, absolutament tot, som avui aquí. Per cadascun d'ells, en som centenars disposats a agafar el seu relleu. No volien que féssim un referèndum, no volien que guanyéssim unes eleccions, no volien que investíssim un president, no volien que féssim un govern, no voldrien, segurament, ni que existíssim, però existim i cada dia –cada dia– som més. (*Aplaudiments.*)

Des de la mateixa nit del 21 de desembre, des d'abans i tot, quan es va cessar de manera il·legítima el Govern i l'Estat va convocar unilateralment unes eleccions amb les cartes marcades, sabíem que aquesta legislatura seria excepcional i el resultat del 21 de desembre la va fer encara més excepcional, referendat una victòria de l'independentisme contra tot pronòstic.

Però, fins i tot, en una legislatura extraordinària, l'objectiu per a Esquerra Republicana continua inalterable, més que mai: treballar per guanyar la llibertat i fer que Catalunya esdevingui una república a tots els efectes; una república políticament lliure, socialment justa i econòmicament pròspera. I ho farem com ho hem fet sempre, des de tots els fronts, a les institucions i al carrer, i des dels municipis de tot el país. I ho farem també, i sobretot, des d'aquest Parlament, dipositari de la voluntat democràtica del conjunt de la ciutadania de Catalunya; un parlament que no pot seguir a les ordres d'un govern, l'espanyol, al que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país van premiar amb quatre diputats, quatre de 135. Des d'Esquerra estem convençuts que per fer república, per teixir el país, és millor disposar de totes les eines possibles i posar-les al servei de tota la ciutadania i no pas deixar-les en mans d'un adversari que ha fet, i ho acabem de veure, de la divisió, el seu únic programa polític.

Per això, ara us parlaré de com ho farem per fer respectar la democràcia, per fer respectar els drets fonamentals i les llibertats que avui estan en risc; també, de la necessitat de recuperar les institucions. I en això ens ha agradat coincidir, avui, amb el candidat Quim Torra, perquè nosaltres fa molts mesos que ho expliquem: tenir govern i tenir, així, molta més força per construir aquesta república. I, finalment, de com fer-la, en els propers mesos, a través de l'acció de Govern, de l'acció exterior i també de la mobilització al carrer.

Avui, fem un acte de dignitat, de valor, de coratge, especialment tu, Quim. Avui fem, junts, un pas endavant. Et volem agrair la valentia, el coratge d'assumir la responsabilitat en aquest moment tan difícil, l'encàrrec de liderar un govern republicà fort, que haurà de ser de la gent i per a la gent, com bé has dit, que seguirà un projecte de futur que no mira ni orígens, ni llengües, ni tradicions ni creences, sinó un objectiu comú: la república per a construir un país més just, més net i més lliure.

«La democràcia sempre guanya.» Aquest era l'eslògan d'Esquerra Republicana a les darreres eleccions i és la idea que al final triomfarà. Per molt que ho tinguessin del tot preparat perquè no fos així, per molts vetos, per moltes trampes, per molts jutges polititzats, per moltes lleis interpretades, per molta repressió, presons que hagin interposat, tornem a ser una altra vegada en un ple d'investidura. Tornem a ser al Parlament de Catalunya per a escollir un president del Govern de la Generalitat. Tornem per a invertir, de nou, un president independentista, per a continuar el camí cap a la república i fer-ho sobre la base de l'octubre català: de l'1 d'octubre i del 3 d'octubre. I ho fem malgrat les ingerències d'un estat que no ha paït la derrota a les urnes, malgrat el seu joc brut. Som aquí per continuar, cada dia –cada dia–, defensant la democràcia. Perquè la democràcia és l'únic camí que contemplem i al que mai –mai, mai– renunciarem. La democràcia i les urnes són el nostre terreny de joc, un terreny on sempre guanyem, política i democràcia, avui i sempre.

Vam guanyar el 27 de setembre, vam guanyar l'1 d'octubre, vam guanyar el 21 de desembre i ho seguirem fent tantes vegades com calgui. Avui, malgrat tots els malgrats, la democràcia s'imposa de nou. Votarem un candidat a la presidència de la Generalitat i farem efectiva la victòria del 21 de desembre, una victòria descomunal –descomunal. I el Parlament tornarà a exercir la seva sobirania, perquè aquesta és la seu de la sobirania popular, el poble. Si no són capaços de guanyar-nos a les urnes, treballin més, convencin més, però deixin els tribunals en pau, i, sobretot, fora de la política; els ho diuen, fins i tot, des d'Europa. Ja sabem que vostès són més de vèncer que no pas de convèncer; de cridar, com ho hem tornat a veure una altra vegada, que no pas de convèncer; però també sabem que així és com ho han perdut tot, i així també perden Catalunya.

Avui al Govern de l'Estat li exigim que accepti d'una vegada la derrota, les derrotes –la de l'octubre, la del desembre–; que deixi d'interferir, i que respecti els resultats electorals. Li diem que, si vol guanyar Catalunya, ho faci a través de les urnes, que som al segle XXI, malgrat que se sentin molt propers a d'altres èpoques.

I, com sempre hem dit, i recollint també les paraules del candidat Torra, apellem sempre al diàleg. Portem molts mesos, molts, des del 21 de desembre, segur que massa, segur que ho podríem haver fet millor; però no podem oblidar que la situació és absolutament excepcional i injusta, arbitrària i perversa.

Després d'haver tingut la proposta legítima del guanyador de les eleccions dintre del bloc majoritari, el president Carles Puigdemont, la proposta de Jordi Sànchez, i també Jordi Turull, per als quals vull tenir un record molt especial; després que l'Estat hagi demostrat que no els molesta Puigdemont o Sànchez o Turull i ara també Quim Torra, sinó que el que els molesta és que hàgim guanyat, i, per tant, al final el que els molesta no són els noms, el que els molesta és la democràcia, la injustícia que estem vivint ha impedit que tres precandidats a president, que hem tingut els darrers mesos, tres homes bons i innocents, hagin de viure el dia d'avui des de la presó i des de l'exili. Persones preparades, persones capaces, que han hagut de deixar pas pel país, i als quals els volem dir, una altra vegada, que nosaltres no oblidem, no us oblidem, que no ens aturarem fins que torneu a casa, tots i totes –tots i totes– un altre cop a casa. (*Aplaudiments.*)

Però l'Estat ha preferit fracassar democràticament, llençar tota la legitimitat i el prestigi internacional a les escombraries. No els queda crèdit. I, en canvi, a nosaltres ens queda molta força encara. La crisi de legitimitat de l'Estat a Catalunya és irrecuperable. L'1 d'octubre ha obert l'esquerda més bèstia al règim del 78, ha creat un

forat fruit de l'immobilisme i de la passivitat permanent de l'Estat cap a Catalunya i cap a la voluntat dels catalans; una esquerra per l'immens ridícul de no trobar les urnes, però, sobretot, una esquerra que es va fer immensa per la violència desfermada contra gent innocent que només volia votar. I ho van fer a ulls de tot el món –de tot el món–, que va veure els cops de porra retransmesos en directe. Ja poden intentar crear relats, ja poden fer el ridícul a la BBC o a totes les televisions internacionals, que tothom sap què va passar i qui va exercir la violència. Aquell dia els perseguirà per sempre. L'esquerra d'aquelles setmanes, però especialment la del dia 1, és la més gran i la més irreparable, segur; però tant veritat és això com que no és l'única. L'empresonament injust i per motius polítics fora de lloc en qualsevol democràcia europea, la persecució als drets fonamentals i les llibertats estan creant també una altra esquerra.

Ja ho deia Raül Romeva, no fa massa dies, en un article que recordava les lluites de la no-violència, que la presó servirà per mostrar les febleses d'un projecte democràtic fallit, la deriva d'un estat que ha deixat de ser democràtic. La injustícia d'aquesta vergonyant presó desemmascara l'Estat, són l'autoritarisme i la indecència que provocaran la caiguda del règim.

L'Estat és el pitjor enemic de l'Estat i està atacant els drets fonamentals. Està acabant amb el seu crèdit i creant les condicions perquè nosaltres puguem aconseguir de manera definitiva la nostra llibertat. Però és que té moltes més esquerdes encara: el deute exagerat, la mala gestió dels fons de pensions, una corrupció galopant, els governs successius dedicats únicament –únicament– a cuidar les elits, la vulneració sistemàtica dels drets civils i polítics, la persecució de la dissidència i una economia no preparada. Un estat sense projecte i sense alternatives polítiques de debò.

I, dit això, també és cert que no podem menystenir la seva força, ni tampoc la seva capacitat repressiva: l'hem tastat. Però està clar que l'Estat espanyol està sotmetent a un nivell de degradació el seu propi sistema, que estem segurs que no se'n podrà recuperar mai més. I aquesta és l'escletxa que cal que burxem cada dia fins a fer-los caure, fins a poder desenvolupar definitivament la república. I aquest... –la defensa dels drets, de les llibertats, de la democràcia, la lluita contra el règim del 78 que es vol perpetuar a costa del progrés i del benestar dels ciutadans–, ha de ser un punt de trobada per a una gran majoria de diputats d'aquesta cambra, per a una majoria amplíssima, molts més dels que avui votaran Quim Torra; un punt de trobada dins, però també fora del Parlament.

La democràcia i les llibertats de l'Estat estan en perill i aquí, en aquest repte de tombar una monarquia caduca, retrògrada, mancada de valors, no ens hi podem trobar sols. Els qui vam defensar l'1 d'octubre hi hem de ser tots junts, perquè quan ens quedem sols contra aquest Estat els qui no hi són es fan còmplices de la seva baixesa, deixen sols els ciutadans contra un estat que ja no cuida els seus ciutadans i els deixen sols contra el seu autoritarisme. Els esperem al nostre costat en una lluita que també és per la democràcia i que també és pels valors republicans.

Aquest país necessita un govern. La ciutadania necessita que tornem a posar en funcionament aquest país. Hem de recuperar les institucions usurpades amb el 155 i ho hem de fer perquè és imprescindible per fer república. Sabem que no és suficient, però sí sabem que és estrictament necessari. És obvi que les institucions catalanes no són les institucions que voldríem ni molt menys les que necessiten els catalans, però és igual de cert que per fer república necessitem govern.

Hi ha un triangle virtuós que cal tornar a posar en valor: la societat, la gent, que ha anat sempre un pas per davant nostre i que ha estat la peça fonamental en aquest camí cap a la república; les institucions, sense el Govern, sense el Parlament, tot el que hem aconseguit fins ara hauria estat absolutament impossible, i necessitem recuperar-los per continuar caminant, i els ajuntaments, el món local, tant en l'any 31 com avui, són una peça fonamental en la transformació social de la construcció republicana. Avui volem fer un pas més en la recuperació del Govern de la Generali-

tat, tornar a posar dempeus una de les peces més importants, i aquesta peça ens ha d'ajudar a fer rodar tota la resta.

Com ja ha passat en altres moments de la història, ens trobem davant de dos models de societat, de dues concepcions de la realitat i de dues maneres d'afrontar-la. D'una banda, un estat sense projecte, que no només no té projecte per a Catalunya, sinó que tampoc té projecte per al seu Estat; només ofereixen immobilitisme i un govern al servei de les elits. Ho demostra la suspensió de totes les lleis socials aprovades en aquest Parlament en els darrers anys, però també el seu sistema d'infraestructures, els seus trens sense passatgers, els aeroports sense avions, la seva política per ofegar els sectors més dinàmics de l'Estat, del seu Estat, negant-nos sempre els recursos per fer infraestructures cabdals per nosaltres, com el Corredor Mediterrani. Ho demostra la seva corrupció monstruosa, la impunitat a tots els nivells, els currículums inflats i els màsters regalats. Ho demostra, també, el canvi en la llei de lloguers, per exemple –que, per cert, s'estan manifestant ara mateix i els enviem una abraçada des d'aquí. El seu nou model només busca servir les elits i les grans empreses. I contra tot això ni tan sols pots discrepar: et peguen, t'amenacen, t'empresonen, et multen, t'assenyalen, t'insulten.

Han començat per l'independentisme perquè és l'única i veritable oposició, l'única i veritable opció de canvi al model establert, a l'*statu quo*. Però això no és només contra l'independentisme, tothom qui discrepi es troba avui en perill.

I, davant d'aquest model, la república és el canvi, l'únic canvi possible. I ho saben, i tant que ho saben! L'única opció és fer un país més just, més net, més lliure; l'única manera de garantir els drets fonamentals i la llibertat, l'única opció de viure en una democràcia lliure, moderna i avançada. Aquest procés s'estudiarà. És una revolució des de baix contra un estat espanyol que no sap dialogar, que no sap pactar, que no sap guanyar, només sap derrotar. Però la història ens ha demostrat que sovint, a la llarga, qui n'ha sortit derrotat és el mateix Estat espanyol, i aquesta vegada no serà diferent.

La república catalana, la independència de Catalunya és avui ja un fet. No hi ha marxa enrere. L'únic que està en discussió és quan serà efectiva de manera definitiva. Hi ha més de 2 milions de persones que no volen pertànyer a l'Estat espanyol i n'hi ha moltes més que, a poc a poc, van sumant-se a aquesta revolució democràtica, el veritable canvi. L'Estat fa republicans, expulsa demòcrates, mentre els progressistes espanyols majoritàriament baden i s'ho miren de molt lluny.

En un moment en què ningú pot dubtar que la repressió de l'Estat continuarà i que el proper embat és inevitable, com ho podem fer per afrontar millor aquesta situació i guanyar? Sent més forts. I per ser més forts ens caldran les institucions, però, també –també–, ens caldrà ser més, continuar creixent, mantenir la majoria política que ens permet guanyar totes les eleccions, però també creuant la línia de la majoria social, sent tants que no hi hagi alternativa, desbordant-los moltes més vegades com ho van fer l'1 d'octubre; però, alhora, mostrant-nos sempre oberts al diàleg –sempre oberts al diàleg– amb Espanya, amb Europa, amb el món.

Espanya guanya o perd, però no seu mai a negociar per voluntat pròpia. L'Estat espanyol només negociarà si s'hi veu obligat. Només per la pressió de la gent, de les institucions i de la comunitat internacional aconseguirem fer que aquest moment arribi. Ara sabem que trigarem més del que havíem previst i ens hagués agradat, però és veritat, també, que cap altre escenari és possible.

L'estratègia d'avui passa per aconseguir diverses fites en fronts diferents; fites que, juntes, ens portaran a la victòria. Una d'aquestes fites tenim l'oportunitat que prengui forma ara mateix: recuperar les institucions per a la ciutadania, totes les institucions per a tota la ciutadania. Sense les institucions no podem guanyar. No hi ha una dicotomia entre fer govern i fer república. Avui ens cal un govern de resistència que ens ajudi a anar cap a la república. I és per això que necessitem un govern de la Generalitat efectiu i molt, molt fort. Necessitem resistir. Necessitem defensar els

ciutadans de Catalunya, malgrat que la Generalitat i l'autogovern estiguin avui intervinguts i tenallats. Necessitem ocupar tots els espais d'apoderament ciutadà.

Recuperar el govern, doncs, és el primer pas, però n'hi ha d'altres, no és l'únic. Liderar un front democràtic de defensa de les llibertats i els drets civils. Cal fer molt gran la proposta del president Torrent de construir un gran front antirepressiu implicant el màxim de sensibilitats. La transversalitat avui no és un luxe, és una necessitat davant d'un estat que és capaç absolutament de tot per a la defensa de la unitat d'Espanya, fins i tot de passar per sobre de la democràcia i dels drets fonamentals, com està veient tothom.

També, des del govern –i aquí tenim un projecte que ens sembla fonamental–, posar en marxa una oficina pels drets civils i polítics que analitzi totes les vulneracions de drets i que treballi per frenar un feixisme que avui està als nostres carrers desfermat. Acompanyar la mobilització ciutadana al carrer, permanent, cívica i pacíficament. La mobilització al carrer sempre cívica, sempre pacífica, com ho han fet sempre els catalans, ara ha estat, i ho ha de continuar sent, una de les nostres potes fonamentals. Cal seguir mobilitzats i actius, demostrant que aquest moviment nostre és ampli, divers i transversal, a partir dels principis de la desobediència civil, des de la pau i per la pau, amb determinació com ho hem fet cada Onze de Setembre, com ho vam fer l'1 d'octubre i com ho vam fer, també, el 3 d'octubre, amb la imprescindible comunió de l'octubre català, les institucions i els ciutadans.

Cal seguir ampliant aquesta majoria social, volem construir una majoria sòlida i incontestable a favor de la república, eixamplant aquest projecte per fer-lo atractiu a persones i col·lectius de sensibilitat progressista. Cal tenir sempre present i tothom que som un sol poble. L'independentisme ha arribat on no havia arribat mai, i seguirem treballant en aquesta línia, eixamplant, obrint, teixint el que ens ha ensenyat tots aquests anys l'Oriol Junqueras. Volem ser més, volem ser una majoria sòlida, àmplia i incontestable, per garantir que es materialitzi el projecte republicà i aquest acabi sent una realitat.

I com obtindrem aquesta majoria? D'entrada, al carrer, sent presents en tots i cadascun dels espais de diàleg que s'obrin al nostre país. Ens cal un gran diàleg de país; un gran diàleg de país amb vocació constituent. Volem escoltar a tothom, que ningú –ningú, ningú– se senti exclòs de la construcció d'un nou país, més lliure, més net i més just. Un país que nosaltres el volem, també, amb igualtat d'oportunitats per a tothom. Un país feminista i un país ecologista; un país amb els valors republicans com a principal carta de presentació. També, des del Govern, demostrant, una altra vegada, que som garantia de bon govern, recuperant i millorant les polítiques socials, tornant a invertir tres de cada quatre euros en polítiques socials, fent aflorar el frau fiscal, demostrant que som implacables –implacables– contra la corrupció.

Aspirem a construir una república on tothom es senti representat i per això hem d'abraçar més gent. Volem fer Govern per fer república. I fer república fent republicans i republicanes. I per això serà clau començar a treballar des de ja, immediatament.

El primer que caldrà fer és un pla per revertir tot el que ha provocat el 155, com bé ha proposat el candidat Torra: recuperar les delegacions a l'exterior, posar en funcionament l'oficina per als drets civils i polítics, protegir l'escola catalana i el model d'èxit que representa la immersió lingüística; treballar sense descans per donar resposta a les necessitats desateses com a conseqüència de totes les lleis tombades pel Tribunal Constitucional. Cal buscar l'escaleta per fer possible l'objectiu que tenia cadascuna d'elles, perquè el nostre objectiu és, sempre, i per davant de qualsevol altre, ajudar i protegir la nostra gent. I ho farem.

Caldrà fer una aposta decidida per les polítiques socials, per governar per a tothom, i, en aquest punt, ens hem de comprometre en el desplegament de la renda garantida de ciutadania. Desplegar, també, l'Agència Catalana de Protecció Social com a instrument vertebrador de l'eficiència i l'eficàcia de les polítiques socials a Ca-

talunya. Continuar l'aposta per universalitzar l'atenció sanitària. Reprendre la gestió de l'economia catalana que tants èxits està tenint en els darrers mesos, malgrat els discursos, sempre catastrofistes i irresponsables, d'aquesta bancada. Una economia que creix, un deute que disminueix i un departament que ha apostat per generar dinamisme, i, a la vegada, invertir més que mai en despesa social. Les nostres prioritats són clares, i això ha de ser immediat: no podem esperar ni un dia més.

Però els fronts no acaben aquí. I n'hi ha un de cabdal: continuar internacionalitzant la causa de la república i guanyant també el front judicial. El front internacional és imprescindible per difondre la causa catalana, i sobretot per guanyar el front judicial. Cal seguir treballant per denunciar arreu la judicialització de la política, la politització de la justícia i la repressió de l'Estat. Cal seguir fent pressió per alliberar els presos i les preses i tornar els exiliats i exiliades a casa. Posar en evidència, a nivell europeu i en els organismes oportuns, que la democràcia i l'estat de dret estan en perill a l'Estat espanyol. Berlín, Ginebra, Brusselles, Escòcia seran fonamentals en aquest àmbit per seguir aconseguint victòries, per visualitzar la nostra causa a tot arreu.

L'espai lliure de l'exili, amb Puigdemont al capdavant, esdevindrà una pota decisiva d'aquesta multiplicitat de fronts. Serà del tot imprescindible guanyar la batalla europea. Primer, la de la justícia; després, la de les societats de cada país. I, finalment, guanyar, també, la dels mateixos estats. Cap d'aquests fronts es pot descuidar. No ens en sortirem si en fem bé un de sol, els necessitem tots i els necessitem tots alhora. Recuperació de les institucions, front democràtic, mobilització ciutadana, ampliació de la majoria social i internacionalització de la causa. Ens cal tot, i tot a la vegada.

Avui som més lluny que mai. Caminem des de l'1 d'octubre i mirant endavant. I per fer-ho cal seguir treballant cada dia per la cohesió social, com ho hem fet sempre. És el nostre ADN republicà. Aquells que ens volen dividits s'han equivocat de país i s'han equivocat de moviment. Aquesta és una terra d'acollida, diversa, que hem construït entre tots, que ha treballat des de la diversitat per construir un país per a tothom. Amb aquest esperit es van asfaltar els carrers, es van aixecar barris sencers, es va impulsar la immersió lingüística i els mitjans de comunicació públics. Amb aquest esperit es van aconseguir les demandes obreres, es va lluitar contra la guerra d'Iraq, contra el transvasament de l'Ebre, es va fer l'1 d'octubre i es va fer el 3 d'octubre. En aquest país és igual d'on vinguis, és igual què pensis, és igual quina sigui la teva llengua o el teu déu, l'important són els objectius comuns, la nostra és i ha de ser sempre una catalanitat oberta, sense que mai ningú deixi de ser qui és, mai. (*Aplaudiments.*)

Som i serem un sol poble, ho hem defensat sempre, ho hem practicat sempre. No se'n sortiran de la seva idea de dividir aquesta societat. Seguirem treballant, com sempre, per parlar amb tothom, per escoltar a tothom i per governar per a tothom. Com ha passat en els vuitanta-set anys d'història, la gent d'Esquerra estem disposats a jugar-nos-ho tot per guanyar la llibertat d'aquest país, i no per guanyar-la un dia, per guanyar-la per sempre. Som els que no ens rendim mai, els que no ens cansem mai, els que persistim, persistim i persistim. Els que hi hem estat sempre i hi serem sempre: hereus de Macià, de Companys, d'Irla, de Tarradellas, de Carbonell. Companys orgullosos de Junqueras i Rovira. Si ells no s'han cansat, si ells no s'han rendit, si ells ho van donar tot i ho han donat tot i són on són per haver-ho donat tot per la llibertat d'aquest país, qui es pot pensar que ens rendirem ara? (*Aplaudiments.*)

Per tot això donarem el nostre suport al candidat Quim Torra. Per tot això ens oferim a faltar aquest Govern, perquè pugui treballar des d'ara mateix per revertir els efectes del 155 i reconduir el país pel camí de la llibertat. Per tot això, posarem tot el nostre capital polític, organitzatiu i personal al servei d'aquest projecte compartit. Per seguir treballant per fer realitat la república des de tot arreu on estiguem

presents. Per tot això seguirem sent, ara, com fa vuitanta-set anys, el soci més fidel del poble de Catalunya.

Sovint, des d'Esquerra hem exercit de punta de llança, d'avantguarda del moviment, i ho tornarem a fer tantes vegades com calgui. Esquerra, com ha fet sempre, està disposada a obrir camí, a eixamplar majories sense prejudicis, sense complexos, a sumar, sumar i sumar, com ho fem amb Demòcrates, amb Més, Avancem, com ho fem avui amb tants ciutadans, com ho fem sempre, sumant, com ens ha demanat Oriol Junqueras. Estem trencant motllos, farem la república per victòria democràtica, amb l'única força dels vots, i la implicació activa de la ciutadania.

Aplaudim i encoratgem la crida al diàleg que ha demanat avui el candidat cap a l'Estat espanyol. Ho hem defensat sempre. Tard o d'hora, un diàleg entre iguals i la intermediació de les institucions europees s'imposarà com a única via per resoldre definitivament aquest desencontre que ja no té marxa enrere.

Esquerra Republicana de Catalunya és filla dels valors republicans, filla de la llibertat, de la igualtat i la fraternitat, i mai no renunciarem a aquesta herència. Però el nostre republicanisme, en el segle XXI, no és només la preferència per una forma d'estat, sinó que és una aposta decidida per una forma de ser i de fer. No volem només ser un país més, volem ser un país millor. El nostre republicanisme és la síntesi de totes les causes justes, i és, alhora, en aquest precís moment, la seva única possibilitat de materialitzar-se: del feminisme a l'ecologisme i els drets dels animals; del pacifisme, l'antifeixisme i l'antiracisme, a la defensa dels drets dels col·lectius LGTBI. De la «vivenda» digna..., o a l'acollida dels refugiats...

El president

Senyor Sabrià...

Sergi Sabrià i Benito

Trenta segons, president. Lluïtes, totes elles, que són sinònim del republicanisme que abanderem sense complexos, perquè la república és l'única oportunitat per fer un país millor. Tenim el dret de guanyar. De fet, tenim l'obligació de guanyar. Hem vist massa vegades en els ulls dels nostres la derrota, i no la hi volem veure mai més. Però, com ens deia Oriol Junqueras, en aquestes derrotes hi havia la llavor de totes les victòries, i la farem possible.

I permetin-me que acabi amb una de les frases que ens va dir la nostra estimada secretària general, Marta Rovira, just el dia que empenia el camí de l'exili: «Contra ningú, contra res, només des del respecte i de l'amor cap a tots els ciutadans i totes les opinions, bastirem canvis radicals i profunds. Només des del treball conjunt aconseguirem una república per a totes i per a tots.»

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Sabrià. És el torn, ara, per part del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar, del senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor candidat, no s'estranyarà però vull començar confirmant que no tindrà el nostre vot favorable, ni tampoc la nostra abstenció, però m'agradaria justificar-ho des del respecte a totes les posicions polítiques, i, encara més, a les persones. No els tindrà per tal com ha estat proposat, perquè no només és que l'hagin proposat digitalment –era la Catalunya digital de la qual vostè parlava–, sinó que vostè ha acceptat encantat la subordinació a qui vostè considera president legítim. Jo, sobre això..., l'hi he de respectar. Vostè considera que és el president legítim, però és que molts catalans només podem considerar legítim el president que obtingui la confiança d'aquest Parlament. I, per tant, de vostè se'n podria dir que serà president de la Generalitat, si és que hi arriba, per gràcia de Puigdemont i amb el permís de la CUP.

El Govern ja li han fet. I ara estem llegint ja a *La Stampa* que sembla que la convocatòria de les properes eleccions també l'hi faran. Escolti'm, no és bo..., però no per vostè, que, en fi, a més, només vostè podria dir-ho, sinó per la institució. La Presidència de la Generalitat és la institució més alta del nostre país, no pot quedar subordinada a cap altra persona i a cap altre plantejament. I ens fa l'efecte que, així com Artur Mas va optar pel perfil, per dir-ho així, més ferreny, més fonamentalista –i no ho dic despectivament, sinó més, en fi..., «ferreny», crec que és la paraula més adequada en català–, com a successor, en Carles Puigdemont sembla que ha optat pel mateix criteri en el moment de proposar-lo a vostè. I vostè ho accepta, i acceptant explícitament la seva autoritat superior. Però entenguin que molts catalans no podem acceptar un president rebaixat, no podem. Per respecte a la institució, a l'Estatut i a les lleis. No cal que li recordi què és el que diu la Llei de la presidència. Diu: «El president o presidenta de la Generalitat té la més alta representació de la Generalitat. També té la representació ordinària de l'Estat a Catalunya. El president o presidenta de la Generalitat dirigeix i coordina l'acció del Govern.» I, permeti'm, i potser és un prejudici i estariem encantats d'esvair-lo, avui no tenim clar que així serà.

Vostè ha acceptat ser president temporal i per delegació. I nosaltres no volem un president temporal i per delegació. I, per tant, no podem donar suport a la seva candidatura. A més, vostè ha fet un esforç, en el seu discurs, de dir que parla per al conjunt del país, per al conjunt de la societat, per a tots els catalans. Però nosaltres considerem, en canvi, que vostè només s'ha adreçat als catalans que ja donen suport al projecte independentista. Com he dit des del principi, seran les seves decisions i la seva actuació concreta com a president la que ens permeti jutjar amb ple coneixement de causa i objectivitat. Ara, sí que ens permetem dir, des del respecte, que sense revisar alguns dels plantejaments que vostè ha anat tenint al llarg del temps, és molt difícil que es pugui adreçar al conjunt de la societat i aspirar a representar-la.

I és veritat que –ho deia abans Inés Arrimadas– els tuits a vegades són fruit d'un moment, diríem, en fi, de tensió, però és que vostè ha escrit coses, com per exemple aquesta, el 2010. Diu: «Si la senyora Martínez-Sampere i el president Montilla són catalanistes és evident que uns quants tenim un problema. Aquí no hi cap tothom.» Miri, senyor candidat, si aquí no hi cap tothom, no hi acabarà cabent ningú. (*Aplaudiments.*)

He de dir que he agafat la cita perquè vostè esmentava persones concretes, però és veritat que alguna vegada vostè ha teoritzat sobre això, dient que li costa d'imaginar que fora de l'independentisme hi hagi catalanisme. Però, cregui'm, n'hi ha, i molt. Històricament, tot. I ara també.

Però permeti'm que..., després d'escoltar les abrandades, o no tant, paraules de Sergi Sabrià, així eixamplaran la base?, expulsant els que...?, els que no siguin ja independentistes ja no comptaran?, fins i tot discutiran la seva catalanitat? No em sembla la manera; sona molt a allò del «nosaltres sols». I nosaltres creiem que això no respon a la Catalunya d'avui.

Vostè, a més, parla –i respectem el plantejament–: «Cal recuperar la república», «cal fer república», «valors republicans», «projecte republicà», «mandat republicà»... Molt bé. Si no estic mal fixat, el concepte central del republicanisme és la ciutadania, no la llengua, no cap qüestió ètnica ni identitària: la ciutadania. I vostè tendeix a oblidar-ho, ens sembla, en molts dels plantejaments que ha fet. (*Aplaudiments.*) Però aquesta república, que es vol de tots, no hauria de posar barreres, i menys de totes les de la llengua, que ens semblaria un error.

Però és que, vostè, és veritat que a vegades és molt abrandat, i això no és criticable, però un s'ha de mesurar una mica. En una entrevista, el 2015, va dir: «Si Espanya s'equivoca i ens envia els tancs, hi guanyarem molt; tant de bo ens els enviï, perquè podrem guanyar alguna simpatia.» Home, senyor candidat, que no ens els enviï! Espero que hagi canviat d'opinió, perquè imaginem que vostè accedeix a la presidència; faria dues coses: situar una torre de guaita a l'entrada de la Diagonal

per avisar i fer tots els possibles perquè algú els enviés. Home, no; no és manera. *(Aplaudiments.)*

A més, i quan he citat l'article segon de la Llei de la presidència de la Generalitat, ho he fet expressament, citant que vostè, si esdevé president de la Generalitat, ostentaria la representació ordinària de l'Estat a Catalunya; vostè seria més estat que mai, o sigui que vostè al mateix temps hauria de cridar-los i rebre'ls. Home, no, no ens sembla el més adequat.

Però els temes lingüístics, efectivament, en alguns plantejaments que ha fet vostè, ens han preocupat. Deia –deia–: «La llengua...» –i em sembla que Inés Arriadas ha citat un fragment molt similar, si no aquest–, diu, «qualsevol llengua de qualsevol país del món és l'ànima de la pàtria; sense llengua no hi ha país, i quan es decideix no parlar en català s'està decidint girar l'esquena a Catalunya.» Miri, és tant com dir que la meitat de catalans han girat l'esquena al seu país. Doncs no. Fixi's vostè què ha dit dels del PSC, i jo inclòs, diu: «Pobres, parlen l'espanyol com els espanyols.» Bé, de fet, als del PSC ens agrada parlar llengües; i jo, que parlo, a part del català i el castellà, doncs, l'anglès i el francès de forma acceptable. Però vostè sembla que el problema el té amb el castellà. Que no se n'adona que el castellà és la llengua de molts catalans? Que és que no es pot concebre un país en el que es parlen diverses llengües? Com vol aspirar a representar el conjunt de la ciutadania si considera que els que no parlen català han girat l'esquena al país?

Vostè, en canvi, sí que està disposat a parlar en castellà quan parla amb el rei o el president del Govern. Però, en canvi, sembla que li costi acceptar que molts catalans el parlen habitualment. L'hi diré més fàcil: el castellà no és una llengua estrangera a Catalunya. Si arriba a president jo –jo– li recomano que s'esforci a acceptar aquesta realitat, i que valori els consensos llargament treballats en favor de la llengua, i no cometre errors que trenquin aquests consensos bàsics, que alguns estan posant ja en qüestió, en un país tan divers i plural com el nostre.

Per aquestes coses i altres no tindrà ni el nostre vot favorable ni la nostra abstenció. Però certament hi han moltes coses en el seu discurs que mereixen que en parlem. Perquè, a vegades, sembla que als debats d'investidura està tot dat i beneït..., bé, en aquest sembla que no, però, en fi, com si ja estigués tot fet, no?; ens agafa una cosa com si perdéssim una mica de tensió dramàtica, com si aquí només vinguéssim a posar un segell i a oficialitzar, com en un tràmit administratiu, l'acte polític més important que aquest Parlament té a les seves mans. Tampoc diré que això és una jornada històrica –n'hem abusat tant, de jornades històriques, que potser no cal–, però..., potser, a més, com ara les consultes les fem per telèfon, ens convoquem d'un dia per l'altre, perd una mica, en fi, de sentit institucional, des del meu punt de vista.

Però nosaltres, que des del primer dia hem dit que calia elegir president i formar govern, avui no volem semblar molt tristos si realment s'elegeix un president i es forma govern. Certament no és el que nosaltres voldríem, però vostès han guanyat les eleccions i vostès tenen dret a governar, fins i tot diria l'obligació de governar. El que no poden és desvirtuar les nostres institucions, el que no poden és saltar-se la llei, el que no poden és prescindir de mig país; però governar, elegir un president i formar govern, oh!, i tant.

I a nosaltres què ens hagués agradat? Que, efectivament, algunes de les coses que vostè ha dit, i que no tenim dret a dubtar de la intenció, després es facin realitat. Vostè ha parlat molt de diàleg, moltes vegades, però, escolti'm, jo, quan ara, al migdia, fent un entrepà –cosa que no recomano, perquè llegir mentre fas l'entrepà i et fas el discurs...–, m'he llegit el seu discurs..., i dic: «I aquest home, com s'hi posarà, per dialogar?» Anant amb això que s'ha dit aquest matí a dialogar amb les institucions de l'Estat li veig, com diuen ara els moderns, poc recorregut. I, per tant, no n'hi ha prou amb parlar de diàleg, no n'hi ha prou amb oferir-lo, cal voler-lo. I, president..., futur president si és investit, millor dit, no ho sabem, si això serà possible.

Perquè vostè també diu: «No, és que no m'agradaria estar aquí, hi hauria d'haver estat un altre.» No l'hi poso en dubte, me'l crec. Però, escolti'm, si no es va investir el president..., com a president novament Carles Puigdemont és perquè vostès van decidir no desobeir el Tribunal Constitucional. I per això la CUP malfia, crec. Vull dir que... No, no vull dir que el Tribunal Constitucional sigui bo, no?, però aquí les decisions, al final, i les responsabilitats són de tots. I si aquí es va decidir no investir Carles Puigdemont, no investir Jordi Sànchez, no investir Jordi Turull és perquè la majoria independentista va decidir no desobeir. I va fer bé, ho repeteixo. Però no diguin només «perquè hi ha un estat opressor, dolent», etcètera, no, sinó perquè aquí algú devia considerar que, mirant avantatges i inconvenients, potser millor no tornar a desobeir, vist el que havia passat abans.

De totes maneres, certament, la proposta que avui vostès ens suggereixen és una proposta d'investidura viable. Una altra cosa és que a nosaltres no ens agradi el plantejament que vostè fa. Però de totes maneres volem alegrar-nos de que, efectivament, si es confirmés amb la votació, dilluns probablement, d'aquesta investidura arrançaríem la legislatura.

Vostè..., és veritat que la seva trajectòria a vegades ha mostrat, des del nostre punt de vista i, ho torno a dir, des del respecte, un cert abrandament, intolerància..., diguem-li com vulguem. Però jo crec de veritat que al final *el hábito puede hacer al monje*. Bé, en català... De fet, la cita és molt bona, perquè diu: «El hábito no hace al monje, pero le distingue.» O sigui que quan te'l poses les circumstàncies canvien. Jo el que espero, en el seu cas o en el de qualsevol dels membres d'aquesta cambra, que si arriba a esdevenir president de la Generalitat sigui conscient de la responsabilitat enorme que entoma, no només pel que fa al desenvolupament del seu projecte polític, sinó la responsabilitat que entoma envers el conjunt dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

I avui, és veritat, s'ha parlat de dolors. I és veritat, s'aprecien dolors seriosos a la societat catalana: els dolors dels que han viscut amb dolor l'aplicació de l'article 155, però també el dolor de molts que pensaven que, si no es prenia una mesura d'aquestes característiques, per dir-ho així, el seu món es veia esberlat. Jo he vist aquest dolor. I no em vull posar en una posició equidistant, ni em correspon, ni seria just, però crec que qui es posi de president ha d'atendre a tots aquests dolors. I que moltes vegades, quan parlem de dialogar amb l'Estat, algú pot pensar: «Escolta, però si vostès no són capaços de posar-se d'acord entre vostès en aquest Parlament, com podran fer de veritat un diàleg amb les institucions de l'Estat?» I no és un tema menor. Jo ja sé que insisteixo moltíssim, i fins a fer-me pesat, però si nosaltres mateixos vam decidir que per canviar les nostres regles del joc calia el suport de dos terços d'aquest Parlament, fer canvis sense tenir el suport d'una majoria de noranta diputats és equivocar-se segur, no només per un problema de legalitat, que ja seria prou problema, com s'ha vist, sinó sobretot perquè no hi hauria la majoria social que sustentés aquella operació política.

I llavors jo l'he sentit a vostè parlar avui un altre cop de procés constituent. Com en l'anterior legislatura vostè no hi era, doncs, no té per què conèixer la tasca que va fer la Comissió d'Estudi del Procés Constituent. Allò no va anar fi. Bé, hi havia gent que estava molt contenta, però nosaltres vam advertir alguns d'alguns riscos. Després, el Tribunal Constitucional, a més, va decidir que efectivament les conclusions d'aquella comissió d'estudi desbordaven el marc constitucional i estatutari, i, per tant, allò es va quedar, perdó, en no re. Per tant, compte, perquè jo sempre he reivindicat el dret dels responsables polítics a cometre errors; però una certa obligació de no repetir-los, és a dir, si hi ha d'haver errors, que siguin nous, que siguin nous de trinca, que sigui per assajar una cosa diferent, i els camins que no han funcionat, doncs, home, aquests no cal que els tornem a emprendre.

I abans, que jo li deia: «Escolti'm, quan vostè parla dels espanyols com d'una cosa forana, vostè oblida entre altres coses que hi ha molts catalans que se senten

espanyols.» I, per tant, és impossible que fent una menció que pugui ser llegida com a menyspreu dels espanyols no hi hagi una part molt significativa de la societat catalana que també se senti concernida i afectada. Per tant, vostè, si esdevé president, seria impossible que fes un comentari d'aquesta natura sense afectar directament els sentiments de bona part de la societat catalana. Per tant, des d'aquest punt de vista, no ho dic ni com a advertiment, com a constatació de les noves responsabilitats que una persona que adquireixi la condició de president de la Generalitat entoma.

És veritat que no tots pensem igual. Jo aquests dies estava pensant si no hauríem de fer tots plegats una mateixa campanya en favor del respecte, que posés alguna cosa així com dient: «Escolta, jo no penso com tu, però, en fi, no passa re, eh?, assumeix-ho, no?» –*get over it*, que diuen els americans. Doncs no pensem tots igual. I és bo. Jo em sembla que no sabria viure en un país que tothom pensés igual. Però, si no hi ha aquest respecte a les opinions diferents, realment no podrem realment avançar.

I jo el que espero... Ahir un diari català parlava de «recosir la fractura interessada». S'ha de... –jo no sé si és interessada o no, a qui interessa o no; a mi no, a nosaltres segur que no–, però per recosir s'ha de tenir una actitud molt, molt respectuosa, molt empàtica, de posar-se a dins de la pell dels que han patit per unes o altres circumstàncies.

Nosaltres som catalans i catalanistes, i ens estimem molt l'autogovern i les seves institucions, i, per tant, no ens cansarem a insistir que qualsevol demèrit, rebaixa, disminució de les institucions ens sembla malament. I algú ens dirà: «I mira si no va ser una rebaixa, un demèrit, el 155.» Oh, i tant! Per això esperem aviam si s'aixeca. Ara, no voldríem que s'aixequés el 155 perquè ara, en comptes de ser dirigits des de Madrid, ho fóssim des de Berlín o des de Waterloo, perquè encara ens n'aniríem més lluny.

I nosaltres, també l'hi diré, depèn de què es faci, l'autogovern, les institucions, el control d'aquest Parlament sobre l'autogovern de Catalunya pot seguir en perill. Jo no he vist en vostè, i no..., m'agradaria demanar-l'hi, però no crec que hi tingui dret, però en tot cas l'hi dic: la via unilateral il·legal va fracassar, ha tingut uns costos enormes, també per la gent que en aquests moments està esperant que acabi un procediment o uns procediments judicials; no tornem a emprendre un camí que sabem que té uns costos enormes per tots.

I, per tant, quan els sento, diríem, tan cofois o tan alegres –«procés constituent», «farem república», «tirarem pel dret»; amb perdó, no ha dit això, però jo he llegit «tirarem pel dret»–, penso: «Prendrem mal.» I la meva obligació com a responsable d'un dels grups parlamentaris de la cambra és assenyalar aquest risc. I el risc hi és. Si m'ho permet, segurament el risc hi serà en qualsevol cas, però si vostè arriba a ser president faci vostè de president. Que el risc, en tot cas, el prengui qui té la confiança d'aquesta cambra, no qualsevol altre. I vostè ho ha dit en el discurs, i això ho he apreciat: «Del que fem, serem responsables els que formarem part del Govern.»

I també li dic: jo no sé a quin despatx s'asseurà, m'és igual; ara el despatx que vostè ocupi serà, per mi, el despatx del president de la Generalitat. No, ho dic perquè és que hem llegit coses que jo no vull donar ni per bones ni per dolentes, però això és important. Els símbols, les institucions, la legitimitat que ens dona el funcionament normal del Parlament, de la relació entre el Parlament i el Govern i el president és vital. Si és l'únic que jo crec que encara té el reconeixement del conjunt de la societat catalana, altres coses poden no tenir-lo. Per tant, no desmereixem, no erosionem nosaltres mateixos aquells elements que sí que fan consens entre tots.

Si em permet, també, un exemple: si s'han de donar Creus de Sant Jordi, que em sembla que cada any sí, decideixi finalment vostè a qui, eh?, que no ho faci ningú altre. Des del nostre punt de vista no és acceptable aquesta diferenciació entre un govern interior i un govern exterior. Jo no dic que per vostè o per vostès pugui tenir, diríem, un reconeixement Carles Puigdemont. Ho dic claríssim; això és un tema absolutament personal. Jo el que sí els demano és que facin l'esforç de separar el que

pot ser una legítima qüestió política, o fins i tot personal, o d'estima, o de reconeixement, amb el que ha de ser el funcionament de les nostres institucions. Crec que això sí que tenim el dret de plantejar-ho. Jo, almenys, així ho faig en nom del nostre grup.

Vostès diuen: «No, farem un consell de la república.» Home, abans ho deia Inés Arrimadas, un consell en que només hi siguin vostès, doncs, tindrà valor per a vostès. No ens demanin als altres que donem valor a una cosa que per a nosaltres no el té.

I aquest país, jo no sé si amb fractura interessada, com deia ahir un diari, o no, però està fragmentat, està dividit, i amb uns equilibris fràgils. Jo crec que l'obligació de tots els responsables polítics és no agreujar aquesta divisió i aquesta fractura, no fer-la irreversible, no deixar que mai una manca de respecte faci imparabile un procés, sí, aquest, de fragmentació. I nosaltres ens oferim, en la mesura que siguem capaços de fer-ho, a qui sigui, o a tots, per intentar evitar-ho.

Tampoc ens ha agradat aquesta obsessió de dir que això durarà poc. Jo en això ja saben que soc una mica reconsagrat; per mi, les legislatures són de quatre anys. Si després duren una mica menys, doncs, mira, duren una mica menys; però que des del principi s'estigui dient: «Bé, això durarà un any pelat», ho trobo molt dolent. Potser això explica per què no s'ha detingut en gaires coses de gestió, perquè, clar, en un any ja se sap que tampoc hi ha tant de temps per fer coses. No és bo, no és bo per al país, no és bo per al Govern, ni per recuperar algunes coses que a nosaltres ens semblen fonamentals, que són l'estabilitat i la normalitat en el funcionament de les institucions. I, per tant, escolti, vam tenir eleccions el 2010, el 2012, el 2015, el 2017, i ara ja diuen que potser a finals del 2018. Home..., anava a dir: no ho suportarem. Sí, ho suportarem, perquè hem suportat tot, no? Però no és bo. I la intenció inicial hauria de ser esgotar la legislatura. Jo entenc que vostè digui, i té raó, que, escolti, és una situació excepcional. Jo no puc dir el primer dia: «Això ho farem durar tant com sigui.» Però una mica més d'un any, si poguéssim, si ho poguéssim allargar una mica i fer feina...

Jo crec que l'anterior legislatura ens ha de servir per a algunes coses. Ja sé que discutirem molt sobre el que no va funcionar, però, en tot cas, jo sí que li he de dir que des del nostre punt de vista, des que es van desconèixer el Reglament del Parlament, l'Estatut, la Constitució, les majories necessàries per canviar-ho, va descarriar –va descarriar. Després es va fer, efectivament, el referèndum de l'1 d'octubre. Jo no voldria que ningú se sentís ofès, però vostès han de saber que per nosaltres aquell era un referèndum illegal; que amb totes les benevolències del món podíem dir que va considerar que era un referèndum legal i va participar-hi la meitat. Per tant, no li podem donar a aquell 1 d'octubre el valor de mandat democràtic que vostès li donen, creiem, i ho diem des del respecte i des d'intentar entendre el dolor, els dolors, millor dit, de tothom. I, per tant, no intentem justificar en aquell 1 d'octubre decisions que haguem de prendre ara, perquè crec que faríem un mal servei.

Va tenir, efectivament, una actuació policial que nosaltres vam considerar des del primer moment desproporcionada, va dividir la societat, va generar una inestabilitat econòmica i la fugida d'algunes seus socials –bastantes–, també la intervenció de la Generalitat, i també l'empresonament de dirigents independentistes. El balanç d'aquell procés polític no pot ser bo per a ningú. Un pot dir: «Oh!, és que l'Estat s'hagués hagut d'abstenir de fer cap acció.» Jo també li diré: com el meu coneixement de les coses del dret és limitada..., però els estats tendeixen a garantir que la llei s'aplica en el conjunt del territori sobre el que tenen sobirania i que, per tant, era molt difícil pensar que l'Estat espanyol, de cop i volta, decidiria que les lleis no s'aplicarien en un tros del seu territori; per tant, que algunes de les conseqüències d'aquella jornada eren sabudes. I després hem tingut oportunitat de llegir reportatges i llibres, i fins i tot de gent amb responsabilitats en aquell moment en el Govern o en el «sottogovern» de la Generalitat, en els quals es diu clarament que algunes de les conseqüències, si no desitjades –no vull anar tan lluny–, però, en fi, estaven

previstes. Per tant, ara no intentem justificar o legitimar decisions que s'haurien de prendre en tot cas a partir d'ara allà. Jo, la veritat, no ho faria.

I després una cosa en què nosaltres insistim molt: hi ha una majoria parlamentària independentista incontestable. Hi ha tres grups parlamentaris que sumen setanta diputats i diputades, que en l'anterior legislatura eren setanta-dos, avui són setanta. Però no hi ha una majoria ciutadana en favor del projecte independentista, o com a mínim no s'ha pogut constatar. Per tant, fer un plantejament de govern basat en l'existència d'una majoria inexistent és, segur, un error, i a més tendeix a donar per fet que és que l'opinió dels que encara no s'hi han apuntat no compta gaire.

Per tant, la pregunta és relativament senzilla, senyor candidat: si és elegit, si és elegit president, vostè voldrà contribuir a mantenir aquesta tensió i aquesta dinàmica o, al revés, intentaria contribuir a disminuir-la cercant una solució? Perquè aquest és el tema, jo crec, fonamental d'aquesta investidura; de la seva o de qui fos. Seguirem en el «referèndum o referèndum», «independència o independència», o estem disposats, de veritat, a parlar?

Nosaltres, és obvi que tenim una posició que no té per què ser compartida i que fins i tot alguns poden titllar de minoritària, etcètera; ho acceptem. Però, en tot cas, no és la que ha expressat la majoria independentista, i no creiem que decisions d'aquest calat, d'aquesta envergadura, es puguin prendre amb majories escadusseres, molt menors que les que les nostres lleis indiquen.

Nosaltres voldríem estabilitat política, voldríem normalitat institucional, impuls a l'activitat econòmica –després, si em dona temps, entraré una mica en algunes qüestions de programa. Vostè no ha parlat d'infraestructures, ha fet trist el nostre portaveu d'infraestructures, espero que temps hi hagi... Hi han moltes coses que necessitem perquè l'economia tiri; que està anant millor del que alguns deien i potser volien, i ens n'hem d'alegrar. Mai no sabrem si podria anar encara millor, si no haguéssim tingut els daltabaixos que vam tenir, però la nostra obligació és que funcioni encara millor i, per tant, fer les coses.

M'ha agradat que de les poques coses concretes que vostè ha mencionat sigui el Pacte per la indústria. Realment ens hi hem de posar. Ara, també li diré: si la legislatura només dura un any, no tocarem vores. Una política industrial seriosa requereix una continuïtat superior a un any.

Voldríem garantir el progrés social, i som conscients que aquí hi ha un problema de recursos. No li he sentit dir –potser no era encara el moment– quina serà la seva actitud davant de la negociació del finançament autonòmic. L'anterior govern va decidir que no anava amb ells i que no hi participaven; fins i tot, que seguien tot el procés a partir del que decidissin a les Illes Balears. És una opció, crec que equivocada. Es tornarà a engegar, i més si hi ha govern a Catalunya, aquesta discussió, i a mi m'agradaria saber, si vostè és elegit president, si es compromet a participar i a defensar els interessos de tots en una negociació que serà força complicada o ho deixaria córrer.

I, efectivament, els diners no només són el finançament; també la fiscalitat l'hauréu de revisar, i les despeses. Potser no arribarem a tot el que volem, i llavors hauríem d'intentar posar-nos d'acord en què és el més prioritari. S'ha dit: «No, hi han algunes coses que el 155 ha dificultat.» Bé, hi han algunes coses que tenen dificultats *per se*, amb o sense 155. La posada en marxa de la renda garantida, per exemple, ja vam advertir que tindria problemes de desplegament, i, per tant, algunes potser es poden atribuir a causes més remotes, però altres tenen a veure amb el nostre propi funcionament.

I després nosaltres voldríem fer aliances per acordar polítiques i per acordar fites de major autogovern i millor finançament, si és possible. Ara, si l'objectiu és només la república, doncs, és obvi que aquestes aliances no podran ser tan transversals i àmplies com potser voldríem.

Nosaltres li hem sentit un discurs que en alguns moments ens ha semblat una continuació de la legislatura anterior. Nosaltres no voldríem que, si vostè arriba a la presidència, la seva presidència fos la zona zero del nostre autogovern. I depèn de quines coses es facin correm aquest risc. Hi han alguns que a més ja fan salivera abans d'hora i tot, eh? –ja entenen..., saben de qui parlo. I, per tant, escolti'm, jo ja comprenc que vostès tenen una dificultat que no vull disminuir. Vostès van anar a les eleccions i van dir: «Si guanyem, retornarà en Carles Puigdemont, restablirem la república, els presos sortiran de la presó.» Realment, eren objectius polítics però que no depenen d'un resultat electoral, com s'ha vist. I, per tant, ara vostès i el conjunt de la societat s'han de replantejar quins són els objectius possibles en aquest marc.

No ens diguin que hi ha un mandat democràtic per a la república, que no hi és. No ens diguin que tornaran a saltar-se la llei, perquè això no importa. No ens diguin que la via unilateral il·legal encara ha de proporcionar grans moments o tardes de glòria a Catalunya: no és veritat. I nosaltres no deixarem de dir-ho, ni que sigui de forma preventiva. Avui es tracta de recuperar el control de les institucions d'autogovern, de refer consensos a Catalunya. I això vol dir parlar entre els dos sectors de la cambra, i parlar amb el primer grup de la cambra, que a més va guanyar en vots les eleccions, no intentar no veure'l; són tots aquests, són molts. Per no dir els nostres, els altres i els de més enllà. Jo els demano que facin aquest esforç. Vostè ha dit que s'ha adreçat a tothom, nosaltres només l'hem vist parlar per a una part. Però, ho repeteixo, el nostre judici en tot cas es produirà a partir de fets, a partir de decisions, a partir de gestos, un cop –si és que és així– vostè esdevingui president.

Amb el Govern d'Espanya cal parlar-hi, sens dubte. Vostè ha dit «de govern a govern», i ho respectem –i ho respectem. Però també li diem: si en algun moment es considera que la nostra aportació pot ser positiva en aquest esforç, no ho dubti –no ho dubti– perquè nosaltres fa molt de temps, potser de forma no prou destra o, en fi, audaç o digui'n com vulgui, hem demanat aquest diàleg, i estem disposats a contribuir-hi en la mesura que sigui possible.

Però hi ha hagut un moment en què –i aquí acabo– vostè diu: «No, el programa és el d'en Turull.» Bé, però vostè ha introduït una cosa que cito literalment: «una visió disruptiva del règim autonòmic». Ens hem posat a treballar molt sobre l'expressió... Escolti'm, en el discurs de Jordi Turull no hi havia una visió disruptiva del règim autonòmic, i, per tant aquí, o una cosa o l'altra. I és legítim, una cosa o l'altra; però nosaltres, en una visió disruptiva del règim autonòmic, segurament no podrem col·laborar; en un intent que les polítiques públiques del nostre país millorin, segur.

I, per tant –i aquí acabo–, senyor candidat, no tindrà el nostre suport, però, en tot cas, tindrà el nostre desig que, si vostè és elegit president de la Generalitat de Catalunya, se'n surti, pel bé del país i pensant en el conjunt dels catalans, que, com bé sabem, són molt diversos.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Iceta. Ara, pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del senyor Xavier Domènech.

Xavier Domènech Sampere

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats i senyores diputades, senyor candidat, Joaquim Torra, cinc mesos després –es diu aviat– de les eleccions del 21 de desembre, avui jo crec que la major part de la ciutadania de Catalunya està absolutament atenta a la possibilitat de que anem realment a un govern efectiu, a la constitució d'un govern efectiu. Sabem que això no es decidirà avui, veurem si es decideix efectivament dilluns, perquè l'encarnació d'allò que nosaltres portem mesos demanant, que és la constitució d'un govern, significa quelcom tan important

com la recuperació de les nostres institucions en les mans del conjunt dels catalans i les catalanes.

És avui o dilluns –això ho decidiran els companys i companyes de la CUP, ja ens ho explicaran; no crec que ens ho expliquin avui, suposo que serà dilluns–, podria haver estat perfectament la setmana passada, quan vam dedicar una sessió molt apassionada a discutir una llei, una modificació de la Llei de presidència, de la qual avui no es recorda ningú, absolutament ningú. I, de fet, en aquell mateix moment ja es va dir per part d'alguns dels ponents que presentaven i defensaven la modificació de la Llei de presidència, que allò no serviria per a res. Bé, doncs, ho podríem haver fet la setmana passada, no avui. Ho podríem haver fet també molt abans, perquè, és cert, ho podríem haver fet molt abans si no hi hagués hagut una intervenció judicial que hagués portat a que, injustament, candidats haguessin acabat a la presó, al mig d'una investidura. I també és absolutament cert que aquests cinc mesos no es sostenen només per sostenir un relat, que molt abans es podia haver anat a la recuperació de les nostres institucions, i crec que moltes veus de la mateixa majoria independentista així ho demanaven.

Però ara hi ha aquesta possibilitat real de que es recuperin les nostres institucions mitjançant la conformació d'un govern. La pregunta que es fa també avui la majoria de catalans i catalanes ja no és només si hi haurà govern o si hi haurà eleccions –això ho decidiran, o no, la gent de la CUP–, sinó que el que es pregunta és una altra pregunta absolutament clau en els moments que estem vivint actualment: serà un bon govern? Perquè, més enllà del relat de tot el que ha passat, més enllà dels relats dels dolors, més enllà de les investigacions i els mandats especials per investigar el 155, hi ha una pregunta que és clau: serà un bon govern? Portarà certes on hi ha fosc? Aquest govern portarà certes on hi ha fosc? Fortaleses on hi ha debilitat? Respostes en un moment de massa preguntes? Per molt èpics que siguin els discursos, respostes en un moment de massa preguntes? I en això el discurs que ha presentat vostè, avui, ens deixa molts interrogants. No sé si els podrà contestar en el futur, però avui ens han quedat molts, molts interrogants.

Ha parlat, crec jo..., ha sigut un bon discurs... –no sé com l'ha qualificat, no sé si d'excels o de magnífic o de molt magnífic–, un bon discurs per a Carles Puigdemont. D'això, no en tinc cap dubte. Crec que ha sigut un bon discurs, per intentar convèncer la gent de la CUP que el voti. No crec que hagi sigut un bon discurs per al conjunt del país. I l'hi dic també, eh?, i jo això ho crec: jo no crec que vostè hagi fet un discurs per a Carles Puigdemont ni hagi fet un discurs per a la CUP, jo crec que se'l creu, el discurs que ha fet. Crec que se'l creu, això l'hi reconec, altra cosa és que crec que allò que creu no és el millor per al conjunt del país.

Perquè no sabem moltes coses, i és clau saber-les, en aquest govern. No sabem si serà el govern del simbolisme, com a, ja, el *plus ultra* del processisme. Perquè quan un govern es presenta amb preguntes com: «S'ocuparà un nou despatx de la Presidència?» Si vostè pot ser elegit president de la Generalitat, llavors el gran debat pot ser si ocupa o no el despatx de la Presidència? Hi han elements importants, en aquell despatx hi ha la taula de Lluís Companys. Vostè s'asseurà a la taula de Lluís Companys o la deixarà buida?

No sabem si vostè serà tampoc..., per no saber, no sabem si vostè serà el president del seu Govern o el president d'un govern on ja li han triat els consellers i les conselleres. Hem sabut els noms dels consellers i les conselleres molt abans de que vostè sigui investit i molt abans de que vostè sigui nomenat. És una tradició, ja, eh?; al primer Govern Puigdemont els consellers i conselleres els va triar el senyor Mas. Sembla que si hi ha Govern Joaquim Torra l'haurà triat Puigdemont. Per tant, vostè serà president d'aquest Govern o serà president de Puigdemont?

Tampoc no sap..., per no saber, no sabem si vostès –i ara parlo de tota aquesta majoria independentista, crec que no de la CUP, però sí de la majoria independentista on està inclosa la CUP–, no sabem..., sabem que han debatut molt sobre quins

consellers o conselleres portarien les diferents àrees. Què es quedaria cadascú. Han debatut amb la mateixa intensitat... —exactament amb la mateixa, estaria bé que fos superior, però—, amb la mateixa intensitat quina ha de ser l'estratègia per fer sortir el país de la situació actual? Jo crec que no. És més, es pot dir en aquests moments que Esquerra Republicana de Catalunya, que Junts per Catalunya, que el PDECAT i la CUP volen el mateix? Ja no si tenen la mateixa estratègia, volen el mateix? Crec que tampoc. Han tingut cinc mesos, eh?, per discutir això; no per discutir altres coses, per discutir això. Crec que no han fet els deures, i és important, perquè el país està en un atzucac i demanda una estratègia clara.

Per no saber, tampoc, amb aquests grans interrogants que ens queden, que són determinants, crec, també per al conjunt de la ciutadania a Catalunya..., per no saber, no sabem si estem elegint un president per a una legislatura o un president provisional. Bé, sembla que sí, que ens han dit que serà vostè un president provisional. No ens ha dit provisional fins a quant temps, ni per què havia de ser provisional, ni per què no es podia complir tota la legislatura. Crec que si vostè diu que vostè serà un president provisional d'un govern provisional hauria d'explicar, de provisional, per quin motiu «provisional». I si diu que és provisional i ho diu ja abans de ser investit, ens hauria de dir per quant temps. Crec que no hem d'esperar a l'entrevista del senyor Puigdemont, de *La Stampa*, que sortirà demà, que ens dirà que és per a cinc mesos. (*Aplaudiments.*) Crec que no hem d'esperar això, perquè aquí rau la sobirania del poble de Catalunya i aquí és on decidim si vostè és president o no. I per què? Per què només cinc mesos? Per què a l'octubre noves eleccions? Quin és el motiu? Facin-les ara, no? Quin és el motiu que..., cinc mesos per a aquest Govern?

De fet, hi ha massa coses que no sabem, però el que sí sabem és que vostè ahir parlava, i hi estic d'acord, de la necessitat de formar un govern fort, perquè la situació demandava un govern fort. Però un govern on vostè diu que és interí, que és provisional, que no ha triat ni els consellers ni les conselleres, i que el debat principal pot ser on seu, a quina taula seu, el president del Govern..., perdoni, no és un govern fort, és un govern dèbil; un govern que ja diu que només durarà cinc mesos, encara és..., més dèbil, impossible.

Per tant, no és el Govern, efectivament, que necessita el país en aquest moment. I ho dic amb allò que han proposat ja vostès, no amb el que faran, sinó amb allò que han proposat ja vostès. Tot apunta a que aquest Govern és un govern que la data de caducitat ja la tenia abans de néixer, un govern caducat abans de néixer, i ho dic amb les paraules i amb allò que vostès han dit avui aquí.

Ens hem acostumat a elegir presidents que no es van presentar com a tals. Ens estem acostumant a elegir presidents que no es van presentar per ser presidents de la Generalitat de Catalunya, que, a més, probablement —no ho sé, però crec que ho puc dir—, no sabien ni que serien candidats a la presidència de Catalunya, no ja en el moment de presentar-se a les eleccions, sinó probablement fa una setmana o potser tres o quatre dies. Per tant, presidents que no es van presentar per ser presidents, que no sabien que serien presidents i que, alhora, i producte de tot això, evidentment, són desconeguts per la majoria de la població de Catalunya.

I davant d'això, davant d'aquest desconeixement, la primera pregunta que ens hem de fer davant d'aquesta situació és: vostè per què ha de ser president de la Generalitat de Catalunya? Per què ho ha de ser? Més enllà de la decisió no d'una contesa electoral, no d'un partit, no sé ni si d'un grup parlamentari, sinó per la decisió, en tot cas, del senyor Carles Puigdemont. Potser és el millor candidat per a Puigdemont, ja que ell ha decidit que vostè es presenti en aquesta cambra avui, però aquí, davant de la representació de la sobirania del poble de Catalunya, i no menystinguem mai allò que diem defensar..., davant de la representació de la sobirania del poble de Catalunya no es jutja això.

A mi que el senyor Carles Puigdemont l'hagi triat o no és el problema del senyor Carles Puigdemont i de vostè i de qui faci cas al senyor Carles Puigdemont. No es

jutja això, no es jutja la decisió de Puigdemont, sinó el que es jutja és la decisió, efectivament, de que vostè, encara que pugui ser un desconegut, sigui el president de tots els catalans i catalanes, el cent trenta-unè president de la Generalitat de Catalunya, aquell que hauria d'ocupar la taula de Lluís Companys –aquell que hauria d'ocupar la taula de Lluís Companys.

I, en aquest sentit, en aquesta valoració que hem de fer des d'aquest Parlament, per nosaltres, hi ha tres elements que són absolutament claus. Primer, ahir vostè va demanar disculpes. Va haver de demanar disculpes per unes expressions fetes el 2012 que, jo l'hi haig de dir, com a català, a mi m'avergonyeixen –l'hi haig de dir, a mi, com a català, m'avergonyeixen. Crec que aquestes disculpes que va fer vostè ahir podien ser un pas, sobretot, per milions de catalans –milions de catalans– que podien sentir-se absolutament exclosos de la seva proposta de presidència de la Generalitat de Catalunya.

Però ahir..., però aquí allò important no són aquests sis tuits publicats el 2012..., que, a més a més, vostè mateix va esborrar i que després es va disculpar, sinó que aquí allò que realment és important és què pensa el candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya en relació amb el que es deia en aquells tuits i en relació amb tots els textos... –ja li han dit que li estan preparant una hemeroteca, deuen estar-ho investigant, per a tota la legislatura, la senyora Inés Arrimadas..., miri com..., ara està aquí, dient...–, sinó què pensa el candidat de la Generalitat de Catalunya en un tema absolutament clau per nosaltres. Senyor Joaquim Torra, què pensa vostè dels espanyols? No què pensa d'un estat, no què pensa d'un govern i de qui el sustenta, sinó què pensa dels espanyols i les espanyoles.

Perquè això és absolutament clau i ho és en termes de que no podem tindre una presidència de la Generalitat que expressi el que hi havia en aquells tuits o que expressi el que hi havia en molts d'aquests escrits que li han citat. Ho és en termes..., perquè quan nosaltres sapiguem què pensa dels espanyols i de les espanyoles sabrem també què pensa de Catalunya. Sabrem què pensa d'aquest 70 per cent de catalans i catalanes que amb diferent intensitat..., pot ser diferent la intensitat, però un 70 per cent de catalans i catalanes se senten espanyols i espanyoles. Quan vostè expliqui què pensa com a candidat a la presidència de la Generalitat dels espanyols i de les espanyoles sabrem també què pensa, efectivament, de Catalunya. Perquè així sabrem si vostè entén Catalunya. I això és clau, eh?, absolutament, és clau per aspirar a la presidència de la Generalitat de Catalunya.

Jo li soc sincer, si jo hagués fet aquests tuits no m'hagués presentat a candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya, no m'hagués presentat mai. A mi no m'han hagut d'esborrar mai un tuit d'aquest tipus. Però és absolutament clau saber si el candidat que es presenta avui aquí a la presidència de la Generalitat de Catalunya entén el que és Catalunya. Perquè Catalunya és un país absolutament mestís en tota la seva globalitat. I si entén, si el candidat a la presidència entén, com deia Abraham Lincoln, que un país dividit contra si mateix no pot subsistir –un país dividit contra si mateix no pot subsistir. El 70 per cent dels catalans i catalanes se senten espanyols –70 per cent. Això..., crec que és absolutament clau entendre això.

Vostè ha dit..., no ha dit la cita, però ha dit que la nació és un plebiscit diari –Renan. I crec que és veritat: la nació és un plebiscit diari. Crec que vostè ho ha d'explicar si vol ser president de tots els catalans i catalanes i accepta la diversitat del nostre poble, perquè, si no, perdrà aquest plebiscit. I també ha de deixar-se de legitimismes. Em sap greu. No poden seguir dient: «Si tot..., si la nació és un plebiscit diari...» És veritat, el 21 de desembre el 155 va ser derrotat electoralment. La DUI no va ser referendada per la majoria del poble de Catalunya. Deixin de fer acció política no respectant la majoria del poble de Catalunya, perquè un país dividit contra si mateix no es pot mantenir.

Segon element clau, per nosaltres, en aquesta investidura: vostè és una opció de tancament legitimista de l'independentisme o una apertura al conjunt de la societat,

com no ho han deixat de dir. Vostès no han deixat de dir que havien d'eixamplar la base. Home..., el mateix terme «eixamplar la base» crec que no és d'obertura. Senzillament, és explicar a la resta que l'han de fotre dintre de la seva base, que és una falta de respecte absolut. Però bé, acceptem *pulpo como animal de compañía*, i que eixamplar la base és una cosa que significa apertura realment d'un projecte polític.

Vostès realment estan pel diàleg, per la transversalitat i per la construcció de Catalunya? O estan per la construcció de la seva legitimitat, del legitimisme? Perquè, clar, jo la proposta més clara de govern que li he sentit, a vostè, és una comissió sobre el 155. Jo també m'he dedicat a la investigació, vostè s'ha dedicat a la investigació, ens apassiona la investigació, però la política també és una altra cosa. La política no és investigar només el que pot haver passat, sinó que és superar-ho. El que volem és superar el 155, no anar-nos recreant en tot això. M'hagués encantat que hagués dit, per exemple, que volien triar un comissionat sobre la desigualtat –m'hagués encantat. El 40 per cent dels catalans i les catalanes en aquests moments viuen en pitjors condicions que els seus progenitors. Crec que és un tema de país; absolutament de país, també.

Vostès en aquest element de si volen construir una legitimitat o volen construir un país..., vostès van guanyar les eleccions del 21 de desembre, cap dubte. I, de fet, es veurà si la CUP... Ja ho veurem si es veurà, si les van guanyar o no les van guanyar. Això ho decidirà la CUP, si les van guanyar o no les van guanyar, realment, aquelles eleccions del 21 de desembre. Cap dubte que les van guanyar.

Tampoc cap dubte, i em sap greu dir-los-ho amb aquesta contundència, que, tant com van guanyar les eleccions, van fracassar estratègicament. I aquest és el gran problema que estem vivint en aquests moments. El problema, efectivament, el problema català segueix obert, però les seves solucions –les seves solucions– no són les solucions de futur, són les solucions que ja van quedar en un passat.

S'ha tancat..., ho poden admetre o no, s'ha tancat tot un cicle de la història política de Catalunya. Perquè tot allò que van dir que farien... –els divuit mesos, les estructures d'estat, tots els països del món que estaven esperant amb candeletes reconèixer la DUI–, tot allò que van dir que farien ho van fer i va passar al revés del que havien dit. No ens expliquin ara noves propostes, sense explicar-nos el com, si són els mateixos mètodes que ja van fracassar. No cal, la política no és només legitimisme, no és només investigació i recreació. La política, efectivament, és com fer possibles els nostres somnis construint-los, entrellaçant-los amb la realitat, no elidint, no contra la realitat. Això no és política, això és legitimisme, en tot cas, i crec que en aquests moments és puigdemontisme.

Perquè, a més a més, el legitimisme ha passat de «o referèndum o referèndum» a «o Puigdemont o Puigdemont». I això fins i tot els companys de la CUP l'hi han comprat: «o Puigdemont o Puigdemont.» Després ha passat a: «Puigdemont o el que digui Puigdemont.» I, finalment, hem passat a «el que digui Puigdemont a vostè». Tota la continuïtat històrica ens porta aquí. I aquesta continuïtat històrica és l'explicació més clara de la reducció d'un projecte que es volia de país a la persona. És l'explicació més clara del que és el legitimisme, el fracàs, quan s'abandona el país i es concentra en la persona.

I quan s'aferren uns al legitimisme senzillament és perquè no tenen proposta de futur. Catalunya necessita mirar el futur i no només el passat. I ho sento, el senyor Sabrià ha parlat de resistència, resistència, resistència. Necessita Catalunya, d'una vegada, deixar de resistir per començar a construir i guanyar. Ja n'hi ha prou de recrear-se en el legitimisme. Això no va de «Puigdemont, Puigdemont o Puigdemont», ni del que digui Puigdemont! Va de Catalunya i els catalans –de Catalunya i els catalans!

Tercer element: vostè formarà un govern? Amb quines polítiques? Ens agradaria saber-ho. Seran les polítiques d'Elsa Artadi, de Mas-Colell o de Teresa Jordà? Perquè crec que parlen diferent, crec que pensen diferent i crec que volen aplicar po-

lítiques diferents. Faran polítiques amb la Grossa o amb una fiscalitat progressiva i equitativa que ens acosti als estàndards europeus?

Estaran a favor del TTIP o contra el TTIP? Podria respondre això vostè ara, aquí, com a candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya? Podria sortir aquí i dir: «Estem a favor del TTIP» o «en contra del TTIP»? O no ho poden dir? Poden dir si faran una fiscalitat progressiva o no? Poden dir si apujaran les taxes o mantindran les taxes o les abaixaran? Ho poden dir? Perquè és important. Ho poden dir o no ho poden dir?

Perquè..., no ho sé, o poden, per exemple, venir aquí i explicar-nos que defensen la sobirania del Parlament de Catalunya i anar corrents, a Madrid, al Congrés, a aprovar una resolució per fer més fàcils els desnonaments amb els senyors de Ciutadans i el PP. I llavors defensen la sobirania espanyola, suposo, no?, suposo, subordinant la de Catalunya. Poden explicar quina serà la seva política en totes aquestes coses? Perquè, mentre anem parlant que tot és un tema de legitimisme, de denúncia, d'investigació, no abordem, per exemple, el debat sobre el finançament. Jo no li he sentit dir re sobre si volen una hisenda catalana... Almenys abans deien que volien una hisenda catalana. Nosaltres volem una hisenda catalana. Vostès volen una hisenda catalana? O és igual? Clar, és veritat, si el govern ha de ser en cinc mesos, tampoc no cal marejar gaire.

La necessitat d'un pla urgent de transició energètica. És veritat que vostè..., jo això li ho reconec, la senyora Arrimadas aquí s'ha animat i ha dit: «Usted no ha hablado nada.» Home, una miqueta sí que ha dit alguna cosa de l'energia, alguna cosa ha dit. Jo li reconec que vostè n'ha parlat, però n'ha parlat poc. O sigui, necessitem urgentment un pla de transició energètica en aquest país.

No ha parlat gens d'un pacte nacional per l'habitatge. En aquests moments s'estan manifestant, en aquests moments, no sé quanta gent, espero que siguin milers i centenars de milers, pel dret a l'habitatge a Barcelona. He vist que el portaveu d'Esquerra Republicana els ha saludat. Estaria bé que, a més a més de saludar-los, no es fessin subhastes d'habitatge des de la conselleria que encara dominen vostès. (*Alguns aplaudiments.*)

S'acomplirà el Pacte nacional d'indústria o no? Es desplegarà la renda de garantia d'una forma realment justa sí o no? Treballarem en un nou gran acord basat en la justícia de gènere sí o no? Són preguntes que crec que són absolutament clau.

Miri, aquest país necessita avançar, necessita avançar. Necessitem avançar com a societat i com a país; necessitem no quedar atrapats en la provisionalitat. No ens poden explicar que un govern provisional, que diguin vostès que és provisional, és un govern fort. O sigui, no ens poden explicar això. Sí, vostè va fent que sí amb el cap, però serà molt difícil explicar-ho. Haurà d'anar a buscar Renan i més enrere, per trobar alguna cita que li permeti explicar per què un govern de cinc mesos fa més fort un país quan s'anuncia a l'inici el govern de la provisionalitat. Perquè, a més a més, un tendeix a pensar... Hi ha una frase que vostès diuen molt, en què jo estic d'acord, que és: «No ens fan por les urnes.» Sí, però una cosa és que no ens facin por les urnes i l'altra que quan no tinguem cap solució al cap ens dediquem a explicar que tot se soluciona amb urnes. Crec que són diferents. És a dir, vostès no poden anar d'elecció en elecció sense donar una resposta de realment com sortirem d'aquesta situació.

Necessitem avançar com a societat, li deia, fora del legitimisme, fora de la provisionalitat i fora del simbolisme. Per a nosaltres avançar significa tres coses: significa avançar en l'autogovern i el reconeixement de Catalunya per superar –nosaltres sí que ho creiem– l'estat autonòmic. Però no considerant el que ha estat el principal anhel en relació amb Catalunya, en la seva construcció, el principal anhel i conquesta de milions de catalans en el nostre passat, que és la conquesta de l'autogovern, no considerant això com una cosa menyspreable, com a mer autonomisme.

Jo he vist molts discursos molt abrandats, discursos en què semblava que tot es soluciona amb solucions ràpides. Deia vostè: «La vida». Hi havia una persona, An-

tonio Gramsci, que quan estava a la presó escrivia i deia –escrivia al seu fill–: «Pensa sempre en el temps, en el temps que és el sinònim de la vida.» I crec que moltes vegades, vostès, el que han fet és eliminar el temps per a un país, tirar pel dret sense trobar solucions reals. Primer, avançar en l'autogovern sense menysprear-lo. Només som gegants, només podem ser gegants perquè sabem que ens enlairem a les espatlles de tots aquells que ens han precedit. Només som gegants així. No ho som menyspreant les grans lluites i les grans conquestes del passat. Estic fart de sentir que l'autogovern de Catalunya és quelcom a què es pot renunciar, que és igual. No sé d'on han tret la gosadia d'insultar les lluites de tots els nostres avantpassats per assolir aquestes institucions. No sé d'on ho han tret.

Avançar socialment. Primer acord: avançar en l'autogovern. Avançar socialment i nacionalment, sabent que cap eix es pot es pot sacrificar a l'altar de les promeses incomplertes, en el cementiri de les mitges veritats. Vostès –i els ho deia abans– quina política faran? Faran la política del senyor Antoni Castellà? Apujaran les taxes o abaixaran les taxes? Quines polítiques faran? Això és absolutament important. Però vostès el que han fet fins ara els ho puc explicar, perquè poden sonar molt bé les paraules i els grans titulars. Els ho puc explicar. Vostès van dir que s'havia de procedir, que no hi havia... I és una frase que comparteixo: «No hi ha emancipació nacional si no hi ha emancipació social. No hi ha emancipació social si no hi ha emancipació nacional.» Una cosa sense l'altra no existeix.

Vam veure com s'aproven uns pressupostos de la Generalitat de Catalunya que consolidaven 2.300 milions de retallades. Però és igual, perquè vostès diran que eren els pressupostos més socials de la història. Menteixen, però ho diran. No ho diré jo. Uns pressupostos que uns dels que els van votar, que era la CUP, van dir que eren uns pressupostos antisocials. No ho vaig dir jo, no ho vam dir nosaltres. Ho van dir els companys i companyes de la CUP. Van dir: «Són uns pressupostos antisocials.» I els van votar. I quan van votar això van sacrificar els drets socials i l'eix social en ares de l'eix nacional. Nosaltres no farem mai això. Som la garantia que un país no es construeix sense la seva gent ni deixant enrere la seva gent, i que no es construeix qualsevol idea de Catalunya pensant que això es pot fer retallant els drets dels catalans i les catalanes. Per tant, segon eix: només hi ha llibertat si són llibertats ciutadanes o són llibertats socials.

Tercer eix: avançar és fer-nos fortes com a país, des de la transversalitat que ens fa poble. La transversalitat ens fa poble. He sentit el portaveu d'Esquerra Republicana parlar una altra vegada d'un sol poble. Un sol poble conformat per identitats diferents. Som un sol poble o no som un sol poble, senyor Quim Torra? I això és molt important que ho respongui el candidat a la Generalitat de Catalunya, que fa poble per lluitar per una democràcia cada cop més digna del seu nom, enfront de la reacció contra drets i llibertats.

Per tant, tres grans compromisos: avançar en l'autogovern i el reconeixement de Catalunya; avançar socialment i nacionalment no sacrificant mai una cosa per l'altra; avançar des de la transversalitat per construir més i millor democràcia, per construir més i millors drets, per construir més i millors llibertats. I no creiem –i vaig acabant– que vostè ni el seu govern representin això. No creiem que sigui un bon govern.

Més enllà del seu govern, més enllà dels simbolismes i els legitimismes, nosaltres ens comprometem i seguim comprometent-nos amb el país real. I ens comprometem i ens seguim comprometent amb tothom que assoleixi aquests mateixos compromisos, que ens hi trobarà. Ha dit el portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya –em sembla que s'ha dirigit a nosaltres–, ens ha dit que ens esperava. No, no s'equivoquin. Som nosaltres que els esperem a vostès, que és molt diferent. (*Alguns aplaudiments.*)

Creiem que no serà un bon govern. Esperem que facin govern, però creiem que no serà un bon govern. Ara bé, sí que creiem en aquest país, i creiem en aquest país

i en la seva gent. Jo crec profundament en aquest país i la seva gent, en tota la seva pluralitat. En el taxista que ahir m'explicava, plorant, la ràbia que sentia per la repressió, alhora que tenia problemes gravíssims perquè la sanitat pública l'atengués. Creiem en el jovent que ha marxat, aquells que els invitaven a fer cafès a Londres, i els que s'han quedat, perquè els joves segueixen dibuixant el futur, per sort, per sort segueixen dibuixant el futur d'aquest país.

Creiem profundament en les dones que han dit prou. Això sí que és vida. Això sí que és vida! Creiem profundament en les dones que han dit prou. En els avis i en les àvies que estan lluitant pel nostre futur. En els treballadors i treballadores que cerquen millors condicions de vida per a ells i per a tothom.

Creiem profundament en aquells que protesten perquè injustament no reben la renda garantida mentre aquí molts s'omplen la boca de paraules buides. Creiem i creiem en tots aquells i aquelles que aixequen cada matí aquest país i el fan gran. No creiem en aquest govern que fareu, però creiem molt en aquest país i en la seva gent. Perquè estem convençuts que aquest país i la seva gent seran molt més grans que aquest govern. Serà amb ells i amb elles que ens comprometrem.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domènech. A continuació té la paraula el senyor Carles Riera, portaveu del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, per un temps de quinze minuts.

Carles Riera i Albert

Gràcies, president. Més de 2 milions de persones l'1 d'octubre varen interposar llurs cossos entre la Policia i la Guàrdia Civil, i la democràcia i la república. I avui sembla ser que Junts per Catalunya i Esquerra volen posar, entre la dignitat d'aquest poble i la seva legítima república, i la repressió de l'Estat, una autonomia que acati la Constitució, els tribunals, l'IBEX 35 i l'Estatut –és així?– per tal de reduir el conflicte, recuperar unes institucions que restaran intervingudes i desenvolupar unes polítiques públiques que segueixin confortant més els mercats que la classe treballadora? No ho oblidem i no ens enganyem: si avui som davant del quart candidat és perquè ni Junts per Catalunya ni Esquerra han volgut desobeir l'Estat per invertir Carles Puigdemont, ni per a cap altre acte de defensa de la sobirania d'aquest Parlament.

Avui se'ns presenta una candidatura perquè l'Estat l'accepti i el Borbó la rubriqui un acte de vassallatge que va en el sentit contrari de l'1 d'octubre. L'1 d'octubre i el 3 d'octubre, en una mobilització democràtica sense precedents a Europa, una gran part del poble de Catalunya va disputar i guanyar –i guanyar– l'hegemonia i el control del territori –ho subratllo– a l'Estat, i ho va fer malgrat la violència policial de manera no violenta. Totes les condicions es donaven per obeir el mandat popular i avançar en la construcció d'una república que significués un gran pas endavant en matèria de progrés democràtic i en drets civils i polítics per a tothom, absolutament per a tothom, per a independentistes i per a no independentistes.

Malgrat la declaració d'independència del dia 27 d'octubre, ni el 10 d'octubre ni el 28 d'octubre, la majoria sobiranista i el seu govern, representada aleshores per Junts pel Sí, i avui per Junts per Catalunya i Esquerra, no va voler sostenir l'embat democràtic amb l'Estat i van iniciar la retirada, una retirada avui refermada en la proposta de reprendre un nou cicle autonòmic.

L'1 d'octubre i el 27 d'octubre varen tenir greus conseqüències repressives, certament, sumades a les derivades del 20 de setembre. Les persones que avui són a la presó, a l'exili o processades per aquells fets han assumit un gran sacrifici, i avui, efectivament, no ens podem desdir ni un mil·límetre dels motius i objectius pels quals l'han assumit.

Vostès saben tan bé com nosaltres que només amb la desobediència i la unilateralitat assolirem l'efectivitat de la república. Ho saben perfectament. No els descobrim res de nou. I avui ens volen convèncer que gestionant l'autonomia, una autonomia intervinguda, es crearan les condicions per a la ruptura democràtica amb l'Estat? A qui volen enganyar si vostès mateixos no s'ho poden creure? De debò creuen que ara el nou full de ruta per a materialitzar la república passa, paradoxalment, en un exercici de malabarisme polític sense precedents, per acabar acatant la Constitució, el Govern espanyol i els tribunals de l'Estat, els mateixos que reprimeixen l'independentisme, la llibertat d'expressió i apliquen la justícia patriarcal i masclista en el cas de La Manada? Saben que això és impossible, i qui afirma quelcom sabent que no és cert, sobretot, sobretot, s'autoenganya.

A més, ens proposen un programa de govern de naturalesa neoliberal que, per acabar-ho d'adobar, hauran d'implementar amb les finances intervingudes i en un més que probable escenari internacional de crisi econòmica i financera del capitalisme global que ens condemna a la precarietat, una precarietat que afecta especialment les dones, cal subratllar-ho. Així volen eixamplar la base de l'independentisme? Amb polítiques públiques que reproduïxin les desigualtats estructurals de la nostra societat, que, certament, aquesta sí que la fracturen? De debò volen construir un estat sense sobirania reals, sense estructures d'estat públiques i sòlides que garanteixin el control democràtic dels recursos i serveis bàsics del país i que els posin al servei de la gent i no dels interessos del capitalisme global que, amb les seves institucions de la troica al capdavant i les seves grans corporacions, ja hem vist, ja hem constatat que no han donat ni donaran suport a la nostra autodeterminació?

Constatem efectivament un canvi de cicle del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol, motivat principalment, efectivament, per la violència i la repressió de l'Estat espanyol sobre el moviment independentista, per l'absència confirmada d'un marc de diàleg polític en l'Estat espanyol per tal d'assolir una solució democràtica al conflicte, que reconegui, però, el dret a l'autodeterminació de Catalunya; també un canvi de cicle marcat per l'absència d'iniciatives per tal de propiciar aquest diàleg sobre l'autodeterminació per part de la majoria dels actors internacionals, així com per la fi del recorregut del relat del procés d'independència de la llei a la llei.

Però també hem arribat a un canvi de cicle ineludible per un altre factor fonamental: per la decisió de Junts per Catalunya i d'Esquerra d'abandonar la via de la desobediència i de la unilateralitat, si més no fins al moment present, opció que esperem que rectifiquin. L'1 d'octubre, el 3 d'octubre i el 8 de novembre, no només varen desbordar l'Estat, sinó que van ser moments d'autoorganització popular i de desobediència civil que varen plantejar un repte democràtic internacional i que varen també depassar el conjunt dels actors polítics catalans, qüestionant fins i tot la mateixa hegemonia, les mateixes relacions de poder en el si de l'independentisme.

Junts pel Sí i el seu Govern no varen sostenir aquesta dinàmica a partir del 28 d'octubre i aquí, a nosaltres, a la CUP, a la CUP - Crida Constituent, també ens toca fer autocrítica. És clar que sí; no ens fa por dir que, malgrat posar-hi ganes i recursos, no sempre hem articulat la millor resposta en els moments, en els esdeveniments polítics viscuts. Per això, dels aprenentatges n'hem de fer virtuts i proposem avui una estratègia mobilitzadora i de desobediència civil que no vagi al ritme del Parlament, sinó que sigui ella qui marqui el ritme de les institucions.

Ni per part de Junts pel Sí i el seu Govern ni ara per part de Junts per Catalunya i Esquerra han existit –ni constatem que existeixen– plans i mesures consistents per fer efectiva la república. Nosaltres seguirem fidels al mandat de l'1 d'octubre i del 3 d'octubre. Si vostès volen tornar-hi, ens hi trobaran, sens dubte.

Aquesta confirmació del canvi de cicle posa el moviment republicà davant el repte de la presa democràtica del poder. Tot i disposar de majoria parlamentària, d'hegemonia mobilitzadora i l'aval del referèndum de l'1 d'octubre, l'independentisme,

certament, no ha estat capaç de materialitzar la república i fer-la efectiva en termes de control real del territori.

Tal vegada no ha estat, només, un problema de manca de capacitat, sinó també de manca de voluntat real per part del sobiranisme hegemònic, que potser no volia accedir a la independència modificant radicalment les relacions internes de poder i les hegemonies socials, econòmiques i polítiques en el si de Catalunya, que també es veien amenaçades per l'1 d'octubre i el 3 d'octubre a través d'una revolta democràtica i popular.

Com, doncs, materialitzarem políticament i institucional aquesta revolta popular democràtica –únic camí, ho repeteixo, únic camí real per a la independència–, que mitjançant l'autodeterminació efectiva destitueixi el règim del 78 i institueixi una república a Catalunya en el marc d'un estat espanyol despòtic i d'una Unió Europea en plena deriva conservadora i demofòbica? Aquest és un debat estratègic prioritari que és urgent que assumeixin els diversos actors del moviment republicà, i nosaltres l'assumim.

En el marc d'aquest debat, creiem que la materialització de la república es produirà per l'articulació d'un conjunt de línies d'acció política que ens permetin guanyar a l'Estat la disputa pel poder i consolidar l'hegemonia del moviment republicà i les sobiranes en el territori. Aquestes línies cal que incloguin l'acció antirepressiva, la internacional, la institucional i la de la mobilització, amb la desobediència civil no violenta com a metodologia fonamental. Tindrem la mà estesa –tindrem la mà estesa– per avançar conjuntament en la mobilització, en l'acció internacional i en l'antirepressiva, així com en la creació d'institucionalitat republicana, de contrapoder republicà, però el puny tancat si vostès es decanten per una legislatura de gestió de l'autonomisme.

L'escenari repressiu, que pot adquirir un llarg recorregut i un ampli abast i que fa de la lluita antirepressiva un nou repte pel moviment republicà, és un repte fonamental, un repte que posa en el centre la lluita tant a escala nacional com internacional pels drets humans, civils i polítics als Països Catalans i a l'Estat espanyol. Presos i preses, exiliats i exiliades, tothom qui pateix la repressió, la repressió de l'Estat, ho mereix, certament; la seva llibertat ho reclama i ens hi obliga. En aquest nou marc, l'activitat del Parlament i del Govern de Catalunya restaran molt limitades i en situació certament de provisionalitat pel que fa a la seva capacitat política i pel que fa a la seva sobirania. La lluita per la república cal que torni a gravitar sobre el moviment popular i la desobediència civil no violenta. El moviment social, amb plena autonomia amb relació a partits i institucions, tindrà novament un paper clau i protagonista per a generar un nou cicle de mobilitzacions i de lluita en l'espai públic i els municipis per tal de provocar un nou escenari polític que depassi novament les institucions i les condueixi a noves possibilitats de desobediència institucional i actes unilaterals de sobirania.

Els primers actes de sobirania, efectivament, haurien de ser l'actualització i aplicació de totes les lleis i decrets impugnats pel Tribunal Constitucional; una assemblea d'electes podria ser l'inici d'una nova institucionalitat alternativa de la república que conjuntament amb la mobilització civil podrien reforçar la dinàmica destituent del règim del 78 i la constituent de la república en el camí de fer-la efectiva; en un marc de generació de contrapoder, de ruptura democràtica amb l'Estat, el procés constituent i un moment referendari de la nova constitució republicana, en aquesta legislatura, esdevindrien reptes estratègics.

Promoure i legislar estructures republicanes mitjançant la titularitat pública de recursos i serveis bàsics d'infraestructures estratègiques seria un altre pas necessari per a materialitzar i defensar sobiranes mitjançant, entre d'altres, la banca pública; la titularitat pública del conjunt dels recursos sanitaris i educatius, dotant-nos d'uns serveis públics capaços de sostenir la vida i que no traslladin la responsabilitat de les tasques de cura, de l'envelliment i la dependència només a les dones; la gestió

pública dels subministraments energètics i de l'aigua; un camí que l'escola pública –suposo que hi estarem d'acord– i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals han demostrat resilient i eficaç davant del cop d'estat del 155; malgrat els intents de l'Estat per tal d'assumir-ne el control, això no ha estat possible gràcies a la seva solidesa com a estructures públiques, com a estructures d'estat, la consistència i lleialtat de les seves treballadores públiques i la seva forta legitimació i identificació a nivell social.

Aquest camí és una de les respostes que la CUP - Crida Constituent dona ja al debat sobre la presa del poder republicà: construir sobirania pública des d'ara mateix, democràtiques i al servei de la societat i no en mans privades sense fidelitat al país –els recordem que la major part dels operadors privats que gestionen serveis públics van canviar de seu–, doncs efectivament, i no en mans privades sense fidelitat al país, que posen el lucre per sobre de la qualitat i de la universalitat del servei a la comunitat i que en faciliten la corrupció. Legislar i aplicar polítiques públiques per a la classe treballadora serà també una qüestió de justícia social i una garantia evident per tal de fer créixer el suport social a la independència i a la república.

Avui, la destitució del règim del 78 i la constitució de la república a Catalunya és la millor via per a obrir les portes a l'oportunitat d'un canvi democràtic en favor dels drets i objectius emancipatoris, dels objectius històrics de la classe treballadora a casa nostra. Perseguir reformes en el marc autonòmic només comportarà renúncies i frustracions –en tenim prou experiència en la proppassada legislatura–, com continuadament ens va demostrar el Tribunal Constitucional, suspent i anul·lant gran part de les iniciatives redistributives i de promoció de la igualtat que va promoure el Parlament de Catalunya.

D'acord amb el nostre compromís, i per anar acabant, ineludible amb la república i amb el nostre principi de construir-la des de baix, en les properes hores, certament, el nostre moviment decidirà democràticament i assembleària el nostre posicionament davant la seva proposta d'investidura. Sigui quina sigui l'opció, serà una opció per la independència i per la república. La CUP - Crida Constituent, com hem dit reiteradament, i avui ho repetirem, està disposada –que tothom ho escolti i tothom en prengui bona nota– a assumir totes –i ho repeteixo: totes– i amb totes les conseqüències les responsabilitats institucionals en cas de ruptura democràtica i efectiva amb l'Estat i en cas d'obediència estricta al mandat popular de l'1 d'octubre en aquesta nova etapa.

Si, contràriament, hom entra en un cicle autonòmic, la CUP - Crida Constituent no hi podrà col·laborar. Treballarem, sí, sempre, en qualsevol dels casos, dins i fora de les institucions, per generar un nou cicle del moviment independentista que reformuli i eixampli aliances i complicitats, construint unitat popular republicana, per tal de poder arribar a obrir un nou cicle rupturista i d'autodeterminació a Catalunya i en el conjunt dels Països Catalans i construir una república que restitueixi a la classe treballadora, la majoritària a la nostra nació, els seus drets socials i civils manllevats pel capital i el seu poder polític manllevat per l'Estat i per l'autonomia, en el camí cap a una societat socialista, ecologista i feminista.

Visca la república!

El president

Gràcies, senyor Riera. És el torn, ara, per part del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, del senyor Xavier García Albiol.

Xavier García Albiol

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats..., señor Torra, si hoy usted está aquí presentando su candidatura a la presidencia de la Generalitat es porque España es una democracia. Señor Torra, si el próximo lunes, o hoy, es usted investido presidente de la Generalitat, aun siendo separatista, será porque España es una democracia. Y, es más, como España es una democracia, señor Torra, si en algún

momento usted tiene la tentación de pasar de las palabras a los hechos, actuando al margen de la ley, pisoteando los derechos de los catalanes que no pensamos como usted, la democracia española responderá como ya ha hecho con aquellos que lo han intentado. Esto es la democracia.

Con el debate de hoy previsiblemente finalizaremos un período de ocho meses que ha llevado a Cataluña a sufrir la mayor crisis institucional de los últimos cuarenta años; donde, a causa de la actitud temeraria de los partidos separatistas, el autogobierno se ha visto limitado de manera normal en su desarrollo. Finalizamos un período de tiempo, lamentablemente, después de escuchar al señor Torra, que tengo el convencimiento que no podemos poner, que no vamos a poner punto y final a esa etapa, ya que sus palabras en el día de hoy, así como sus afirmaciones en el pasado más reciente, no nos hacen augurar ninguna esperanza.

Señor Torra, su discurso esta mañana ha sido sencillamente incendiario. Ha buscado la provocación constante hacia aquella parte de la población que no piensa como usted, convirtiendo en invisibles a más de la mitad de los catalanes e ignorando los problemas y prioridades de la mayoría de los hombres y mujeres de esta tierra. Usted, hoy, ha demostrado que está buscando seguir instalado en el conflicto. Con sinceridad, he de decirle que no creo que usted esté hoy aquí por méritos propios, señor Torra, ni que represente ese presidente que necesita Cataluña para mirar el futuro con cierta esperanza.

Después de escucharle esta mañana, no somos capaces de ver en usted aquel líder que deber tener como prioridad el trabajo de coser la fractura social que ha provocado el *procés* durante todo este tiempo, de devolver la tranquilidad y la confianza al conjunto de la sociedad catalana y convertir en realidad el deseo de la mayoría, un deseo de pasar página a esta etapa gris a que el independentismo nos ha arrastrado al conjunto de la sociedad.

Señor Torra, supongo que usted desea que los diputados de la oposición, las instituciones, la sociedad catalana y también la sociedad española le tengamos el respeto institucional que merece un presidente de la Generalitat, ¿verdad? Entonces, mi pregunta, señor Torra, es: ¿cómo pretende recibir ese reconocimiento, ese respeto institucional, si usted mismo afirma que el presidente legítimo es otra persona? Señor Torra, ¿cómo pretende que nos lo tomemos en serio, cuando usted solo se está desautorizando?

Y, dicho todo esto, señor Torra, la pregunta, la pregunta importante, es: señor Torra, ¿cómo se ve a usted mismo? ¿Qué significa que es usted un presidente provisional? Pero ¿qué tipo de broma es esa? ¿No creen que el descrédito institucional ya ha llegado al máximo, el descrédito de la presencia de la institución de la Presidencia de la Generalitat, como para que ahora, señor Torra, nos venga usted con provisionalidades?

Señoras y señores, la candidatura que nos presenta hoy el señor Torra es una opción que nos causa una enorme preocupación al grupo del Partido Popular. Estamos ante un candidato con un discurso que es gasolina para apagar el fuego y cuyo principal activo ha sido la radicalidad y el insulto por el simple hecho de tener la nacionalidad española o sentirse catalán y español, así como los excesos en sus maneras y en sus formas. Excesos, por otro lado, intolerables e inadmisibles en alguien que debería aspirar a gobernar para todos los catalanes. Su discurso demuestra, señor Torra, que usted no conoce Cataluña, usted solo se conoce a usted mismo y a los que piensan como usted. Por eso, señor Torra, le digo con toda claridad que no tenemos ninguna esperanza en que su nombramiento sea la solución a los problemas que estamos viviendo en estos momentos; bien al contrario, creemos que ayudaran a enquistarlos en el tiempo, porque nunca –repito, nunca– la radicalidad ha sido el remedio o la solución a los problemas.

Hoy nos ha descrito muy levemente una relación de medidas de su futuro gobierno; como usted ha dicho –y cito palabras textuales–, «de máxima radicalidad».

Medidas que piensa aplicar si recibe la confianza de esta cámara. Señor Torra, una pregunta: ¿quién ejecutará la aplicación de estas medidas? ¿Usted o el señor Puigdemont, a quien usted mismo llama «el presidente legítimo»? Señor Torra, ¿quién decidirá las *creus* de Sant Jordi de este año? ¿Usted o, como ya hemos conocido hoy, lo hará el gobierno que usted llama «en el exilio»? Cataluña, hasta no hace muchos años, era un referente económico, ya no solo a nivel nacional, sino también a nivel internacional. El interlocutor del *Govern*, señor Torra, ante las instituciones europeas ¿quién será? ¿Usted o el presidente que llama «legítimo»?

En la pasada legislatura vivimos episodios más propios de una serie de ficción que no de un país serio; un *govern* y un presidente instalados en una realidad paralela, con episodios como la proclamación de una supuesta república que duró cuarenta segundos, mientras millones de catalanes sufríamos en un clima de inseguridad jurídica, institucional y social que había provocado y que ha creado graves daños a la confianza general y a la economía en particular. ¿Le parece equilibrado, señor Torra, y ajustado a la realidad afirmar, como hizo usted ayer, ya como candidato a la presidencia de la Generalitat, que en Cataluña se está viviendo una crisis humanitaria por culpa del Gobierno de España? ¿De verdad que usted se lo cree? Deje, por favor, de frivolar y provocar el odio y a la vez insultar a las personas que lamentablemente de verdad están sufriendo esta tragedia.

Desde mi formación política queremos invitarlo a la reflexión, a la serenidad. En estos momentos usted tiene dos caminos, tiene dos vías, dos direcciones que elegir: o apuesta por el respeto a la pluralidad de la sociedad catalana con un comportamiento leal al Estatut y a la Constitución, que son nuestras normas de convivencia, o bien apuesta por seguir instalado en el conflicto, en el desafío, en la división, con las consecuencias que esto significa para todos. En función de cuál sea su respuesta, conoceremos de verdad a quién pretende representar: o bien representa al conjunto de todos los catalanes, o se confirma su papel de simple apoderado del señor Carles Puigdemont, demostrando que ocupará la presidencia no por ser el más capaz, sino por ser el más radical y, sobre todo, el más obediente. Lamentablemente, su intervención de esta mañana ya nos ha aclarado que su apuesta es la segunda.

Y hoy nos gustaría que estuviéramos aquí para hablar del presente y, sobre todo, del futuro. No obstante, caeríamos en un grave error si pretendiéramos olvidar el pasado más reciente. Lo ocurrido hasta ahora nos tiene que servir posiblemente a todos para no caer en los mismos errores que nos han traído a esta situación.

Hoy, señor Torra, usted, esta mañana, ha ofrecido diálogo al Gobierno de España, diálogo sin condiciones. De acuerdo. Pero en democracia tiene que haber una única condición: respeto a las normas de juego, respeto al Estatut y a la Constitución. Y la pregunta más importante que yo le quiero realizar en el día de hoy y que en la réplica le pido que si quiere no me conteste nada más, pero esta sí, es: señor Torra, ¿está dispuesto a aceptar esas reglas?, ¿está dispuesto a aceptar las normas de convivencia que marcan el Estatut de Catalunya y la Constitució espanyola? Conteste simplemente «sí» o «no». Porque el exceso, como les decía, la unilateralidad, el convencimiento por parte de ustedes de creerse por encima del bien y del mal, de estar convencidos de no tener que pasar cuentas de nada ni de nadie, el creer que el fin justifica los medios, es un episodio que no podemos volver a sufrir los catalanes.

Les decía que ya sabemos cómo piensa el candidato. Ayer le pedí que pidiera perdón a todos los catalanes que nos sentimos catalanes y españoles y al resto del país por sus insultos y sus descalificaciones. Su respuesta en TV3 se quedó a medio camino; disculparse por si alguien se ha sentido ofendido por sus palabras, como usted hizo ayer, es casi peor que no decir nada. Señor Torra, nosotros no le pedíamos que se disculparse por si había molestado a alguien: le pedíamos que se disculparse por escribir y pensar semejantes barbaridades. Lo que a nosotros de verdad nos preocupa es que Cataluña pueda tener un presidente, pueda tener a alguien que es capaz de escribir que «vergüenza» es una palabra que los españoles hace siglos

que han abandonado de su diccionario, o que los españoles solo sabemos expoliar. De esto, señor Torra, es precisamente de lo que estamos hablando. ¿Sigue pensando de verdad que «vergüenza» es una palabra que los españoles hace siglos que hemos eliminado de nuestro diccionario? ¿Sigue creyendo de verdad que los españoles solo sabemos expoliar? Lamentablemente para la mayoría de catalanes, con su investidura salimos posiblemente del fuego para caer en las brasas: hemos pasado de un *president* separatista como Carles Puigdemont a un posible *president* antiespañol como usted, señor Torra. Con usted, el independentismo radical ha doblado la apuesta.

En els dos darrers anys estem escoltant com alguns que al setembre estaven en contra de l'aplicació de l'article 155 perquè era matar mosques a canonades i que després, a l'octubre, varen passar a defensar-lo amb vehemència, però només per convocar unes eleccions de manera immediata, ara demanen mantenir la mesura, demanen mantenir l'article 155. Per cert, altres al setembre pensàvem el mateix que a l'octubre, i ara, el mes de maig, pensem el mateix que el passat setembre i que el passat mes d'octubre, i per això ho tenim molt clar. Doncs bé, voldria recordar als mestres de la demagògia que la investidura al dia d'avui, senyors i senyores, és la victòria de l'estat de dret i del Govern d'Espanya.

El senyor Torra, si finalment és investit, avui o el proper dilluns, president serà un president autonòmic, que prometrà o jurarà l'Estatut de Catalunya i la Constitució espanyola, encara que sigui per imperatiu legal. Encara que no ho cregui ni el mateix candidat, aquells que van apostar per la ruptura són la confirmació de l'èxit i la fortalesa d'aquest gran país que és Espanya. Avui aquí a Catalunya no hi ha cap república, ni hi han lleis de desconnexió, ni res que se li assembli. Aquí el que hi ha és una democràcia que garanteix els drets de tots els catalans: d'aquells que sentim-nos profundament catalans és la nostra manera de sentir-nos espanyols, i també d'aquells que únicament es senten en català.

Senyors i senyores, desconexim si finalment el senyor Torra serà investit o no president de la Generalitat. Si finalment ho és, desitjaríem que tingués la intel·ligència i, sobretot, la generositat d'entendre que els catalans som molt més que els socis d'Òmnium Cultural o de l'Assemblea Nacional Catalana. Catalunya la formem tots els que hem nascut aquí, i també aquells homes i dones que van venir d'altres terres d'Espanya a treballar i a crear-se un futur. I avui també podem dir que Catalunya són tots aquells que han arribat d'altres països i porten anys entre nosaltres acceptant les nostres tradicions i els nostres valors com a propis. Tots, exactament tots mereixen, mereixem la mateixa consideració i el mateix respecte per part del Govern de Catalunya.

Le he dicho –y ya voy finalizando mi intervención– al inicio de mi intervención que nos preocupa lo que hemos leído, lo que hemos visto y, sobre todo, lo que hemos escuchado hoy de sus palabras; de manera muy especial, lo que opina de los que no pensamos como usted o sentimos distinto a usted. Le quiero decir a todos los catalanes y al resto de españoles que pueden tener la absoluta seguridad de que ninguna de las pretensiones identitarias del señor Torra acabará convirtiéndose en realidad. Los catalanes y el resto de españoles, por suerte, hemos de tener claro que nuestro país es una gran democracia, una democracia que garantiza y garantizará la ley y los derechos a todos los catalanes.

Señor Torra, si piensa seguir por el camino que ha señalado esta mañana, no dude, no le quepa la menor duda de que su libertad acabará cuando empiecen nuestros derechos.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor García Albiol. És el torn ara, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, del senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Senyores i senyors diputats, president del Parlament, prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya en aquest debat d'investidura del candidat Quim Torra i Pla. I d'entrada ho faig aferrant-me a un tuit –jo també he mirat el Twitter, avui. No l'he buscat: el tuit m'ha trobat a mi. «Esperançador i tan bonic, el discurs de Quim Torra i Pla. Vida, llibertat, respecte, diàleg... Així som i així serem.» El felicito. És això i és així. (*Veus de fons.*) Ja comencem. No anem bé –no anem bé–, senyor president, si a cada paraula, si a cada frase, si a cada idea, hi ha la molèstia sonora d'aquells que no tenen la més mínima educació per escoltar les idees d'aquells que potser no són ben bé com les seves. (*Aplaudiments.*) Per tant, demanaria que em resti del temps de la meva intervenció totes les aturades que hagi de fer cada vegada que hi ha el xiuxiueig que no permet de continuar el meu discurs. (*Remor de veus.*)

Dit això...

El president

Silenci, si us plau! (*Veus de fons.*)

Eduard Pujol i Bonell

...–sí, sí–, dit això... El Parlament no és una taverna, senyor Carrizosa (*remor de veus*), el Parlament és un lloc on hauríem de tenir un mínim d'educació, i li demanaria que practiquéss amb l'exemple, si us plau. (*Veus de fons.*) Ho veu? No hi ha manera.

El president

Si us plau, silenci. (*Veus de fons.*)

Eduard Pujol i Bonell

No hi ha manera.

El president

Silenci. Silenci!

Eduard Pujol i Bonell

Senyor Torra, jo el que li volia dir és que aplaudeixo el seu discurs. El felicito de cor. Serenor, compromís i fortalesa. I celebren l'aposta que ha repetit i repetit i repetit, l'aposta pel diàleg que ha fet; la fortalesa que ha mostrat en la defensa de les nostres institucions i valors; com heu explicat i denunciat, també m'ha agradat molt, la situació que vivim.

També ens podem felicitar, i me'n felicito, pel compromís amb l'ambició republicana que guiarà el seu govern i el seu –m'ha agradat– «llibertat i cultura». Aquí és cap on hem d'anar.

Li ho comento en privat, li ho he comentat en privat al passadís i, ara, ho volia fer públicament en nom de tots els diputats del Grup de Junts per Catalunya, gràcies per aquest discurs, pel discurs del matí «República i país d'oportunitats». Exactament és això. Serenor, compromís i fortalesa.

Això fa que no acabi d'entendre, senyora Arrimadas, senyor Albiol, en part, senyor Iceta, el per què no els ha agradat el discurs del senyor Torra. No, no, no ho acabo d'entendre. El discurs del senyor Torra ha estat un discurs amb el zoom llarg i gran, un discurs amb pòsit cultural, un discurs positiu, un discurs de progrés i inclusiu.

Ha parlat de llibertat, potser això, per aquí, feblesa, és una feblesa de cara als seus valors. Però, vaja, ha parlat de llibertat i jo penso que, col·lectivament, ens en podem felicitar. Domina el to, el to de la serenor. Felicitats.

Què els ha molestat? La referència a la cultura, ser inclusiu o que no ha convertit el discurs en un plató televisiu, això que tant els agrada fer?

No volen parlar? No demanen parlar? El senyor Torra ha dit: «Parlar, parlar, diàleg, diàleg, diàleg.» Què més volen? Ha dit allò que feia mesos que exigien, que demanaven: «Parlar, diàleg.» Això és el que ens ha ofert el senyor Torra... *(Pausa.)*

Sí. Ho tinc aquí apuntat... Senyora Arrimadas, això, sí. Estic convençut que parlant de tuits i del Twitter, hi deu haver un trol, un d'aquests que troleja, que no és veritat, perquè m'han dit que el senyor Rivera ha dit que és partidari de continuar amb el 155. Jo estic convençut que això és una broma, que algú m'ha gastat una mala broma, una broma pesada, una mala passada pels passadissos. M'han dit que volen continuar amb el 155. Diguin que, si us plau, és mentida.

Estic convençut, senyor Torra, que el problema no és vostè. Això també li ho volia dir en privat i ho faig en públic. El problema no és vostè, el problema tampoc és el senyor Puigdemont, ni el senyor Turull, ni el senyor Sánchez, en això compartim diagnòstic amb el senyor Sabrià. El problema, per a alguns, em sembla que és aquest Parlament, l'existència d'aquesta institució i gairebé li diria que l'existència del país.

I la postveritat, senyora Arrimadas, té un problema i és que, quan vostè parla, hi ha molta gent que l'escolta i jugar amb la postveritat pot acabar sent una eina de manipulació a través de les emocions i no estaria bé –no estaria bé.

Què més? Què més? Senyor Domènech, sí serà un bon govern i serà un bon president. I, parlant de desnonaments, saben què s'ha desnonat en els últims mesos? Ens han desnonat o han intentat desnonar la democràcia, i, per tant, li demano que, segons quines equidistàncies, no són bones.

Senyor Albiol, les urnes legitimen. Per això, Carles Puigdemont és el president legítim. Les urnes tenen això, ja ho fan això, legitimen.

M'ha fet molta gràcia... Jo no vull entrar en cap fangar, però és que, a vegades, ho posen complicat. Jo tinc un discurs escrit, que l'he treballat hores i hores, i per tant, és el que em ve de gust d'exposar davant de tots vostès, però no puc evitar una certa perplexitat quan vostè ha parlat de «benzina». Senyor Albiol, vostè és la CAMPSA, l'antiga CAMPSA. Vostè és tota la Repsol. Vostè és totes les refineries de Cepsa, la BP i les benzines de l'Esclat senceres; vostè és, exactament, tot això.

I, senyor Iceta, senyor Iceta... Ara, he perdut els papers... *(rialles)*, però els trobaré. *(Rialles.)* Els trobaré. Sentint-lo m'ha fet un punt de gràcia, quan s'expressava que la presidència de la Generalitat és la més alta institució de Catalunya. Doncs, no ho sembla, perquè s'hauria haver pogut estalviar d'avaluar el 155; això sí que hauria estat pregonar amb l'exemple i creure's i practicar que, efectivament, la presidència de la Generalitat és la més alta institució del país. Per què carai va fer el 155, senyor Iceta? Per què carai?

(Remor de veus.)

El president

Silenci, si us plau.

Eduard Pujol i Bonell

En tot cas, el dia 22 de març, discutíem en primera sessió la investidura del candidat Jordi Turull. L'endemà, com vostès saben, el van empresonar. Van empresonar també el conseller Turull i els consellers Josep Rull, Raül Romeva, la consellera Dolors Bassa i la presidenta Carme Forcadell, tots diputats d'aquesta cambra. Aquest fet és gravíssim.

Aquí, al Parlament, aquí, en aquest Parlament, no s'hi arriba per oposicions, ni per sorteig; no som aquí per designació papal, ni divina, ni per obra i gràcia de la vella monarquia. Aquí, s'hi arriba pel vot dels electors, que són sagrats. Doncs, bé, enmig d'una sessió d'investidura, l'Estat va empresonar el mandat de les urnes.

No és nou. L'1 d'octubre, l'Estat no les va trobar, les urnes; les va negar, va embogir i, aleshores, va intentar segrestar voluntats i vots a cops de porra. El fotut del cas és que, fins ara, quan parlàvem de presó i de repressió, parlàvem del franquisme. El problema el tenim quan, en el franquisme, sense saber-ho, ja parlaven de nosal-

tres. El 14 de novembre farà cinquanta-cinc anys de les declaracions del pare abat de Montserrat, Aureli Maria Escarré, al diari *Le Monde*. En unes declaracions fetes en la negra nit de la dictadura va descriure on som ara. El pare Escarré deia: «On no hi ha llibertat autèntica, no hi ha justícia.» I afegia: «Això és el que passa a Espanya.» L'abat Escarré ho rematava assegurant que «el poble ha d'escollir el seu govern i, si ho desitja, l'ha de poder canviar. Això és la llibertat.» Els sona? Escollir govern, canviar-lo, això és la llibertat.

L'any 1963, el pare Escarré no hauria imaginat mai un Parlament escollit democràticament, en un estat que es fa dir democràtic, i que no pogués triar el seu president amb llibertat, que no pogués triar-lo fins a quatre vegades. És o no és, senyors i senyores, una situació excepcional? Ni Jordi Turull, ni Jordi Sànchez, ni Carles Puigdemont, el president legítim de Catalunya. D'aquí a molts anys, ho llegirem, ho llegiran i no s'ho creuran, se'n faran creus. Joan Maragall aclamava: «Escolta, Espanya!» Avui, segurament, escriuria: «No et fa vergonya, Espanya?»

Senyor Torra, vostè és un home de lletres, un intel·lectual acostumat a pensar bé, vostè estima la història, la política i la filosofia. Per això proposa el diàleg, per això ofereix diàleg amb l'Estat i amb Europa, perquè sap que els conflictes no es resolen ni des de la renúncia ni des d'una justícia que no és justa.

Un conflicte entre qui? D'entrada, entre els que peguen i els que ens toca el rebre; entre els que empresonen i els que, per parlar clar, tenim l'amenaça més o menys subtil de la presó; entre els que condecoren els policies que peguen i els que volem fer entendre que als avis, als nens, que, a la gent, no se la pega.

Però també és un conflicte entre conservadors i transformadors. I aquesta és una pugna, al meu entendre, interessant i un conflicte també de legitimitats. Com sempre, hem de triar. Què som?

Després d'escoltar el seu discurs, tinc molt clar que vostè ha de sortir d'aquest Parlament com a president del país, seria una excel·lent notícia. Com a president d'un país d'una nació que té el dret a ser estat, si els seus ciutadans ho desitgen i ho expressen votant, cívicament i democràtica, radicalment, també com diu vostè i com li treuen de context.

Però no tothom ho veu igual. N'hi ha que, en aquest Parlament, es limitaran a fer oposició a un govern que entenen com a regional, a l'espera de fer el salt a les Corts Espanyoles.

Per a alguns, aquests escons són l'estació de Sants per agafar l'AVE a Madrid, *vía 2, andén principal*. Per a altres, aquest Parlament és l'expressió màxima de la sobirania del país.

Vostè sap i defensa que la institució de la Generalitat ve de molt lluny, del segle XIV, que aquesta institució neix i fa arrels a l'edat mitjana; d'altres ho veuen diferent. Per al PP i Ciutadans, la Generalitat arrenca, si fa no fa, el 1980, gràcies a la Constitució espanyola. El PSC tira una mica més enrere i defensa que aquesta institució neix amb en Tarradellas i la seva arribada de l'exili l'octubre del 77. I encara hi ha una altra posició, la dels Comuns, que situen el punt zero d'aquest Parlament al 1931, amb la República.

Al darrere del conflicte, hi ha aquest joc, aquest ball de dates. La història, el qui som i el d'on venim, però, sobretot, al darrere d'aquest conflicte, hi ha allò que volem ser. Tenim el dret de defensar que aquest va ser el primer Parlament i que sempre hi hem buscat la pau. Però, si vol un consell d'amic, quan l'ataquin per aquí, senyor Torra, no respongui amb la història, respongui amb el futur.

El conflicte que s'ha de resoldre és entre els que volem escriure el futur i els obstinats a negar-lo. I el futur, com les urnes, és sagrat. El futur és la clau d'accés al nostre benestar. A vostè i al seu govern els tocarà defensar un millor país i, davant, hi té els que diuen que ja anem bé i que ja en tenim prou, que és una manera de renunciar a la prosperitat de Catalunya.

Vostè, senyor Torra, té un gruix que farà honor al càrrec, al moment i al país. Precisament, és per això que li demano que protegeixi els valors més essencials. Sé que ho farà. Per exemple, el de la cohesió, ja ho ha dit al matí; el de la convivència, ja ho ha dit al matí, i el fet de ser un sol poble, que ja ho ha dit al matí. Això, sí, un sol poble amb opinions i parers diversos. No es refiï mai de les societats amb una sola opinió. Parers que, a vegades, semblen o són contradictoris entre si o que, a vegades, aglutinen milions de persones en la idea del canvi, com és el cas.

També li demano, perquè el conec, que protegeixi la nostra sanitat, i la nostra escola, i la nostra llengua i els nostres mitjans de comunicació; clar que sí, perquè defensant la sanitat, l'escola, els ensenyants, la llengua i els mitjans de comunicació, vostè estarà defensant la gent d'aquest país, els 7 milions i mig de catalans i la igualtat d'oportunitats.

Volem la república, perquè al darrera, i al davant i al costat d'aquesta idea hi ha les persones; «humanisme», vostè en deia al matí. Les persones amb els seus somnis, els seus maldecaps, però també amb les seves il·lusions. Sempre, sempre, sempre, però, especialment, en aquesta legislatura, el president, i el Govern, i el Parlament i els partits que recolzen la voluntat, el dret i la necessitat de fer república hem de prendre totes les decisions tenint en compte, sempre, sempre, sempre, les persones.

Pensi que la república és una idea generosa que atén tothom perquè acull tothom. Escoltar, explicar, decidir, aprehendre sempre, sempre, sempre les persones. Abans l'aplaudia per la vocació de diàleg que expressa, diàleg amb l'Estat espanyol, diàleg; diàleg amb Europa, diàleg, i diàleg també amb l'interior del país.

Sobre aquest diàleg amb l'interior del país, és cert, hem de sortir a explicar-nos, a explicar-nos més. Hem de parlar amb la gent, hem d'explicar que això també va de repressió i que això també va de construir.

Amb el seu vistiplau, insistirem en el diàleg amb el país, amb l'interior. Vostè ha fet molt ben fet d'adreçar-se al món, a Europa, en el discurs d'aquest matí; però, ara, des de Junts per Catalunya, permetin-me adreçar-me al conjunt del país.

Catalans i catalanes, llibertat i prosperitat són dos conceptes inseparables. No hi haurà benestar sense democràcia, no hi ha prosperitat sense llibertat, no hi ha futur sense dignitat. No és poesia, és el futur, és el nostre futur. Ens hi juguem el futur dels besnets dels que avui sou avis, la prosperitat dels fills dels que avui sou pares. No parlem d'intangibles: és la nostra vida i el com la volem escriure. És el dos més dos d'un país que té tot el dret del món a ser pròsper, i just, i lliure. Des de la provisionalitat, sí, perquè estem en un moment d'excepcionalitat –això explica la provisionalitat–, des de la provisionalitat que dijous apuntava el president Puigdemont i amb l'objectiu que aixequin el 155 i amb l'objectiu de prou presó i prou exili, la mare dels ous, l'objectiu, és construir. «Construir» és un verb bonic. Construïm una societat amarada dels valors republicans de la igualtat, la fraternitat i la llibertat; de la gent i al servei de la gent, aquesta és la nostra proposta. Volem un país inclusiu, democràtic, sobirà, respectuós i conciliador amb la diversitat, obert a aliances amb d'altres sobiranes, resilient davant les dificultats i compromès amb els reptes del nou temps.

L'obra que ens proposem, senyor Torra, és molt potent, molt gran. Ens necessitem tots i ens ho necessitem tot. Som –i n'hem de ser plenament conscients– la punta de llança d'un gran canvi, i només serem nous una vegada, com m'agrada dir. La idea del canvi és seductora. Algú en aquest hemicicle pensa que no devia ser apassionant el repte de transformar el país des de la Mancomunitat o en els anys de la República? Fins i tot en la Transició i amb l'arribada al poder del president Felipe González, l'octubre del 82, a Espanya la idea de transformar, senyor Iceta, devia ser apassionant.

Quan ha explicat la seva aposta per l'e-Estat, per ser el primer estat que neix digital, que no ha de passar de l'analògic al digital, m'ha fet pensar en el senyor Prat de la Riba. La Mancomunitat té una virtut que la defineix: sempre es va moure en una

sola direcció: vertebrar el país. Doncs bé, penso en Prat de la Riba quan defensava l'arribada del telèfon com a eina de cohesió i de modernitat. El senyor Prat es va enfrontar als *hooligans* que defensaven en aquell moment la diligència que transportava cada quinze dies el correu postal. Segur que entre els que preferien una diligència cada setmana en lloc de comunicar-se amb la veu hi havia conservadors, de dretes i d'esquerres, que asseguraven que el telèfon, senyor Torra, trencaria famílies. Primer, el dia de Nadal, i després, tots els dies de l'any. El telèfon.

Ara la proposta de canvi, és veritat, és més ambiciosa, però ja la tenim aquí. I ens toca explicar aquest canvi i defensar-lo i gestionar-lo, i gestionar-lo i defensar-lo. Per això des de Junts per Catalunya diem al poble de Catalunya: «Aprofitem el repte col·lectiu. Siguem, sigueu valents, perquè s'ho val.»

Bufen vents de canvi. Tenim l'oportunitat que tots els pobles i totes les generacions han somiat: un full en blanc per construir un país nou. Una societat que abraça el canvi és una societat valenta. Per fer el nou país no podem actuar, ni fer, ni pensar, ni moure'ns com sempre. No podem convertir el «com hem fet sempre» i el «perquè sí» en una cuirassa que ens freni.

L'altra clau és que ens haurem d'amarar d'una nova actitud: la de la voluntat transformadora. Som transformadors, hem vingut a transformar, transformar canviant, transformar transgredint, i, quan convé, mantenim. Cadascú en el seu àmbit, aquesta és una crida global a tots els ciutadans d'aquest país, cadascú en el seu àmbit, en la seva responsabilitat, i tots a l'una, política i societat civil, tot un país sencer, disposats a transformar.

Senyor Torra, quan Gaudí projectava La Pedrera, mig Catalunya s'escandalitzava i uns quants més deien que de cap manera. Avui diem: «Oh!», i ho diem en moltes llengües, perquè gent de tot el món ve a veure què carai va fer el senyor Gaudí fa uns quants anys; un «oh» amb moltes os. Senyores i senyors diputats, som la GATCPAC de la política, hem de ser els Mies van der Rohe de la vida pública. Quan Ildefons Cerdà va projectar Barcelona en forma de quadrícula, els que vivien dins la muralla li devien dir..., li van dir de tot. Doncs saltem el mur. No hi ha res de contradictori. «M'exalta el nou i m'enamora el vell», que ens deia J. V. Foix.

En un moment d'immediateses, les paraules tenen, és cert, una importància cabdal. El dia de Sant Jordi, en presència d'alguns de vostès, aquí mateix, al Parlament, el poeta vigatà Lluís Solà ens deia: «La paraula és *responsabilitat*.» Sí, la paraula és responsabilitat, perquè som gent de paraula i cada paraula vol dir el que vol dir. El senyor Torra, quan diu «diàleg», vol dir diàleg.

I volem dir que no hi haurà cap pas enrere –cap pas enrere– en la defensa dels drets polítics d'aquest país. Cap pas enrere. Som hereus de l'1 d'octubre i fills del mandat de les urnes del 21 de desembre. I ho repetirem sempre que calgui, on calgui i quan calgui. El nostre compromís amb l'1 d'octubre és tossut i indestructible, perquè l'1 d'octubre ho va canviar tot. El canvi és irreversible, perquè els mandats del poble són irreversibles. Aquest és el nostre compromís. El compromís del president Puigdemont, el compromís del candidat Torra i del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya amb el país s'explica, si m'ho permeten, dibuixant un quadrat. Els angles d'aquest quadrat, que és Catalunya, són la dignitat, la llibertat, la democràcia i la prosperitat de tots. Per això som fidels a l'1 d'octubre de 2017.

«Però si l'1 d'octubre només és una data!», ja ens han dit repetidament des de les bancades del «no». «Però si l'1 d'octubre és Matrix!», proclamaran cada vegada amb menys gràcia i més avorrits els servents del «no». «Matrix!» Professionals del «no», saben què els dic?: escarneixin la data de l'1 d'octubre quan tinguin valor, per exemple, de fer mofa del Maig del 68; expliquin als francesos i a Europa que els joves que escrivien «sigueu realistes, demaneu l'impossible» eren uns esverats i uns homes sense raó; expliqueu als protagonistes d'aquell maig francès que vivien en una mena de Matrix social; tinguin valor de riure's del canvi, del maig francès, de la Primavera de Praga, de la Revolució dels Clavells i del nostre 1 d'octubre, tinguin valor.

El Maig del 68 va ser un moviment que va dir prou a una societat vella i gris i avorrida i superada, que hauria mort de vella, de gris i d'avorrida, per la seva pròpia feblesa i el seu propi ofec. A França deien: «Prohibit prohibir. La llibertat comença amb una prohibició.» Doncs aquí l'Estat espanyol fa mesos que viu embogit en la prohibició. Què més poden prohibir? Què més han de castigar? Què més poden censurar? De fet, si fos per ells, tot.

Prohibir o construir, reprimir o construir. El canvi és una pregunta directa a la gent, però també a tots els senyors diputats, a totes les senyores diputades d'aquesta cambra. Senyores i senyors, diputades i diputats: i vostès són passat o volen ser futur? S'hi apunten, s'apunten a construir, o a vostès ja els està bé el 155 i destruir tot el que és «no»? Pensem-hi. Senyor Iceta, què triarien els que van ser capaços d'aquella obra magna de transformar Barcelona l'any 92? Què triarien? Fer marxa enrere o transformar? Pensem-hi. I si la màquina del temps ens permetés situar-nos, per exemple, a la Setmana Santa del 77, en un dissabte, el Dissabte de Glòria, el 9 d'abril del 77, vostès legalitzarien el Partit Comunista o dirien: «No, no, no, que tenim por al canvi, millor que ho deixem com està»?

Transformar o conservar? I, alerta, que això no va de transformar per transformar. Defensem polítiques públiques que assegurin la igualtat d'oportunitats, la cohesió social, el progrés, amb serveis públics de qualitat, amb una economia moderna, una economia al servei del teixit econòmic que ens defineix. Volem una transformació cap al bon govern, la transparència, el retiment de comptes. Volem ciutadans apoderats, volem transformar per aconseguir la plenitud en les polítiques de lluita contra el canvi climàtic, en la implementació de la renda garantida o la llei de la pobresa energètica sense el no insensible d'un estat insensible.

Els confesso que entenc que costa, que mai és un bon moment per començar a ser valent, però també els confesso que a vegades no hi ha cap més remei ni cap més sortida que ser valents.

Al Maig del 68 també deien: «*Sous les pavés, la plage*» —«sota els panots, sota l'asfalt, la platja». Ara fa exactament mig segle hi devia haver bona gent de dretes, del mig i d'esquerra dient que no, que sota l'asfalt no hi ha platja, que la platja és la platja, i els Camps Elisis, els Camps Elisis. Són els mateixos que avui negarien aquí el vent del canvi i demanarien l'impossible, que el vent deixés de bufar.

Hem de triar. A sota l'asfalt del carrer Urgell de Barcelona i de la rambla Sant Sebastià de Santa Coloma de Gramenet, o de la rambla Ferran de Lleida, o de la plaça de la Font de Tarragona, o de la plana de l'Om de Manresa, *sous les pavés, la plage*; sota els panots, sota l'asfalt, la platja. A sota del paviment del carrer de la Barca de Flix, o del carrer de les Escoles de Bovera, o del passeig de la Pau de Berga, què hi ha?, què hi volem? Hem de triar. A sota dels panots i de l'asfalt dels nostres carrers, què hi volem? La repressió o la prosperitat? La platja és crear, projectar, pensar, imaginar, somiar i fer. En paraules del candidat Torra, «talent, projecte, lideratge i unitat». Parlem del mateix: somiar i fer.

I, candidat Torra, ara vaig molt just de temps, li volia explicar la faula del pare, el fill i el burro, però ho deixarem per a una altra ocasió. Em ve molt de gust, eh?, però ara em limitaré a expressar-li el nostre suport. Ens té i ens tindreu al costat, vostè, i també el president Puigdemont. Us fem costat ara que alguns ens voldrien cansats i tips, però estem forts, perquè l'excepcionalitat ens ha fet forts. Hi ha qui no creu en la sobirania del Parlament, ni en les urnes, ni en els vots, ni en la democràcia, però som gent de compromís i ens tenim. I tenim el país.

El dia 1 de març, en aquesta mateixa tribuna, senyor Torra, es van llegir unes paraules que ara de cop s'elevan. Són aquestes: «Ningú no ens farà callar ni abdicar dels principis i les idees que vam defensar ahir, que defensem avui i que defensarem demà. La causa de la llibertat de Catalunya és una causa justa, la causa de la independència de Catalunya és una causa legítima, la causa de la república catalana és una causa honorable.» El text ho rematava dient: «I ens sentim interpellats per

la ciutadania a continuar, i després de continuar seguirem, i després de seguir continuarem.» Li sonen? Aquestes paraules les va pronunciar el diputat Quim Torra, a qui ben aviat espero poder-me adreçar com a molt honorable president. Vostè farà honorable el diàleg i la fermesa de la presidència del país. Serenor, fermesa, compromís. Pensi sempre en la gent –sempre en la gent– i en un país d'oportunitats per als 7 milions i mig de catalans. Mentrestant, esperem el retorn dels que avui no hi poden ser i treballarem perquè s'aixequi la vergonya del 155. Carcellers de Catalunya, dignitat, prou; prou presó, prou exili i prou agressions.

I acabo, que tinc un acabar una mica lent. Vostè té un encàrrec apassionant, a vostè li toca...

El president

Senyor Pujol...

Eduard Pujol i Bonell

...liderar des de Catalunya... –si us plau..., vaig acabant–, a vostè li toca liderar des de Catalunya el canvi, la transformació i la construcció d'un país millor, amb fidelitat als valors republicans –que sé que ho farà–, la igualtat, la llibertat, la fraternitat i la cultura. Senyor Quim Torra i Pla, estem disposats a recuperar la vida amb vostè al capdavant. En aquest propòsit, pensi en allò que dic sempre i que aquest vespre tampoc no me'n vull estar –algun diputat em renyarà–: «El cel és blau, el cel sempre és blau.» Candidat Quim Torra, té el nostre suport, el nostre vot afirmatiu. Gràcies per ser valent i tota –tota– la sort d'aquest món.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Un cop han intervingut tots els grups, és el torn de la rèplica del candidat. Senyor Torra, quan vulgui.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Sí; bona tarda. Aniré fent les observacions a cada un dels grups parlamentaris. I el primer, el Grup de Ciutadans. Senyora Arrimadas, miri, estic molt content amb el seu discurs. *(Remor de veus.)* La veritat és que jo em pensava que els articles que anava escrivint per aquests mons de Déu no els llegia ningú *(rialles)*, i resulta que tinc una legió d'insospitats seguidors. *(Aplaudiments.)*

Jo, si volen, em permeto un suggeriment, he escrit alguns llibres, un dels quals *Els últims cent metres*, i, no ho sé, em farien un gran favor, sobretot als meus editors, doncs, si també els compressin, els llegissin, en parlessin. Des d'aquest punt de vista, els hi agraeixo. Ara, també els demano, com va demanar Aurora Bertrana des de l'exili a Suïssa..., diu: «Home, no em condemneu abans de llegir-los.» Això també ho demano.

S'ha parlat molt dels tuits de fa sis anys. Jo, ahir, a TV3, ho vaig expressar. Lamento si algú s'ha pogut sentir ofès. Ho dic sincerament. I, per tant, públicament, avui, també, aquí en el Parlament, ho reitero.

Vostè parlava de diàleg. I diu: «Home, hem de parlar de diàleg entre nosaltres.» Aquest Parlament, la legislatura passada va anar d'això; va anar de parlar, va anar de debatre, va anar de dialogar entre nosaltres. I avui la presidenta Forcadell –la presidenta Forcadell–, per permetre un debat –per permetre un debat–, la presidenta Forcadell és a la presó. Això és absolutament inadmissible. Per tant, si demanem diàleg, demanem-lo... *(aplaudiments)*, demanem-lo amb totes les conseqüències.

Vostès i nosaltres haurem d'assumir riscos, aquesta legislatura. *(Remor de veus.)* Haurem d'assumir riscos... Jo hauré d'assumir riscos en concret? Segurament –segurament. Miri, ja surto d'aquest debat amenaçat. Imagini si n'assumeixo, de riscos. Ja hi ha un regidor del PP que ja em demana que vagi a Estremera directament. Ja, això, només per començar, oi? Doncs... Però penso que hem d'assumir riscos, eh?

–i el senyor Iceta ho comentava, i penso que va en aquesta línia–, hem d'assumir riscos, tots plegats, els grups en aquesta cambra, si volem avançar. Per tant, quan demanem diàleg, demanem-lo tots sincerament.

Sobre el pla de govern, entre el «l·listín» telefònic que alguns van d'alguna manera criticar del discurs que va fer el nostre amic i conseller Jordi Turull, i el que jo avui els he pogut explicar, entenc que hi ha un petit gap, eh?; certament hi és, i he de confessar-los-ho, però és que era difícil enfrontar aquest debat intentant explicar els objectius i les idees que hi havien en la línia d'estratègia que nosaltres volem seguir amb un pla de govern amb el detall amb el qual el conseller Jordi Turull es va presentar. Per tant, aquest Govern, com saben vostès, presentarà un pla de govern en els propers dies; tindrem ocasió de debatre amb tots –amb tots– els detalls.

Sí que lamento, especialment, una cita que ha fet, senyora Arrimadas. La cita que ha fet del vicepresident Junqueras. I ho lamento perquè el vicepresident Junqueras no està present a la cambra. I vostè, si posa nom..., sí, si fa una frase atribuïda al vicepresident Junqueras, que no la faci; no la faci perquè ell no es pot defensar perquè està a la presó. (*Aplaudiments perllongats.*)

Ja els ho comentava: anem batent rècords, i no s'ha acabat el debat i sortim alguns d'aquesta cambra amenaçats. Però haurien d'adonar-se, tots, que, escoltin, això no va ni del president Puigdemont, ni del candidat Quim Torra, va de milions de persones, va de centenars de persones disposades a assumir el nostre lloc. No s'adonen que no ens rendirem mai? Perquè aquest és el punt clau del nostre debat. I, per tant, és necessari, en aquest diàleg que hem d'emprendre –en aquest diàleg que hem d'emprendre–, que ho tinguem absolutament present.

Als companys d'Esquerra Republicana, moltíssimes gràcies. Sergi, un discurs magnífic, en el que jo em quedo amb una idea que em sembla molt important: l'independentisme com a motor de canvi. I, si em permetes, fins i tot penso l'independentisme és el motor de canvi també a Espanya. És a dir, jo no veig que el problema de la llibertat de Catalunya sigui només el nostre problema. És que aquí hi han dos problemes: el problema de la llibertat de Catalunya i el problema de la llibertat d'Espanya. I, també, quan m'adreçaves aquesta idea, jo confio que el poble espanyol faci un procés de canvi, també, un procés de canvi cap a la república. Aquest és el procés que jo espero, i animo els ciutadans espanyols que el facin.

Diàleg. Dèieu, des d'Esquerra: «Espanya, Europa, el món; per aquí ens ve la mediació.» I, certament, haurem de fer tots els esforços possibles per tenir aquesta mediació internacional, clar que sí. «Recuperem les institucions per la ciutadania, i un govern de resistència cap a la república.» Em sembla una excel·lent definició del que volem que sigui aquest Govern.

El front antirepressiu que va proposar el president del Parlament, és clar que sí; l'hem de treballar. I aquí podem ser-hi molts –molts. I animo també els companys del PSC que s'hi sumin. En aquest front antirepressiu hem de ser-hi molts. Perquè és aquí, em sembla, on hi ha el màxim dolor, en aquests moments, de la societat catalana. I em sembla que l'oficina de drets civils i polítics també em va semblar una idea excel·lent que haurem de posar en marxa al més aviat possible.

Al Grup Socialista. Jo no hauria acceptat aquesta candidatura si la presidència de la Generalitat fos rebaixada. Penso que és molt diferent parlar d'una situació d'excepcionalitat que no d'un govern fort. El que és excepcional, anormal, brutalment anormal, és la situació política que viu Catalunya. El Govern no ho serà, de provisional; serà un govern fort, i els ho asseguro que ho serà.

Jo gaudeixo molt dels seus discursos, senyor Iceta. Per la seva ironia, per la seva manera d'explicar les coses. I, si li sembla, el debat sobre l'independentisme i el catalanisme i quines són les diferents connexions, és un debat molt interessant i profund que hauríem de tenir, i que necessitem, segurament, molt més temps. Tots hem canviat molt, certament, però el que em sap més greu és el canvi del Partit Socialista. (*Veus de fons.*) Sí. Ho sento. Em sap molt greu perquè..., sí, jo he estudiat

una mica la història, i aquells pares del PSC, eh?, aquell Moviment dels Socialistes de Catalunya, aquell Rafael Campalans, Serra i Moret, o passem ja cap a Josep Pallach, o..., podríem arribar a Joan Reventós i Pasqual Maragall..., em sap molt greu que aquell fil històric s'hagi perdut i que d'un PSC que era partidari del dret a l'autodeterminació hàgim passat a un PSC que hagi donat suport a l'article 155. A mi em sap molt de greu. I tot el que puguem fer perquè tornem al vell PSC, escolteu, nosaltres, encantats de la vida. (*Aplaudiments.*)

Però li agraeixo molt, senyor Iceta (*remor de veus*), paraules com «dolor», com «respecte», com «recosir». Li agraeixo molt que hagi volgut esperar...

El president

Un moment; un moment, senyor Torra...

El candidat a la presidència de la Generalitat

...a veure el que aquest Govern fa...

El president

Senyor Torra... Senyor Torra, un moment; un moment, si us plau. Demano respecte per qui té l'ús de la paraula, en aquest cas, el candidat. Després tindran un torn de rèplica.

Gràcies. Continui.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Li agraeixo molt seu judici, esperar a veure quines seran les accions d'aquest Govern, i accepto aquesta oportunitat que ens dona. Penso que és una bona manera, doncs, de començar.

Diu també: «No s'ha pogut constatar la majoria social.» Però, és clar, és el que estem intentant arribar a fer des de fa anys, en aquest país. Constatem-la d'una vegada? Com es constatarà aquesta majoria social a favor o en contra de la independència? Amb un referèndum d'autodeterminació. És l'única manera de constatar-ho.

Als companys d'En Comú Podem, i l'itinerari seguit aquests últims cinc mesos. Jo crec que ha estat important aquest itinerari d'aquests cinc mesos, de debò. És a dir, ha estat important veure el procés que hem seguit en l'estratègia a l'exili; ha estat important anar contrastant a cada candidat que el nostre grup presentava què és el que anava passant davant d'un estat que, en honor al conseller Turull i a la seva famosa frase, tira pel dret. És que hem vist coses..., és que..., coses que penso que com a demòcrates ens han ferit profundament. És a dir, la detenció del conseller Jordi Turull enmig d'un debat d'investidura em sembla una cosa absolutament impossible d'entendre des d'un punt de vista racional. Per tant, em sembla que aquest itinerari ha valgut la pena seguir-lo, no?

Comentàveu: «Serà un bon govern? Quants consellers hi hauran?» Escolti, si és pel que ha sortit a la premsa, tindrem un govern de cinquanta-cinc consellers, perquè és que van sortint desenes de noms, i la veritat és que el Govern, si aquesta candidatura tira endavant, doncs ja el nomenarem.

El despatx de la presidència. Aquest també és un debat, eh?..., en aquest país nostre, de sobte, apareixen uns debats, que dius: «Bé, ara, el despatx de la presidència.» Jo, sincerament, és que no sé quin despatx ocupava el president Puigdemont. No ho sé. No sé on té el despatx, allà. Però uns companys m'han passat una nota. I, si us sembla..., Xavier, si et sembla, podríem anar-la a veure, la taula del president Companys, junts. Perquè resulta que la taula no està a Palau, sinó que està a la Casa dels Canonges. Vull dir que, en el despatx del president Puigdemont, diuen, per la nota que m'han passat, ja no està allà, sinó que està a la Casa dels Canonges.

En qualsevol cas, és molt interessant la taula del president Companys. Perquè resulta que la taula es va recuperar després que l'exèrcit franquista, eh?, el mateix exèrcit que va executar el president Companys, se l'apropriés durant quaranta anys. Vull dir que em sembla una història molt bonica, molt interessant. I respectar la

memòria dels presidents de la Generalitat, i en concret del president afusellat, Lluís Companys, a mi em sembla molt important, em sembla vital; un país és el respecte, també, per la seva història, pels seus presidents. Però el president Companys no és una taula; el president Companys és una memòria. Per tant, respectem la memòria del president Companys i de la seva gent i de les institucions. (*Aplaudiments.*)

També preguntàveu: «Voleu el mateix, tots els independentistes?» I és una bona pregunta. I és una bona pregunta perquè també que hàgim arribat fins aquí vol dir que els grups independentistes és possible que tinguin diferents estratègies, matisos, certament. El moviment independentista és un moviment transversal, i també ens costa arribar als nostres consensos. Jo l'únic que puc dir és que vaig participar en les negociacions amb la CUP. Penso que van ser unes negociacions molt franques, molt sinceres, i que el dia 30 de gener teníem un acord per arribar en aquest Parlament. Per tant, havien sigut unes negociacions molt a fons, havíem arribat a uns punts d'acord molt importants. I continuem treballant en traçar línies estratègiques i de futur en el país. Per tant, per mi el problema no és dels setanta diputats; és que a mi m'agradaria que el problema fos de setanta-vuit diputats, i m'agradaria que vosaltres, que el Grup d'En Comú Podem entréssiu, entréssiu en les negociacions, també, per tirar endavant aquest país. (*Alguns aplaudiments.*)

Situació excepcional, Govern fort. Em penso que ja ho hem comentat.

I l'últim punt: necessitem avançar. I comentàveu tres punts: avançar en autogovern i en reconeixement de Catalunya, avançar socialment i nacionalment, avançar en drets i llibertats. Completament d'acord. En aquests titulars estem d'acord. Per tant, en tot el que puguem aprofundir en aquests titulars, treballem-hi, treballem-hi junts.

Companys, companyes de la CUP. Vosaltres ho sabeu, perquè hem estat hores parlant i negociant, i sabeu que, probablement, d'aquesta cambra, del meu grup, no hi hagi hagut ningú que li hagi dolgut més que no hàgim pogut invertir el president Puigdemont. Has dit, en la línia del que comentava també el Xavier Domènech, no?, i en els diferents matisos que hi ha en el moviment independentista, que, si no féssim l'esforç de reconèixer-los, no avançaríem. Ens hem instal·lat també en aquesta polèmica o en aquest debat sobre unilateralitat i desobediència, no? Jo penso que és un debat que hauríem d'intentar enfrontar d'una altra manera. És a dir, per què no el portem cap a oportunitats i moments? És a dir, aprofitar les oportunitats, veure els moments que tenim per davant. Potser és un debat on l'independentisme pot trobar-se?, potser és un debat més productiu per tots plegats?

Jo el divendres abans del primer d'octubre vaig entrar a la meua escola amb la meua família i ens hi vam quedar defensant, doncs, amb els nostres veïns que el primer d'octubre fos possible, no? Va ser un acte unilateral? Clar que sí que ho va ser. Però va ser una oportunitat, també. No ens quedem només amb la unilateralitat o amb la desobediència, veiem el moment, veiem les oportunitats, no? I també voldria dir que les creus..., els llaços grocs, perdó..., a tots els companys que no són aquí..., també hi eren, eh?, en els col·legis electorals defensant..., defensant els seus col·legis, i alguns empesos, eh?, com la consellera Clara Ponsatí. Per tant, siguem capaços de veure com podem avançar junts.

Jo m'he negat sempre al *pressing* CUP, m'he negat completament, i suposo que com que ja hauran mirat cinquanta mil vegades els tuits que hagi pogut fer sobre la CUP, doncs, segur que surt. Per mi la CUP forma part de la solució, perquè aquest projecte o és un projecte de setanta diputats o és un projecte que no pot avançar. I, per tant, ens necessitem a tots. Aquest país té uns reptes formidables: o arranquem totes les vies d'acció republicana o ens serà molt difícil d'afrontar els reptes que ens venen a sobre, molt difícil. Per tant, hi insisteixo, fins i tot encara que tinguéssim els vots, nosaltres us continuaríem demanant l'ajut.

Parleu de l'assemblea d'electes, endavant. Parleu del procés constituent, involucrem-nos-hi. Parleu de la pressa del poder republicà, parlem-ne, en què consisteix? I dieu: «Cicle autonòmic?» Aquest Govern no ve a fer autonomia ni autonomisme, en

absolut. Però és que no pot venir venint de la majoria independentista perquè des del primer d'octubre ja no és possible un govern que miri cap endarrere, és un govern que mira cap endavant, que mira cap a la república. És que és així. Perquè o ens ho creiem, que venim de l'1 d'octubre, o no ens ho creiem. I, per tant, si partim de l'1 d'octubre i del primer d'octubre és gairebé, si em permeteu, un moment fundacional de país. I, per tant, estem mirant cap endavant. Aquest Govern no farà autonomisme.

I als companys del PP..., bé, primer agrair que la Moncloa, doncs, ja hagi avançat el seu posicionament, el sentit del seu vot i del seu discurs. És una cosa que mentre estàs debatent aquí, a Madrid parla tothom, eh?, parla el Govern de l'Estat, parla el senyor Albert Rivera... No ho sé... És a dir: «Escolta, potser que ho podríem decidir aquí, no?, en el mateix Parlament?» Doncs, no.

La veritat és que sap greu..., sap greu personal, jo..., em fa pensar que surto d'aquest debat, doncs, amb un tuit del regidor del PP de Madrid, el senyor Manglano, que diu: «Quim Torra presenta su candidatura a la cárcel de Estremera.» És un tuit rodó, eh?, és un tuit que et situa, diguem-ne, davant del que vostè deia, no? Vull dir, sí..., sí que deien, sí que correrem riscos. A mi m'agradaria que els correguessin tots, els riscos, per trobar un acord i per trobar un diàleg. A mi m'agradaria que els trobessin tots, però, si els hem de córrer nosaltres, els correrem.

Em comenta que soc un radical. Sí, soc un radical. És a dir, soc un radical perquè m'agrada entrar al fons dels problemes. I m'agrada recordar unes paraules d'una de les persones que més admiro, políticament, d'aquest país: Manel Carrasco i Formiguera. Carrasco i Formiguera era un demòcrata cristià afusellat pels franquistes a Burgos l'any 38. A Carrasco, en el Congrés dels Diputats, també el van titllar de radical –el van titllar de radical. Va ser l'únic diputat que va defensar l'Estatut d'autonomia i va dir: «No, escolti'm, si els catalans han votat un estatut d'autonomia el Congrés de Madrid no el pot tocar, aquest Estatut d'autonomia.» La resta de diputats catalans no van tenir la mateixa, diguem-ne, manera d'entendre-ho, i això li va comportar l'expulsió del grup parlamentari.

Doncs bé, el senyor Carrasco i Formiguera, eh?, un pare de família de vuit fills, demòcrata cristià, havia anat als jesuïtes, defensor dels jesuïtes, havia tingut també unes baralles realment molt profundes amb el Grup d'Esquerra Republicana i d'Acció Catalana, amb el qual compartien grup en la minoria catalana..., doncs, el senyor Carrasco i Formiguera va dir: «Escoltin, és que per a mi és un honor ser un radical i defensar Catalunya radicalment, eh?» I, des d'aquest punt de vista, com Carrasco i Formiguera va dir, jo ho repeteixo: per defensar Catalunya, la radicalitat que calgui.

I, finalment, em demana una resposta a una pregunta concreta, no?, sobre què farem. Miri, jo només em dec a la voluntat que expressi el poble de Catalunya, només a ella.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Atesa la intervenció del candidat, cada grup tindrà tres minuts i mig. (*Veus de fons.*) Així ho estipula el Reglament, ho saben perfectament.

Senyora Arrimadas, quan vulgui.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Creo que es la respuesta más inconsistente de un discurso de investidura que he escuchado, y he escuchado ya unos cuantos. No ha hablado de nada de políticas sociales, ni de educación, ni de inversiones, ni de infraestructuras, ni de sanidad, ni de si va a ir a negociar un mejor sistema de financiación. ¿De qué ha hablado usted? De lo único que va a hablar, ¿verdad? ¿Usted se puede creer que, en una réplica, que no tiene limitación de tiempo, no haya tenido ni la decencia de nombrar algún tema social, económico? ¿Pero qué vamos a esperar de usted?

Y después, indignante –indignante– la respuesta que ha dado a lo que le hemos leído de sus artículos. ¿Pero esto qué es? ¿Pero cómo puede salir alguien aquí a reírse

—«ja, ja, ja, ahora sí que se leerán mis libros y mis artículos»— después de lo que yo le he dicho que usted ha dicho? ¿Pero esto qué es? ¿Pero quién se ha creído que es usted? Que se está, ¿mofando después de habernos humillado de manera reiterada? ¿Pero usted de verdad pretende ser presidente de la Generalitat? ¿Esa es su respuesta, reírse?

Señor Sabrià, ¿le parece bien lo que acaba de hacer el señor Torra, con estos comentarios? Le miro a los ojos, señor Sabrià, ¿le parece bien? ¿Le parece bien lo que ha hecho el señor Torra? (*Veus de fons.*) ¿En qué país democrático no solo este señor después de haber dicho esto se puede presentar a una investidura, sino que encima se ríe de lo que ha dicho, en vez de venir aquí y bajar la cabeza y pedir perdón? ¿Pero qué es esto? ¿Pero adónde hemos llegado? ¿Pero qué han hecho ustedes con Cataluña para llegar a esta situación?

Que usted ha dicho que no es natural hablar en castellano en Cataluña, que el 55 por ciento de los catalanes tenemos como lengua materna el castellano. Pero, ¿de qué está hablando, señor Torra? ¿Se viene a reír? No lo niega, no se disculpa..., no, no, no. Dice: «No, ayer dije en TV3...» —que, por supuesto, en TV3 no le preguntaron por los artículos, que son mucho peores que sus tuits— «no, ya dije que, si alguien se había sentido ofendido, pues que nada, que disculpas; y de los artículos... “ja, ja, qué bien, más gente los va a leer”». Es..., de verdad, me he quedado de piedra —de piedra. No sé cómo se puede tener, de verdad, esta barra. Y que los señores de Esquerra, de la CUP y de Junts per Catalunya hayan salido aquí y no hayan tenido ni la mínima decencia de decir: «Bueno, respecto a estos comentarios, nosotros la verdad es que no los compartimos, tal...» Y oportunidad de separarse de esto, esto es de juzgado de guardia —esto es de juzgado de guardia.

Que una persona diga que no es natural hablar en castellano en Cataluña... ¿Usted se imagina que ese comentario de «no es natural» se lo dirigiera usted a un colectivo determinado, que, por cierto, se utiliza a veces? ¿Usted vendría aquí a reírse de lo que ha dicho? ¿O vendría aquí a pedir perdón?

Dice: «No, es que fueron hace seis años.» Como si hace seis años usted fuera un adolescente aquí que no sabía muy bien las ideas que tenía. De verdad, de todo lo que ha pasado hoy, que usted se ría en la réplica..., es que..., es que esto, es indignante —esto es indignante. Ni una lección de moral, ¿eh?, ni una lección de moral —ni una lección de moral. Que la CUP no haya tenido ni una palabra cuando este señor ha ido a homenajes de Daniel Cardona, es increíble. Que Esquerra Republicana no haya dicho nada, señor Sabrià, es increíble. Se lo digo de corazón: increíble. Y les digo más: muy poco inteligente, muy poco inteligente para sus objetivos políticos.

Decía, usted, señor Torra: «¿Qué se creen, que nos vamos a cansar?» Y, ¿qué se creen, que nos vamos a cansar nosotros? (*Aplaudiments.*) ¿Qué se creen que nos vamos a cansar nosotros? ¿Se lo creen de verdad? (*Aplaudiments.*) No, no...

Los que defendemos la ciudadanía por encima de la identidad excluyente, que es lo que defiende usted, no nos vamos a cansar. Los que defendemos la igualdad por delante de los privilegios, que es lo que hace usted, no nos vamos a cansar. Los que defendemos la solidaridad y la unión, y que los gobernantes respeten las leyes como cualquier hijo de vecino, no nos vamos a cansar. Los que defendemos un proyecto europeísta que se fundó precisamente para luchar contra lo que ustedes hoy defienden aquí, no nos vamos a cansar.

Y le digo una cosa, luchar ante el nacionalismo siempre ha sido muy duro...

El president

Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

...muy duro —muy duro. Y les aseguro que es muy duro. Liderar la alternativa con esos discursos que tienen ustedes es muy duro. Pero les digo: siempre luchar ante el nacionalismo excluyente identitario siempre vale la pena, siempre.

Y eso es lo que vamos a seguir haciendo, siempre. (*Aplaudiments.*)

El president

Se li ha acabat el temps, senyora Arrimadas.
(*Veus de fons.*)

El president

Senyor Carrizosa, que jo sàpiga no té el torn de la paraula ara. Senyor Sabrià, endavant.

Sergi Sabrià i Benito

Quim, començar agraint-te la teva resposta. Compartim aquesta voluntat de treballar conjuntament per un govern fort, per un govern que treballi per tothom, transformador i amb un marcat eix social. Un govern que, per nosaltres, ha de ser perdurable, perquè creiem que el país ho necessita i li convé.

Nosaltres farem la nostra feina: tibarem cap a l'esquerra, defensarem els valors republicans i ho farem junts. Exigirem diàleg, i també ho farem junts. I, per tant, estem segurs que avançarem junts cap a la república.

Deixeu-me parlar una mica de la resta, tot i que no tinguem massa temps, perquè tothom ha parlat d'Esquerra i, per tant, m'agradaria en la mesura del possible poder-los contestar.

Avui, dir-li a la CUP que hem tornat a mostrar una vegada més el nostre compromís amb l'1 d'octubre. El nostre compromís per caminar, per continuar creixent, per continuar internacionalitzant el que està passant al nostre país, per continuar amb la lluita antirrepressiva, convençuts que la república és el camí, l'únic camí, i que només el podem fer junts.

Proposem lluita social. Proposem desobediència no violenta i polítiques progressistes. Hem pactat junts acabar amb els concerts a les escoles d'elit o recuperar la gestió de l'ATLL. No gaire lluny –no gaire lluny– de la conferència que vam compartir la setmana passada amb vosaltres. Vostès volen marcar distàncies i jo vull que ens tornem a trobar, malgrat tot, perquè junts –junts– quan hem anat junts, és quan més hem avançat, quan el país ha avançat. I em sembla que en el moment on som, en aquest moment de dificultats, només podem continuar caminant junts.

Al senyor Domènech, avui esperàvem una solució per a Catalunya i no ens l'ha donat. Esperàvem, de vostè, una proposta i no ens l'ha donat. (*Remor de veus.*) Ens ha fet una pregunta, això sí: serà un bon govern? Sí. I ens hi trobarem més sovint del que es pensen. Ens hi hem de trobar. Serà un govern de resistència. I quan diem «de resistència» vol dir que hem de resistir per poder ajudar els ciutadans.

I vostès hi han de ser. Serà un govern fort si ens trobem, també, al Parlament. També depèn de la seva actitud i no dubto que ens trobarem. No cal que vinguin, no cal que hi anem. Els camins s'hauran de trobar, perquè la nostra és una proposta social i progressista i no entendríem que no hi fossin.

Al PSC, no sé que dir-li... (*Veus de fons.*) No sé que dir-li, perquè justifiquen la repressió quan diuen que som aquí perquè vam mirar l'altra banda i vam veure quines conseqüències hi havia. I aquest és un PSC que jo ni comparteixo, ni reconec –ni reconec. M'omple d'orgull veure els socialistes avui en aquella bancada, amb nosaltres. (*Aplaudiments.*)

I només els vull recordar que el 155 també són vostès, però pitjor, perquè fan veure que no ho són. I, malgrat tot, malgrat tot això –malgrat tot–, la nostra mà continua estesa –la nostra mà continua estesa. Continua estesa, perquè volem treballar amb vostès.

Senyora Arrimadas, miri'm als ulls... (*Rialles.*)

El president

Senyor Sabrià...

Sergi Sabrià i Benito

...quan el senyor Torra parla de presos i vostès riuen, li sembla normal? A mi tampoc. (*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Sabrià. És el torn ara per al senyor... Miquel Iceta, sí.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. I per respecte, i perquè aquest debat és el que és, senyor candidat, no sé si ens hem entès del tot (*veus de fons*), però jo li demano respecte per totes les idees, respecte a la llei, respecte a les institucions, respecte a les majories necessàries per les reformes i un gran esforç per tancar ferides i per recosir el país. Si aquest és el camí, segur que ens hi trobarem. Si, en canvi, el camí és una via unilateral i illegal de prescindir de mig país per trencar Catalunya i separar-nos d'Espanya, ens hi trobaran en contra.

Segona qüestió que li volia dir. Ha fet referència que a vostè li agradaven els socialistes d'abans, és un debat que aquí ja hem tingut. Però jo és que ja estava al PSC quan manaven en Reventós, en Maragall i l'Obiols (*aplaudiments*), i ja llavors els deien botiflers. I afortunadament, com no hi havia tuits, no queden tuits, perquè m'hagués agradat llegir els que vostè hagués escrit en aquell moment. (*Remor de veus.*)

Però, de totes maneres, no em sembla el més rellevant del debat. El més rellevant és que vostè deia: «Home, a veure si ens podem comptar d'una vegada.» Ens hem comptat unes quantes vegades, potser no en la forma que voldríem. Ens vam comptar el 2012, el 9 de novembre del 2014, el 2015, el 2017, eleccions, però també l'1 d'octubre. Nosaltres creiem que un referèndum sobre la independència no és la solució, amb un país dividit per meitats.

I, sobre el tema aquest de si s'és catalanista o no, a mi, quan alguna vegada algú ens ho posa en dubte, sempre em ve al cap aquella frase de Lluís Companys després de declarar l'Estat català dins de la República Espanyola, que va dir: «Bé, ara ja no direu que no soc prou catalanista.» O sigui que aquesta lluita per aviam qui és més o qui és menys és molt antiga.

Sobre altres qüestions que s'han dit, bé, recordar que el pla Cerdà en el van imposar des de Madrid; miri, són les coses de la vida. Recordar també..., i em sembla molt bé que alguns tinguin més per referència Prat de la Riba. Jo també li he de dir: entre Prat de la Riba o Daniel Cardona i els germans Badia, jo també Prat de la Riba; vull dir, si s'ha de triar. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

S'ha dit si els socialistes érem o no favorables als canvis. Miri, nosaltres sempre ho hem estat, sempre que hem pogut. Ara, sempre dins de la llei i mai marginant mig país o mitja ciutat. Per tant, no qualsevol canvi, no de qualsevol manera. I creiem que és la manera de fer-ho.

I m'ha sabut especialment greu la intervenció de Sergi Sabrià. Miri, va haver-hi 155 perquè vostès van sortir de la legalitat, van dividir el país i ens volien separar d'Espanya quan la majoria no ho volia. (*Aplaudiments.*) Els vam advertir al llarg de dos anys dels riscos de tot el que volien fer, i vostès no els van atendre, i després la culpa és de tots els altres. Doncs, miri, no. A mi el 155, ho he dit sempre: m'agrada? No. El vaig veure inevitable? Sí, declarada la independència..., tot i que ho van fer d'aquesta manera que vostès fan les coses, que moltes vegades les paraules són grans i solemnes, grans proclames, i després resulta que les coses eren el que eren. «No, no era tan important, ho dèiem de cara a la galeria, volíem salvar els mobles...»

En fi, em sap greu, els socialistes seguim al Partit Socialista, seguim disposats a entendre'ns amb l'esquerra, però sempre posant per davant la unitat civil i que de veritat som i seguint sent un sol poble, i no jugant a piròmans, que a vegades el que porten són grans incendis.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, senyor Iceta. És el torn ara del senyor Domènech.

Xavier Domènech Sampere

Senyor Sabrià, és que no em tocava a mi, li tocava al candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya explicar quines eren les solucions. (*Aplaudiments.*) Però no es preocupi, nosaltres hem explicat moltes més solucions amb molta més claredat que el que s'ha explicat avui aquí i hem proposat coses de futur amb molta més claredat del que s'ha proposat aquí.

Volen el mateix? Jo crec que no. Vostès han tingut un combat etern, uns combats de judo que ha protagonitzat el Govern de la Generalitat... (*Veus de fons.*) Què passa? (*Veus de fons.*) Eh? Ah!, d'acord, però ara no em...

El president

Disculpi, senyor Domènech, no havia engegat el temps. Faci, faci...

Xavier Domènech Sampere

Vostès porten anys amb un combat de judo intern entre les forces independentistes que a vegades ha sigut molt dissortat per al país, però és que ara crec que va més enllà del combat pel poder: és que vostès no tenen la mateixa estratègia, senzillament, per una cosa encara més greu. I ho crec fermament. Poden tenir conviccions, no tenen estratègia en aquests moments.

I, pel que fa a vostè, perquè avui jutjàvem la seva presidència, miri, a mi em queda..., em podria quedar clar fins i tot que la CUP acabés pensant que vostè –a més a més, el fet que vostè hagi dit que és un president provisional sempre pot evocar coses històriques, i si han eleccions dintre de cinc mesos encara més–, que la CUP acabi pensant –igual que a vegades sembla que pensa que això és un soviè; ple de menxevics, és cert, però un soviè– que vostè, doncs, podria ser el Kérenski, no?, d'això, i que l'acabin..., que puguin pensar de vostè això. Em queda clar que per al senyor Puigdemont vostè és un candidat per cinc mesos, això em queda clar. No em queda massa clar, però sospito que per a Esquerra Republicana vostè és una etapa que ha de passar, no sé sap cap on. Però el que m'havia de quedar clar, el que ens havia de quedar clar al poble de Catalunya és què proposava vostè i què significava la seva presidència.

I ha tingut una magnífica oportunitat, quan jo li he preguntat directament: «Què pensa vostè dels espanyols?» Perquè responent a això explicava com concep vostè Catalunya, i això és probablement el més fonamental per decidir un president, que és què pensa vostè que és Catalunya. No què pensa de la comissió del 155 o què és..., moltes coses que probablement s'han de fer, no l'hi nego; però què pensa vostè que és Catalunya. I no ha respost. I la resposta no és només demanar disculpes per uns tuits. La resposta és dir, positivament, què pensa que som els catalans i les catalanes. (*Alguns aplaudiments.*)

I, finalment, m'ha convençut pleníssimament la intervenció del senyor Eduard Pujol, és a dir, m'ha convençut pleníssimament de per què no els donarem suport. Perquè, clar, si el senyor Eduard Pujol pensa que pot oposar uns dolors als altres, vol dir que no entén el país. Si pot dir, quan se li diu: «Miri, vostès han aprovat una mesura que facilita els desnonaments de l'Estat», pot dir: «Ah!, però és que a mi això no m'importa, perquè aquí han desnonat la democràcia» –que ens l'han desnonat a tots i a totes, eh?, a tots i a totes, ens l'han desnonat–, quan vostè diu això està demostrant una cosa essencial; dues o tres, potser. Catalunya lidera encara avui els desnonaments de tot l'Estat, Catalunya té les taxes més altes de tot l'Estat, Catalunya té les llistes d'espera més llargues de tot l'Estat. En els desnonaments, gent que forma part del seu grup ha tingut un protagonisme clar en la legislació dels desnonaments després a tot l'Estat. En les taxes, gent que forma part de l'altre grup va proposar al senyor Wert el model de taxes que han convertit Catalunya en les taxes més altes de tot l'Estat. I això són problemes dels catalans i catalanes.

I els problemes dels catalans i catalanes també són de llibertats. Sap què és els diferència a vostès de nosaltres? Que nosaltres no oposem una llibertat a una altra.

Que quan a nosaltres ens parlen d'una llibertat no direm: «Hi ha una altra llibertat.» Que sabem perfectament que només hi ha llibertats totes juntes, i totes elles. I quan vostès diuen que els desnonats a Catalunya no els interessen, perquè l'únic que els interessa... (*veus de fons*) –sí, m'ha dit això, senyor Pujol–, quan diuen això ens convencen encara més de que transformar, transformar, transformar i construir el futur d'aquest país es fa des de tot el país, coneixent el país i *totes* les necessitats del país, no només allò que a vostès els obsessiona constantment.

Gràcies.

El president

És el torn ara del senyor Carles Riera, sí?

Carles Riera Albert

Gràcies, president; des de l'escó. Senyor Torra, volem plantejar-li encara algunes qüestions, alguns qüestionaments a la seva proposta, però vagi per endavant que els assumim també com a reptes compartits, com a qüestions compartides.

Diàleg amb l'Estat sense condicions o diàleg amb l'Estat per parlar de l'autodeterminació i de la república i de cap altra cosa? Diàleg amb el rei o destitució de la monarquia borbònica a Catalunya? Són dues qüestions que ens sembla fonamental que resolguem, si volem avançar certament cap a la república.

En el seu discurs vostè ha parlat, pel que fa a l'aspecte socioeconòmic, de: «primer, creixement, i després, redistribució». Nosaltres, l'emplacem a reflexionar-ho d'una altra manera: primer, redistribució, i des de la redistribució pensem quin és el model econòmic més adequat per tal d'assolir-la.

Parlen de legislatura de transició o provisional. Quins són els fets, els esdeveniments que marquen el trànsit d'una situació de provisionalitat a la república efectiva? No s'han establert, no s'han concretat per part de vostè.

En qualsevol dels casos, ens emplacem a trobar-nos, a trobar-nos en el debat i en la lluita, una lluita en la que compartim, certament, que el dia 1 d'octubre va ser el moment fundacional de la república, una república que, efectivament, ens va canviar la vida a totes i que va canviar la vida del nostre país per sempre. Prenem molt bona nota de la seva afirmació, subratllada, de que no farà, de que no vol fer autonomia, de que no vol fer autonomisme; en prenem molt bona nota. I ens emplacem, efectivament, en la línia del que li estic plantejant i proposant, efectivament ens emplacem a procés constituent, a constitució republicana, a referendar-la democràticament en aquesta legislatura i a l'assemblea d'electes. Ens emplacem a aquests reptes com a reptes compartits, a compartir-los des de dins i des de fora de les institucions, amb la lluita antirepressiva...

El president

Senyor Riera...

Carles Riera Albert

...amb la mobilització i, efectivament, amb l'acció internacional. I humilment, tal com he dit –perdó, president, acabo– en la meva primera intervenció, efectivament, el nostre moviment, des del compromís amb la construcció, des del compromís ineludible amb la construcció de la república des de baix, decidirà. I decidirà, l'hi ben asseguro, per la república i per la independència. El que el nostre moviment decidirà, no tingui cap dubte que serà bo per a la república i bo per a la independència.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

És el torn ara del senyor García Albiol, sí...

Xavier García Albiol

Sí, molt breu, i amb aquest minut i mig que tinc. Señor Torra, con su réplica usted no es que haya demostrado que ciertamente es o quiere ser un presidente provisional; es que con su réplica lo que nos ha puesto en evidencia es que usted va a ser, si le votan, un presidente interino. Interino es aquel que ocupa una plaza sin tener el cargo. Porque, la verdad, después del debate que hemos vivido, que nos haya despa-chado en veinte minutos, con las generalidades que ha dicho, sin entrar en el detalle, sin tener ni una sola palabra, ni un solo gesto para aquellos catalanes que no pensamos como usted, para aquella parte de la población, que es mayoritaria, que no comparte los principios, los postulados del independentismo, me parece, con sinceridad, que es bastante lamentable.

Señalar que he escuchado con mucha atención también cuando usted se ha referido a mi pregunta concreta: ¿está dispuesto a negociar con la única condición que se exige en democracia? La única condición que se exige en democracia es respeto a las normas de juego, respeto a la ley, respeto en nuestro caso a l'Estatut de Catalunya, a la Constitución. Y usted ha señalado de una manera muy clara que a lo que está dispuesto es a seguir de aquel que a usted le ha nombrado apoderado, de Carles Puigdemont, de aceptar solo las decisiones que adopte el Parlament de Catalunya. Y si esas decisiones están al margen de la legalidad, si esas decisiones lo que hacen es pisotear los derechos de los catalanes que nos sentimos también españoles, que no somos independentistas, como ha ocurrido en la anterior legislatura, ¿usted también obedecerá, única y exclusivamente a la voz del Parlament de Catalunya? Lo primero que tendría que hacer, señor Torra, si usted de verdad se cree que puede ser presidente de la Generalitat, es ser valiente...

El president

Senyor García Albiol, si us plau...

Xavier García Albiol

...es ser consecuente y decir de una manera muy clara lo que defiende y hacia dónde quiere avanzar.

Lamentablemente, he de decir que sus explicaciones han sido del todo insatisfactorias.

El president

És el torn, ara, del senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Bé, bona tarda de nou. No hi ha més sord que aquell que no vol escoltar. Senyor Albiol, dic que no hi ha més sord que aquell que no vol escoltar. El discurs del candidat Torra ha estat impecable (*remor de veus*), ha donat tota mena de respostes –sí, sí, sí–, ha explicat quin país vol. Per tant, no entenc els seus dubtes.

Sobre el diàleg. Jo tinc la sensació que vostès no volen dialogar; a vostès els fa por el diàleg, els fa por parlar. Perquè l'ofertament d'avui del candidat Torra a la presidència i també l'ofertament del president Puigdemont l'endemà mateix de les eleccions, des de Brussel·les mateix, ja deien parlar de tot sense cap mena de condició.

La proposta de parlar és una proposta que vostès s'hi haurien d'agafar. Vostès haurien de dir: «I tant, parlar, perquè no ens fa cap por.» Si vostès fossin un estat fort, en el sentit no d'una justícia arbitrària sinó d'un estat fort, convençut dels seus valors, vostès dirien: «Escolti'm, l'esperem tal dia a la Moncloa.» I el senyor Torra agafaria l'AVE i aniria a la Moncloa i parlarien de tot. Per tant, si no volen parlar, diguin: «No volem parlar.» Ja està. És la seva opció. Però si volen parlar no posin les condicions de les lleis, les normes... (*Remor de veus.*) Perquè parlar, parlar, parlar... Vostè sap què vol dir parlar? Parlar vol dir escoltar el que un et diu, tu respons, tor- nes a fer la rèplica... D'això se'n diu parlar. I és que, potser, del parlar, del parlamen-

tar, en surt alguna cosa positiva. Per tant, no ho freni, no m'ho freni, parlem; no hi posi condicions, parlem; accepti parlar, ja està, parlar –parlar.

Més coses. Senyor Torra, escolti'm, avui jo estic molt content –jo soc un optimista–; jo estic molt content perquè el país ha descobert algú que farà de president per tots, algú que té al cap un país amb 7 milions i mig de persones. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí. Per molt que xiulin, que hi hagi aquesta remor de fons, quan vostè diu «7 milions i mig de persones» està dient «7 milions i mig de persones». I alguns sembla que no l'hagin entès, que no el vulguin escoltar. Vostè ha dit el que ha dit. Un president de tots. Per tant, si està dient que és un president de tots, no entenc com pot sortir algú aquí a dir que vostè no serà un president de tots. Si la seva voluntat és ser el president de tots, d'un país d'oportunitats, no entenc què carai li retreuen.

Molt ràpidament. Senyora Arrimadas, sap què m'agradaria molt a mi? Un dia agafem el tren, l'agafem a l'Hospitalet de Llobregat, ens en anem a la Tor de Querol, passem per Puigcerdà, per Ripoll, per Vic, i, això sí, no quedi per sopar, perquè sé l'hora que marxarem i no sé a quina hora tornarem; no quedi per sopar el dia que decidim anar fins a Tortosa en tren, no quedi per sopar a Barcelona, perquè no sé a quina hora tornarem.

I parlant d'infraestructures, perquè vostè volia parlar d'infraestructures. El dia que agafem el tren de Manresa cap a Lleida, el tren de la Renfe, eh?, que són els que no van bé..., el dia que vulgui agafen el tren de Manresa cap a Lleida, i sobretot tampoc quedi amb ningú per sopar, perquè tampoc sabrem o tampoc sabem a quina hora tornarem.

I, abans d'acabar, una referència al senyor Domènech. Miri, senyor Domènech, jo tinc una flaca, i és que l'aprecio (*remor de veus*), em cau molt bé...

El president

Silenci.

Eduard Pujol i Bonell

...i em sembla que ens entendrem. Només li vull dir una cosa: la meva referència a que ens han desnonat la democràcia no implica negar el problema d'habitatge que té el país. Li asseguro que una cosa no invalida l'altra. I en aquest sentit li volia fer l'aclariment.

I, per acabar, senyor Torra...

El president

Senyor Pujol...

Eduard Pujol i Bonell

...–sí–, senyor Torra, dilluns li explicaré la faula del burro, del pare i del fill, i també –faci-me'n memòria– del senyor Ford, que deia... El senyor Ford és l'amo de la Ford, que va començar a fabricar el Ford T i en va fabricar 15 milions d'unitats. El senyor Ford deia que no li demanaven un vehicle, el primer vehicle modern, li demanaven un cavall que corregués més, i ell, en canvi, va trobar una solució més llesta, revolucionària, que va ser crear l'automòbil.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Bé, un cop acabades les intervencions dels representants dels grups i subgrups parlamentaris, procedirem ara a la votació. Primer cridarem a votació.

Abans d'iniciar la votació els recordo ara les delegacions de vot presentades d'acord amb l'article 95 del Reglament, que són les dels diputats Oriol Junqueras, Raül Romeva i Antoni Comín, que han delegat el seu vot en el senyor Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà, i dels diputats Jordi Sànchez, Josep Rull, Jordi Turull i Carles Puigdemont, que han delegat el seu vot en la senyora Elsa Artadi, portaveu del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

D'acord amb l'article 4.3 de la Llei de presidència de la Generalitat i del Govern i l'article 150 del Reglament del Parlament de Catalunya, perquè el candidat resulti investit ha d'obtenir, com saben, la majoria absoluta. Aquesta elecció, si es donés el cas d'aquesta majoria absoluta, comporta alhora l'aprovació del programa de govern.

Tal com s'ha anunciat i com bé saben, la votació es farà pública per crida. Es vota, per tant, per ordre alfabètic, començant pel diputat o diputada el nom del qual hagi sortit extret per sorteig.

Ha sortit el número 20, que correspon al diputat senyor Jean Castel Sucarrat. Per tant, començarem per Castel i anirem, com hem dit, cridant un per un tots els diputats i diputades. Els cridaran el secretari segon i el secretari tercer, el senyor David Pérez i el senyor Joan García, i quan els anomenin, si us plau, s'han d'aixecar i respondre «sí» o «no» o declarar que s'abstenen. Els membres de la Mesa votarem al final.

Per tant, comencem la votació.

El secretari tercer

Jean Castel Sucarrat: «No.»

Antoni Castellà i Clavé: «Sí.»

Carles Castillo Rosique: «No.»

Anna Caula i Paretas: «Sí.»

David Cid Colomer: «No.»

Ferran Civit i Martí: «Sí.»

Narcís Clara Lloret: «Sí.»

Antoni Comín Oliveres. (*Sergi Sabrià i Benito diu: «Sí.»*)

Francesc de Dalmasas i Thió: «Sí.»

Noemí de la Calle Sifré: «No.»

Fernando de Páramo Gómez: «No.»

Carmen de Rivera i Pla: «No.»

Adriana Delgado i Herreros: «Sí.»

Jenn Díaz Ruiz: «Sí.»

Xavier Domènech Sampere: «No.»

Francisco Javier Domínguez Serrano: «No.»

Najat Driouech Ben Moussa: «Sí.»

Chakir el Homrani Lesfar: «Sí.»

Assumpta Escarp Gibert: «No.»

Ramon Espadaler i Parcerisas: «No.»

Gemma Espigares Tribó: «Sí.»

Antonio Espinosa Cerrato: «No.»

Alejandro Fernández Álvarez: «No.»

Maialen Fernández Cabezas: «No.»

María del Camino Fernández Riols: «No.»

Munia Fernández-Jordán Celorio: «No.»

Maria Isabel Ferrer i Álvarez: «Sí.»

Lluís Font i Espinós: «Sí.»

Josep Maria Forné i Febrer: «Sí.»

Montserrat Fornells i Solé: «Sí.»

Irene Fornós Curto: «Sí.»

Imma Gallardo Barceló: «Sí.»

Xavier García Albiol: «No.»

Gemma Geis i Carreras: «Sí.»

Anna Geli i España: «Òc.»

Pol Gibert Horcas: «No.»

Gerard Gómez del Moral i Fuster: «Sí.»

Dimas Gragera Velaz: «No.»

Eva Granados Galiano: «No.»

María Luz Guilarte Sánchez: «No.»

Lluís Guinó i Subirós: «Sí.»
Rosa Maria Ibarra Ollé: «No.»
Miquel Iceta i Llorens: «No.»
Josep Maria Jové i Lladó: «Sí.»
Oriol Junqueras i Vies. (*Sergi Sabrià i Benito diu: «Sí.»*)
Maria Assumpció Laïlla i Jou: «Sí.»
Saloua Laouaji Faridi: «Sí.»
Andrea Levy Soler: «No.»
Noemí Llauredó Sans: «Sí.»
Yolanda López Fernández: «No.»
Montserrat Macià i Gou: «Sí.»
Aurora Madaula i Giménez: «Sí.»
Marta Madrenas i Mir: «Sí.»
Ernest Maragall i Mira: «Sí.»
Ignacio Martín Blanco: «No.»
David Mejía Ayra: «No.»
Raúl Moreno Montaña: «No.»
Marta Moreta Rovira: «No.»
Antoni Morral i Berenguer: «Sí.»
Jordi Munell i Garcia: «Sí.»
Blanca Victoria Navarro Pacheco: «No.»

El secretari segon

Esther Niubó Cidoncha: «No.»
Joan Josep Nuet i Pujals: «No.»
Òscar Ordeig i Molist: «No.»
Mònica Palacín París: «Sí.»
Teresa Pallarès Piqué: «Sí.»
Ferran Pedret i Santos: «No.»
Òscar Peris i Ròdenas: «Sí.»
Carles Puigdemont i Casamajó. (*Elsa Artadi i Vila diu: «Sí.»*)
Eduard Pujol i Bonell: «Sí.»
Xavier Quinquillà Durich: «Sí.»
Marta Ribas Frías: «No.»
Rut Ribas i Martí: «Sí.»
Carles Riera Albert: «Abstenció.»
Josep Riera i Font: «Sí.»
Javier Rivas Escamilla: «No.»
Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois: «No.»
David Rodríguez i González: «Sí.»
Santi Rodríguez i Serra: «No.»
Lorena Roldán Suárez: «No.»
Alícia Romero Llano: «No.»
Raül Romeva i Rueda. (*Sergi Sabrià i Benito diu: «Sí.»*)
Ferran Roquer i Padrosa: «Sí.»
Josep Rull i Andreu. (*Elsa Artadi i Vila diu: «Sí.»*)
Sergi Sabrià i Benito: «Sí.»
Mònica Sales de la Cruz: «Sí.»
Josep Lluís Salvadó i Tenesa: «Sí.»
Natàlia Sánchez Dipp: «Abstenció.»
Alfonso Sánchez Fisac: «No.»
Jordi Sánchez i Picanyol. (*Elsa Artadi i Vila diu: «Sí.»*)
Carlos Sánchez Martín: «No.»
Sergio Sanz Jiménez: «No.»
Susana Segovia Sánchez: «No.»

Sonia Sierra Infante: «No.»
Beatriz Silva Gallardo: «No.»
Maria Sirvent Escrig: «Abstenció.»
Bernat Solé i Barril: «Sí.»
Jorge Soler González: «No.»
Marc Solsona i Aixalà: «Sí.»
Anna Tarrés i Campà: «Sí.»
Francesc Ten i Costa: «Sí.»
Jordi Terrades i Santacreu: «No.»
Quim Torra i Pla: «Sí.»
Jordi Turull i Negre. (*Elsa Artadi i Vila diu: «Sí.»*)
Elisabeth Valencia Mimbrero: «No.»
María Francisca Valle Fuentes: «No.»
Francesc Viaplana Manresa: «Sí.»
Laura Vílchez Sánchez: «No.»
Ruben Wagensberg Ramon: «Sí.»
Elisenda Alamany Gutiérrez: «No.»
Jordi Albert i Caballero: «Sí.»
Jéssica Albiach Satorres: «No.»
Matías Alonso Ruiz: «No.»
Héctor Amelló Montiu: «No.»
Vidal Aragonés Chicharro: «Abstenció.»
Inés Arrimadas García: «No.»
Elsa Artadi i Vila: «Sí.»
Eva Baró Ramos: «Sí.»
Martín Eusebio Barra López: «No.»
Albert Batet i Canadell: «Sí.»
Susana Beltrán García: «No.»
David Bertran Román: «No.»
Laura Borràs i Castanyer: «Sí.»
Marina Bravo Sobrino: «No.»
Rafel Bruguera Batalla: «No.»
José María Cano Navarro: «No.»
Carlos Carrizosa Torres: «No.»
Magda Casamitjana i Aguilà: «Sí.»
Alba Vergés i Bosch: «Sí.»
Joan García González: «No.»
David Pérez Ibáñez: «No.»
Eusebi Campdepadrós i Pucurull: «Sí.»
José María Espejo-Saavedra Conesa: «No.»
Josep Costa i Rosselló: «Sí.»
Roger Torrent i Ramió: «Sí.»

El president

El resultat de la votació ha estat el següent: 66 vots «sí»; 65 nos i 4 abstencions.

Atès, doncs, que el senyor Quim Torra i Pla en aquesta votació no ha obtingut la majoria absoluta que requereix l'article 4.3 de la Llei de presidència de la Generalitat i del Govern, i d'acord amb l'article 4.4 de l'esmentada llei, el candidat es pot sotmetre a un segon debat i a una segona votació, en què bastarà la majoria simple.

Aquest segon debat i aquesta segona votació es farà reprenent la sessió el dilluns 14 de maig a les 10.30 hores del matí.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i dos minuts.